



מאחורי השיחות

האיכועים והאווירה שמאחורי השיחות דשנות הנפלאות

תשורה
משנחת הנשואק של
הרה"ת מנחם מענדל חנה שיחי ליפש
כ"ח סקן התשע"ז - שנת הקהל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאחורי השיחות

האירועים והאווירה
שמאחורי השיחות דשנות הנפלאות

תשורה
משמחת הנישואין של
הרה"ת מנחם מענדל וחנה שיחי' ליפשי
כ"ח סיון ה'תשע"ו - שנת הקהל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פתח דבר

אנו מודים להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו החתן התמים הרב מנחם מענדל שי' עב"ג הכלה המהוללה מרת חנה תחי'.

התודה והברכה מובעת בזה לבני משפחתנו, ידידינו ומכרינו שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף בשמחתנו ולברך את צאצאינו שיחיו בברכת מזל טוב וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות.

בתור הבעת תודה לבבית והוקרה לכל הנוטלים חלק בשמחתנו, מוגשת בזה תשורה מיוחדת, מיוסד על הנהגתו של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ שחילק 'תשורה' בחתונת בתו הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא עם כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

הא"ל הטוב הוא ית' יברך את כבודו ואת אנשי ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י בברכות מאל"פות מנפש ועד בשר, ובמיוחד בברכת השמחה העיקרית ד"שמחת עולם על ראשם" בהתגלותו המידית של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

.

אחד הביטויים שהרבי מלך המשיח חזר עליו כמה פעמים, הוא: "דער רעבע האט אלץ באוורעט [הרבי הבהיר את הכל]", "התשובות לכל השאלות הנני מוצא בשיחות ומאמרים האחרונים של כ"ק אדמו"ר הכ"מ". ובאותיות פשוטות, אדמו"ר הריי"ץ בשיחותיו האחרונות, השאיר לנו את ההוראות כיצד להתנהג לאחר הסתלקותו.

ואכן גם בשכל דנפש הבהמית מובן הדבר, לפני שהמלך נעלם מהעם, משאיר הוא הוראות ומראה להם את הדרך בה ילכו. וכך הוא אצל הרבי, וודאי ללא כל ספק שידע על מה שיקרה, וממילא בשיחותיו ודבריו הורה לנו את הדרך בה צריכים ללכת, בזמן שאחרי זה, בהעלם והסתר.

לכן עודד הרבי את החסידים להתעמק וללמוד את השיחות מהשנים האחרונות של הרבי הריי"ץ, בכדי שיראו וילמדו כיצד ואיך צריך להתנהג, ובלשונו "הלוואי היו אנ"ש ובפרט התמימים מדקדקים בדברי כ"ק מו"ח הכ"מ במאמריו ואפי' בשיחות משנת תש"י והשנה שקדמה לה".

כך היה זה אצל הרבי הריי"ץ, וכך והרבה יותר הדבר הוא אצל הרבי מלך המשיח שליט"א. אשר בשיחות האחרונות שהשמיע לאזננו, לפני שהתחיל ההעלם וההסתר וכו', נתן את כל ההוראות והפרטים איתם אנו צריכים לחיות.

והגע עצמך, אם אצל הרבי הריי"ץ שהיה נשיא דור אחריו שהמשיך והנהיג את העם, ובכל זאת הבהיר בשיחותיו האחרונות את הדרך והורה לחסידים כיצד להתנהג. על אחת כמה וכמה, אצל הרבי מלך המשיח אשר על כסאו לא ישב זר, והוא נשיאנו הנצחי, וודאי שהורה והדריך אותנו החסידים בשיחות האחרונות אותם שמענו לע"ע - שיחות ה'דבר מלכות' - את הדרך בה נלך ונצעד. ועלינו מוטל לדקדק בכל שיחה ושיחה, ללמוד אותם הדק הייטב, בכדי להבין ולהתחיל לחיות בצורה שהרבי רוצה.

מסופר על החסיד ר' ניסן נעמנוב, שהחתונה של הבת שלו הייתה אמורה להתקיים ביו"ד אדר תש"י, אך הוא לא היה מסוגל לקיים את החתונה ביום כזה (שלושים של הרבי הריי"ץ) ורצה לדחותה. כשכתב ר' ניסן לרבי מלך המשיח את הבעיה ושאל אותו מה לעשות, ענה לו הרבי בצורה ברורה "ישמח את החתן והכלה בריקודי שמחה" והוכיח מכך שבריש פרק ה' במאמר באתי לגני, מוזכר העניין של ריקוד עם בדי הדס בשמחת חתן וכלה.

מכאן אנו יכולים ללמוד את ההסתכלות של הרבי על הענינים עליהם מדבר הרבי הריי"ץ בשיחות האחרונות, וכך אנו צריכים להביט ולהסתכל על הדברים אותם הרבי מלמד אותנו בשיחות ה'דבר מלכות'.

ואכן, חסידים רבים קבעו להם לחוק בל יעבור ללמוד מידי שבוע את שיחת ה'דבר מלכות' השבועית.

בשנים האחרונות יצא לאור באורח קבע גיליון שבועי בשם 'חדור בד"ם', במטרה להגביר את הקאך והחיות בלימוד ה'דבר מלכות'. זכה החתן להיות מעורכי הגיליון.

בחוברת זו הובאו לפי סדר פרשיות השנה המדורים 'מאחורי השיחה' (הסיפורים והאווירה שמאחורי שיחות ה'דבר מלכות'), 'הידעת?' (רעיון קצר לחידוד והוספת תשומת לב לנקודה מעניינת בשיחה השבועית), ומידי פעם הובא גם המדור 'נאך א ביסל לחיים' (הגיגים חסידיים הסובבים סביב שיחות ה'דבר מלכות').

תודתנו נתונה לכל התמימים, הרבנים והמשפיעים, שעזרו והשתתפו בהוצאת הגיליון מאז היווסדו, ובראשם הרה"ח הרה"ג יוסף יצחק שי' וילשאנסקי, הרה"ת שלום דובער שי' וולף, הרה"ת מתתיהו יהודה הלוי שי' לוינסון, הרה"ת מנחם מענדל שי' דורון.

יתכן ונפלו אי אלו טעויות בהבנת ובעריכת הדברים, ונשמח אם יועילו הקוראים להודיע לנו על הדרוש תיקון, על מנת שהדברים יתוקנו במהדורה הבאה בעז"ה (הערות ותיקונים ניתן לשלוח לכתובת: badam770@gmail.com).

.

ונסיים בדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שקיום התועודויות של שמחה כולל ובמיוחד

בשייכות לשמחת נישואין ושבעת ימי המשתה, מהוות "מעין ודוגמא והכנה לקיום היעוד "אז
(לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיננו", אשר, בדורנו זה, שנשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששמו השני
"יצחק", ע"ש הצחוק והשמחה, הוא נשיא השמיני ("אז" בגימטריא שמונה) להבעש"ט, נעשה
הענין ד"ימלא שחוק פיננו" (לא בלשון עתיד, "אז", אלא) בלשון הווה".

ומשמחת נישואין זו נבוא תיכף ומיד לשמחת הגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלות כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א לעין כל. ונכריז לפני בביטול עצום ובשמחה גדולה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כ"ח סיון ה'תשע"ו, שנת הקהל, כפר חב"ד ארה"ק

הרב אלישע ורעייתו שפירא
בית שמש

הרב אורי מרדכי ורעייתו ליפא
בני ברק

וירא

הגילוי שבעקבות ההתגלות

בהתוועדות ש"פ וירא ה'תשנ"ב, הודיע הרבי הודעה מיוחדת שכמוה לא נשמעה מאז ומעולם: "ישנה לא רק המציאות דמשיח אלא גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש". במילים פשוטות: מלך המשיח כבר קיבל מהקב"ה את השליחות להביא את הגאולה, ועכשיו כל מה שנותר הוא רק שהעם יקבלו את פניו!

כבר בסוף שנת תש"נ, עם תחילת המאורעות במפרץ הפרסי, הודיע הרבי בצורה ברורה שמלחמה זו, הינה המלחמה המתוארת במדרש ילקוט שמעוני (ישעיה רמז תצט), כמלחמה שתהיה ב"שנה שמלך המשיח נגלה בו", במהלכה גם מבשר המלך המשיח לעם ישראל את הבשורה הנפלאה ש"הגיע זמן גאולתכם".

במשך השנה הבאה, שנת תנש"א, לא פסק הרבי מלהזכיר שוב ושוב את דברי המדרש שבשנה זו יתגלה מלך המשיח, ומשנסתיימה המלחמה, בשבת פרשת נשא תנש"א, הודיע הרבי במילים ברורות, שמאז חודש ניסן "עומדים כבר בשעה שמלך המשיח בא ומשמיע להם לישראל ואומר עניים הגיע זמן גאולתכם". דברי המדרש נתקיימו. מלך המשיח התגלה.

מעניין לשים לב לשינוי מפתיע בהנהגתו של הרבי שהחל מאז חודש ניסן תנש"א: במשך כל שנות הנשיאות 'לא שמח' הרבי כשחסידים דיברו על כך שהוא מלך המשיח. כשהיו חסידים שבכל זאת ניסו לצאת ולפרסם בחוץ את עובדה זו - גער בהם הרבי שהם גורמים ליהודים להתרחק מלימוד חסידות.

והנה, מאז שזכינו בחודש ניסן תנש"א לתקופת התגלותו של משיח, החל הרבי לאשר ולעודד גם את גילוי שמו של משיח. מאותם ימים החל הרבי לומר במפורש בשיחותיו ולהדגיש פעם אחר פעם ש"נשיא דורנו משיח שבדורנו" כבר התגלה והוא עתיד לגאלנו תיכף ומיד.

הרבי מגיה את הדברים וחותמם בטבעת המלך על מנת לפרסמם לרבים; מקבל ברצון את הפס"ד בנוגע לחזקת משיח, והחתימות על קבלת המלכות, ועד לעידוד הבלתי פוסק של שירת 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד' לעיני כל ישראל ולעיני כל באי עולם. וכן ההסכמה להכתרה בתואר 'מלך המשיח' בספר 'בשורת הגאולה', וכו' וכו'.

יומיים לאחר שיחת ש"פ וירא תשנ"ב, ביום הבהיר כ"ף מרחשון, מוציא הרבי את הקונטרס

המופלא 'בית רבינו שבבבל' ומחולל סערה אדירה בעולם היהודי. בקונטרס נכתב מפורשות שנשיא הדור הוא המשיח שבדור, מקומו הוא ב-770 שבניו-יורק, ובבית מדרשו יתגלה בית המקדש השלישי ומשם ישוב לירושלים.

בשבת שלאחר מכן, ש"פ חיי שרה, מגיע גילוי שמו של משיח לשיא חדש, ועל כך בעז"ה בשבוע הבא...

• כך ולא אחרת

אחד העניינים הכי עיקריים ויסודיים בנוגע לביאת הגאולה דווקא בדור השביעי - מופיע ב'דבר מלכות' של פרשתנו: לקראת סיום השיחה אומר הרבי שליט"א שבזמנו מלך המשיח כבר התגלה. כלומר שמלך המשיח כבר קיבל מהקב"ה את השליחות לגאול את ישראל (כמובא גם ב'דבר מלכות' של שבוע הבא).

מענין זה אנו למדים שני נקודות עיקריות (מלבד כל שאר הלימודים וההוכחות לב' עניינים אלו):

א) בדורות קודמים היה מוכן בכל דור משיח שבדור, על מנת ש"באם יזכו" תבוא הגאולה. בדורנו ביאת הגאולה לא תלויה "באם יזכו" מכיון שכבר זכינו שמלך המשיח קיבל את הבשורה מהקב"ה שהוא יהיה הגואל.

ב) בדורות קודמים היה בכל דור אחד הראוי להיות משיח וכשנסתיים הדור ולא זכו לגאולה, התחלף המשיח שבדור בצדיק הדור הבא. בדורנו לא יכול להיות משיח שבדור נוסף לאחר הרבי, מכיון שהרבי שליט"א מלך המשיח קיבל כבר מהקב"ה את השליחות להביא את הגאולה.

חיי שרה

השליחות היחידה שנותרה

שבת פרשת חיי שרה ה'תשנ"ב. השעה 1:30 בצהריים. אלפי שלוחים נצבים הכן, דרוכים ומוכנים לשמוע את דבר המצביא, במה והיכן, עלינו כעת להשקיע את כל מרצנו בעבודת השליחות. כ"ח ניסן ועוד עשרות שיחות 'מרעישות' כבר מאחוריהם. הם לא נצרכים לבינה יתירה בכדי לדעת שאם יש איזה כיוון מסויים, הרי שזה יהיה סביב הכנת העולם לגאולה.

חייבים לומר שנשאר 'משהו' לעשות. כך קובע הרבי, ועד כאן זה עוד מתקבל. על ההמשך אף אחד לא חלם, אבל גם זה מגיע. כאן מניח הרבי שליט"א את הפצצה על השולחן: בכל דור ישנו אחד הראוי מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו'. והודעות נשיא דורנו, השליח והמשיח היחידי שבדורנו שכבר סיימו את כל העבודה, מביאה למסקנה החותכת, שכעת מתחילה שליחותו של משיח לגאול אותנו. אם כן מובן, שכדי לאפשר לו לקיים את שליחותו, "הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש".

השלוחים חוזרים למקום שליחותם, וקמפיין ה'היכנון' יוצא לדרך במלוא עוצמתו. הקמפיין עושה את שלו ללא ספק, אך הזהות הברורה עליה דיבר הרבי, טרם מתנוססת בכותרות.

הם מגיעים שוב בתשנ"ג. ה'שמועות' על העידודים הנמרצים בשמח"ת עדיין לא מספיקים. אך ב"ה גם זה נשבר. ה'באנקעט' מתחיל, איך לא, בתוך 770, ולפתע פתאום, נפתח הוילון באחת. אלפי שלוחים עומדים כולם עם המבט והנשמה לכיוון אחד ויחיד. זועקים הם מנהמת ליבם את הכרזת 'יחי' אל מול פני הקודש. והרבי שליט"א מעודד נמרצות לכל כיוון במשך דקות ארוכות שנדמות כנצח. חוזרים ל'סימפוזיונים', ואיך שזה נשמע בקלטות, לא היה שם שום נושא אחר שבער בכל הרצאה או סימפוזיון. השלוחים דורשים וזועקים ת-ו-ז-ו-ה-מכל מנהלי צא"ח שבכל אתר ואתר.

מגיעים חזרה למקום השליחות, וה'עסק' כבר מתחיל לזוז כמו שצריך. מענות קודש לרוב ניתנים כעידוד לפרסום זהותו בגלוי, אך מה לעשות והספיקות עדיין מרחפים באויר.

יו"ד שבט מגיע, ובהוראתו הקדושה נצרכים לשנות את המודעות שפרסמו אודות הסאטעלייט "רק בתוך אנ"ש", עקב העובדה ש"אין אחר דברי המלך כלום". הסערה אדירה. זה כבר לא 'הרגשים', 'משאלות', או 'תפילות לרפו"ש'. מדובר כאן במצב שהרבי בעצמו דוחף אליו ללא

הרף. הענין הכי כללי ועיקרי, "הנקודה והתכלית האחת והיחידה: הגילוי של משיח צדקנו" - קבלת מלכותו שתאפשר לו לגאול אותנו.

ממשיכים הלאה, וכבר בכינוס השלוחים תשנ"ד, שלט ה"יחי" שנתלה ב-770 בהסכמתו הקדושה, מתנוסס בגאון בתמונת כינוס השלוחים השנתית, מבטא היטב את עבודת השליחות המאפיינת אותם - השליחות היחידה: לקבל פני משיח!

• באופן המתקבל

ישנם אנשים שרצו להסביר את הוראתו של הרבי שליט"א מלך המשיח ב'דבר מלכות' השבועי, בענין הסברת ענינו של משיח שצריכה להיות "באופן המתקבל" - שכוונת הדברים היא, שאין לפרסם את עובדה זו שהרבי שליט"א הוא המלך המשיח לכל אדם ובכל מקום, אלא אך ורק לאנשים ובמקומות שהם מסוגלים לקבל זאת, ובאם אין הם מסוגלים לקבל זאת - אין לומר להם את זה.

אולם כפשוט וברור לכל, שביאור זה הוא מופרך ומושלל מיסודו, שהרי הרבי לא אמר להסביר "דבר המתקבל" אלא "באופן המתקבל", כלומר, אין הכוונה שצריך לומר רק את הדברים שמתקבלים באזני אנשים (ורח"ל, הרי זה כמקרב את התורה אל הבריות במקום לקרב את הבריות אל התורה), אלא הכוונה היא שצריך לומר זאת "באופן" שזה יתקבל.

וכפשוט שכל הוראה של הרבי, לא באה לפטור אותנו ח"ו מעבודה, אלא להוסיף לנו בעבודה. ובענינו: שכאשר אנו פוגשים ביהודי שקשה לו להסכים עם עובדה זו שהרבי שליט"א הוא המלך המשיח, הרי שאין זה פוטר אותנו מלומר לו זאת, אלא עלינו להוגיע את מוחנו בניסיון למצוא כיצד הדברים יחדרו לליבו וגם הוא יקבל ויסכים עימם. ואדרבה, כל עוד הוא לא קיבל זאת, הרי שעלינו להוגיע את מוחנו ולנסות שוב ושוב להעביר לו את המסר הזה, בדרכים ואופנים שונים - עד שהוא יקבל זאת.

תולדות

הגילוי שמגיע בעקבות ההעלם

בתחילת השיחה השבועית, מבאר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח את ענינו של ראש חודש - שראש חודש הוא מלשון חידוש, החידוש של מולד הלבנה. אחרי שבחציו השני של החודש הלכה הלבנה והתמעטה עד שנעלמה לגמרי בערב ראש חודש, נעשית ביום ראש חודש ההולדה שלה באופן של התחדשות.

בהמשך הקטע מוסיף הרבי עוד יותר, שההתחדשות מגיעה דוקא על ידי החסרון. ובלשון הפסוק שאמר יהונתן לדוד - "ונפקדת כי יפקד מושבך" - שתיזכר דוקא על ידי כך ש"יפקד [יעלם] מושבך".

יש מהחסידים שראו בדברים אלו רמז למאורע של ראש חודש כסלו - היום בו יצא הרבי מלך המשיח לביתו הק' בפעם הראשונה לאחר אירוע הלב בשמיני-עצרת תשל"ח. גם שם הגילוי הגדול שהיה אז בראש חודש הגיע דוקא אחרי ההעלם שהיה לפני-זה.

חסידים מספרים, שבתקופה ההיא שאל פעם הרבי את אחד הרופאים: כשמוציאים דם מהגוף באמצעות מזרק, מה הגורם שהדם יצא ויכנס למזרק - האם זה הלחץ והשטף של הדם עצמו או ה'וואקום' שנוצר במזרק? הרופא ענה, שכמובן שה'וואקום' שישנו בתוך המזרק הוא זה שמושך את הדם.

הסביר הרבי לרופא, שבענין זה ישנו לימוד נפלא בעבודת השם, שדוקא על ידי מה שנראה לנו כחסרון וריקנות, כמצב קשה וחשוך, דוקא על ידו נמשך האור והגילוי...

ואולי יש להוסיף ולומר שענין זה נוגע עוד יותר בתקופה בה אנו נמצאים עכשיו, שמשיח נכסה לאחר התגלותו ומצפים שישוב ויתגלה, שאז העלם הלבנה וחידושה מקבל משמעות מיוחדת בנוגע למלך המשיח עצמו, שנמצא בהעלם ומאמינים ומצפים שישוב ויתגלה.

וראה חידושי אגדות מהרש"א לסנהדרין (לח, א) שמפרש שמיעוט הלבנה וחידושה מרמזים על סוף זמן הגלות, "אחר שתכלה ממשלת מלכות בית דוד לגמרי דאף ראש גולה בבבל ונשיא בארץ ישראל יכלו, שוב יתחדש מלכותו". ויש לומר שעיקר הענין של "תכלה ממשלת מלכות בית דוד לגמרי" הוא בזמן של כיסוי משיח, שאז כאילו בטלה לגמרי מלכות דוד. ודווקא לאחר העלם זה חוזרת ומתגלה מלכות בית דוד בהתגלותו של מלך המשיח.

ויומתק, שבעת קידוש לבנה אומרים הפסוקים "קול דודי הנה זה בא . . דומה דודי לצבי או לעופר האילים". שחז"ל דרשו פסוקים אלו על כיסוי משיח לאחר התגלותו, "מה צבי זה נראה וחוזר ונכסה נראה וחוזר ונכסה . . כך גואל האחרון נגלה להם וחוזר ונכסה מהן". ובאמירת פסוקים אלו אנו מביעים בטחוננו שכשם שהירח חוזר ונגלה אחר כיסויו, וכשם שהצבי חוזר ונגלה אחר כיסויו, כך מלך המשיח ישוב ויתגלה אחר כיסויו.

• "יחידה" או "עצם"?

בריבוי עצום של מקומות בתורת החסידות מבואר, שהדרגא הגבוהה ביותר בכל דבר, היא ה"יחידה". בין חמשת השמות ש"נקראו לה" - לנשמה - הדרגא הגבוהה ביותר היא היחידה, גם בסדר ההשתלשלות ובאלוקות הדרגא העליונה ביותר היא היחידה, הרומזת לגילוי המקיף (ובפרטיות יותר - גילוי עתיק).

גם ענינו של מלך המשיח כפי שהוא מוסבר בדרך כלל בחסידות הוא - יחידה (לדוגמא מבואר, שאדם הראשון זכה לחיה, אולם משיח - שהוא תכלית הבריאה - יזכה לעילוי גבוה יותר, לגילוי היחידה).

אך בתורת הרבי מלך המשיח שליט"א מובא, שגם היחידה היא לא הדרגא הגבוהה ביותר, והראיה - שנאמר עליה שהיא מהשמות שנקראו לנשמה, היינו שהיא לא הנשמה עצמה. ובהתאם לזה מבאר בארוכה בשיחתנו, שענינו של משיח הוא עצם הנשמה שלמעלה מכל הדרגות והגילויים.

ויצא

לא צריך להסתיר

רבים מכנים את שיחות ה'דבר מלכות' שאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח בשנים תנש"א ותשנ"ב - "המשך נ"א נ"ב", וזאת כיון שבשיחות אלו מדבר הרבי על ענינים דומים שבאים בהמשך זה לזה, ובכל שבוע מוסיף הרבי ומתקדם שלב נוסף ב'המשך' הכללי.

אחד הנושאים בו ניתן לראות בבירור כיצד בשנת תשנ"ב הרבי כמו מקפיד להמשיך לדבר ולחזור עליו, שבת אחר שבת, הוא ענין זהותו של משיח. אם עד לשנת תשנ"ב ניתן למצוא אזכורים בודדים בשיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א לעובדה זו ש'נשיא הדור הוא המשיח', הרי שבשנת תשנ"ב הפך הדבר למטבע לשון שגרתית בשיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א. "נשיא הדור המשיח שבדור". זהו התואר.

בד בבד, בתקופה זו גם הלך והתעצם גל של פרסום זהותו של משיח ע"י חסידי חב"ד בכל רחבי תבל. החסידים יזמו ועשו עוד ועוד פעולות בקשר עם קבלת מלכותו על ידי כל העם. בשונה משנים קודמות בהן לא אישר הרבי לפרסם את זהותו כמלך המשיח, הרי שבשנות הנפלאות, ובמיוחד מאז חורף תשנ"ב, החל הרבי יותר ויותר לאפשר את פרסום ענין זה. מענות רבות, חמות ומעודדות הוציא הרבי לפעילים בענין.

רמז לזה ניתן אולי למצוא בשיחתנו, ובפרט בהגהות כ"ק אד"ש שהתפרסמו על השיחה:

בסעיף ח"י בשיחה, בקטע בו מדבר הרבי על כך שצריכים לפקוח את העינים ולראות כיצד הכל מוכן לגאולה, כתבו המניחים שיהודים יושבים כבר סביב שולחן אביהם - הקב"ה, "יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים שבכל דור ודור ישנו "א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח")".

כשהכניסו לרבי את עלי ההגהה של השיחה, הוסיף הרבי בכתב יד קדשו את המילים: "ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר".

במילים אחרות: כבר עברה ונסתיימה התקופה בה היו צריכים לדבר בכללות וברמז על משיח צדקנו, והגיע הזמן בו ניתן לומר בפירוש ולהורות באצבע "הנה זה מלך המשיח", שיבוא ויגאלנו תיכף ומיד ממש!

• השיחה הארוכה ביותר

שיחת ה'דבר מלכות' השבועית הינה השיחה עם מספר הסעיפים הגדול ביותר מבין שיחות ה'דבר מלכות' של משך השנה, והיא מכילה כ' סעיפים.

יש שקישרו זאת, בדרך אפשר, לתאריך שבו נאמרה השיחה - ט' כסלו, יום ההולדת ויום ההילולא של כ"ק אדמו"ר האמצעי. שכידוע, ענינו של אדמו"ר האמצעי היה הפצת חסידות באופן של הרחבה - "רחובות הנהר" - הקשור עם ספי" הבינה (וכפי שמבאר הרבי באריכות בשיחה זו עצמה). ומכיון שנמצאים ביום השייך לאדמו"ר האמצעי, והרבי שליט"א כמובן 'חי עם הזמן' - לכן גם הרבי מאריך לבאר ענין בחסידות, הרבה יותר מההרחבה בה נוהג תמיד.

בענין זה יש לציין שגם המאמר המוגה הכי ארוך, הוא מאמר שנאמר ביום ההולדת ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי - בט' כסלו תשל"ח, מאמר ד"ה 'ושבתי בשלום אל בית אבי' (נדפס בקונטרס ראש חודש כסלו תשמ"ח ומכיל כ"ח יח"י) סעיפים.

וישלח החתונה הגדולה בעולם...

לומדי ה'דבר מלכות' השבועי, נתקלים לעיתים בקשיים בתחום ה"לחיות עם ה'דבר מלכות" כאשר השיחה עוסקת בקביעות שונה לחלוטין מקביעות שנה זו. כמובן, תמיד זוכרים את הכלל שמציב הרבי שליט"א מלך המשיח בדבר-מלכות הראשון (פ' ויקרא), שקביעותה של כל שנה משפיעה לאורך השנים שלאחריה - עד לפעם הבאה בה ניפגש בקביעות כזו - אך "עס קומט אן שווער".

בדומה לכך, ויתירה מכך - ישנם שיחות 'דבר מלכות' שעוסקות בתאריכים מסויימים, שבאותה שנה חלו באותה שבת או בימים הסמוכים אליה. ואילו בשנה בה נלמדת השיחה - חלים אותם תאריכים בשבוע הבא, או אף חודש שלם לאחר מכן.

ה'דבר מלכות' של השבוע, עוסק רובו ככולו בשאלה - מדוע חל 'חג החגים' י"ט כסלו בחציו השני של החודש. והביאור: מכיון שבזמן זה מתקרבת הלבנה אל העצם, וזהו גם התוכן של גילוי תורת החסידות שהחל בי"ט כסלו - גילוי העצם.

אמנם, בשנת ה'תשנ"ב חל י"ט כסלו ביום השלישי שלאחר שבת פרשת וישלח. אך בשנים מסויימות, מתרחק חג החגים שבוע שלם מהשבת בה קוראים פרשה זו, ולשקדנים שמתחילים כבר במוצאי שבת פרשת ויצא ללמוד את ה'דבר מלכות' של פרשת וישלח - קשה ללמוד שבועיים מראש על י"ט כסלו.

אך לאמיתו של דבר, ביאור נוסף ועיקרי ישנו בשיחה, העוסק בתאריך מוקדם יותר מי"ט כסלו - התאריך של י"ד וט"ו כסלו:

לאחר הביאור הארוך שמסביר הרבי על מעלתם של הימים שמט"ז כסלו ואילך, שאז הלבנה הולכת ומתקרבת אל השמש - ממשיך הרבי ומדגיש את מעלתו המיוחדת של היום בו הלבנה נמצאת במיקום הרחוק ביותר מהשמש!

הרבי מסביר בסעיף ו', את מעלתו של חודש כסלו, החודש השלישי מחדשי החורף, המכוון כנגד חודש סיון, החודש השלישי דחדשי הקיץ. "והענין בזה - כידוע שמתן תורה הוא "יום חתונתו", החתונה (נישואין) דהקב"ה עם כנסת ישראל, אשר... תכלית השלימות בזה היא כשהקב"ה וכנסת ישראל נעשים חד ממש כביכול". ולמי שלא מבין רמזים, ממשיך הרבי ומדגיש בהערה 15:

”להעיר שמילויי ושלימות הלבנה . . הוא בין י”ד לט”ו”.

הוי אומר: אותו ”קיימא סיהרא באשלמותא דחודש כסלו”, יום התחלת הנישואין של כנסת ישראל עם הקב”ה - הוא בלילה שבין י”ד לט”ו כסלו. הלילה בו התקיימה בשנת תרפ”ט חתונתו של הרבי שליט”א מלך המשיח עם הרבנית חיה מושקא נ”ע זי”ע (להבחל”ח). היום אותו הגדיר הרבי 25 שנה לאחר מכן כיום שקישר אותו עם החסידים ואותנו עם הרבי...

• העבודה שתביא את ההתגלות

ב’דבר מלכות’ וישלח, מודיע הרבי הודעה היסטורית בדברי ימי ישראל, הרבי קובע כי ”כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים . . והכל מוכן לביאת המשיח. ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח”ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה בלתי ידועה ומובנת כלל) אינו ”עבודת הבירורים” (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם”.

בחסידות, מבואר שהעבודה היא ’מעין’ המשכה. אחרי שמשיח נמצא כבר בעולם ורוצים רק ל’המשיך’ אותו בפועל, שיהיה בגילוי בעולם - העבודה שתביא לכך, היא באותו עניין עצמו ”עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם” - לגלות את הרבי שליט”א בעולם, בתור מלך המשיח, שבכל רגע עומד להתגלות ולגאול אותנו - ועבודה זו תזרז את ותביא ’המשכה’ זו בקרוב ממש.

וישב

ההמנון הצרפתי - הסיפור המלא

ב'דבר מלכות' השבועי, מאריך הרבי לתאר את המהפך הרוחני שהתחולל במדינת צרפת, כסימן ודוגמא לכך שבני ישראל, על ידי עבודתם, מאירים ומזככים את העולם כולו. הרבי שם דגש מיוחד על ה"דבר פלא" המורה באופן מיוחד על הפיכת המדינה לקדושה - "כיבוש" המנון המדינה והפיכתו לניגון חסידי.

בהנחה הבלתי מוגהת של ההתוועדות, תופס הנושא מקום רב יותר והרבי מקדיש לו שיחה שלימה.

לא רבים יודעים את הסיפור המלא שישנו מאחורי הענין, וכרגיל - כאשר מתבהרים הפרטים מתבהר גם הענין כולו:

ההמנון הצרפתי חובר במהלך המהפיכה המפורסמת, שביטלה את שלטון המלוכה במדינה והביאה לשלטון דמוקרטי. את הניגון והמילים חיבר אחד מבין שורות המהפכנים, והוא מבטא את רוח הלחימה ששררה אז. ההמנון הוא המנון תוקפני מאוד, והוא כולל מילים קשות ותיאורי מלחמה.

בהתוועדות שמחת תורה תשל"ד, דיבר הרבי על המהפיכה בצרפת, ולפני תחילת ההקפות נעמד הרבי על בימתו והחל לפתע לנגן את "האדרת והאמונה" בניגון ההמנון. מאז הפך ניגון זה לניגון חסידי לכל דבר.

מעט יותר משנה אחר כך, החל ראש ממשלת צרפת דאז לדבר אודות כך שיש להחליף את ההמנון עם המילים הקשות בהמנון אנושי יותר ואף הציע פרס כספי למי שימצא המנון חילופי. הדברים נתקלו בהתנגדות עזה, ובסופו של דבר לא שונו מילות הניגון, אלא נעשו רק כמה שינויים וריכוכים בתווי הנגינה.

בשנת תשמ"א חזר ההמנון לניגון המקורי, ונשארו רק שינויים מזערניים פה ושם (כפי שמצויין בהערה 53 בשיחה). מעניין לציין שבשנת תשנ"ב רצו שוב לעשות שינוי בניגון, וכשהמניחים שאלו את הרבי האם לציין זא בשיחה, השיב להם הרבי שבדרך הטבע יהיו בזה עוד שינויים, והם אין ענינם לרדוף אחרי חדשות...

ואולי יש לומר שהסיבה לחזרת ההמנון למנגינה המקורית היא, שבעבר מדינת צרפת סימלה

כידוע את עומק הקליפה (יש לציין שההמנון מציין כאמור את המהפיכה, אשר היא היא זו שהביאה את רוח החופש והכפירה שכנגדה נלחם כ"כ אדמו"ר הזקן ורבותינו נשיאינו שאחריו), ולכן משנלקח הניגון והועלה לקדושה - שוב לא יכול השר של צרפת להשתמש בו.

אך כיום - לאחר שהמדינה נכבשה ועלתה בעצמה לקדושה - שוב אין כל מניעה שהמנון המדינה יהיה במנגינת ניגון חסידי טהור...

• שיחה ללא פרשה

ידוע פתגמו של אדמו"ר הזקן שצריך "לחיות עם הזמן". וכפי שביאר זאת המהרי"ל, אחיו של אדמו"ר הזקן, שהפירוש הוא שעל יהודי לחיות עם פרשת השבוע. ואכן אנו רואים ששיחותיו והתוועדותיו של הרבי שליט"א מלך המשיח סובבות תמיד סביב עניני פרשת השבוע. אולם, מעניין לגלות, שישנם שתי שיחות 'דבר מלכות' שנאמרו בהתוועדות השבת, ולמרות זאת הם לא מדברות כלל בעניני פרשת השבוע!

שיחה אחת היא שיחת ש"פ אמור תנש"א, והשיחה השניה היא שיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, השיחה של ש"פ וישב תשנ"ב. בשתיים מדבר הרבי שליט"א מתחילת השיחה ועד סופה רק על עניני הגאולה.

בהשקפה ראשונה מעורר הדבר פלא: ומה עם הוראת אדמו"ר הזקן 'לחיות עם הזמן'? אולם האמת היא שזהו בדיוק הענין של לחיות עם הזמן - לחיות עם הענינים שנוגעים לזמן זה. וכיום, הענין הכי עיקרי שהזמן גרמא, הוא הענין של הגאולה השלימה...

חנוכה צופה למרחוק

היה זה ביום ראשון, כ"ד כסלו תשנ"ב. בבית מדרשו של הרבי שליט"א מלך המשיח שבניו יורק, הסתיימה זה עתה תפילת מנחה, והנה ניגשים כעת למעמד הדלקת נר ראשון של חנוכה, המשודר בשידור חי למספר נקודות ברחבי העולם. נער בר-מצוה ניגש ומדליק את הנרות. הקהל כולו פוצח בשירת הניגון "הנרות הללו", ובסיום השירה פותח הרבי בשיחה.

בשיחה מבאר הרבי, שממאורע זה יכולים אנו ללמוד הוראה יסודית בעבודת ה': יכול יהודי לחשוב, שמצוה אחת קטנה שהוא עושה במקומו שלו, אינה משפיעה על שאר חלקי העולם, ובוודאי שלא על כל העולם. ובכדי שיהודי יוכל להבין בקלות שפעולה קטנה שלו משפיעה בכל העולם, גילה הקב"ה את מכשיר ה"לויין", שעל ידו ניתן לראות במוחש כיצד יהודי אחד שנמצא במקום אחד של העולם, יכול לעזור ליהודי שני בקצה שני של העולם בתוך רגע אחד. וכפי שרואים במוחש עתה - שמקום זה בניו יורק רואים ומדברים אנו עם יהודים שנמצאים במקומות שונים ברחבי העולם, בארץ ישראל ובמוסקבה, בהודו ובקלוקטא.

רגע אחד! העיר קלוקטא שבהודו לא השתתפה כלל בשידור הלווייני! למה ירמזון מילותיו של הרבי?

...

בשנת תשס"א יצאו שני תמימים מ-770 לשליחות בעיר בומבי שבהודו. (השמות המלאים שמורים במערכת). באחד הימים, יצאו שני התמימים לנסיעה ארוכה ברכבת לעבר העיר הנידחת קלוקטא, על מנת לחזק את הקהילה היהודית הקטנה שמתגוררת במקום. משהגיעו למקום, שמח לקראתם נשיא הקהילה ושח להם בהתרגשות שהוא רוצה לספר להם סיפור מיוחד על הרבי מליובאוויטש. וכך סיפר האיש:

לפני כעשר שנים, בשנת תשנ"ב, הייתי כאן בקלוקטא בחג החנוכה. באותו חג חנוכה היו מעט מאוד יהודים כאן בקלוקטא ואני הרגשתי מאוד בודד ועצוב. יהודי אחד קטן בלב מקום נידח... משהגיע הלילה הראשון של חנוכה התחוללה מלחמה גדולה בליבי - האם להדליק את נרות החנוכה או שמא לוותר. בסופו של דבר הדלקתי את הנרות, אולם במוחי המשיכו להתרוצץ המחשבות: 'מה זה בכלל משנה החנוכה הקטנה שהדלקתי במקום הנידח הזה? האם זה פועל בכלל משהו?...'

התיישבתי על הספה בסלון והתחלתי לעבור בין הערוצים במסך. באחד הערוצים נתקלתי לפתע בדמותו של הרבי מליובאוויטש, עומד ומדבר בבית הכנסת שלו לאחר הדלקת נר חנוכה. נדרכתי מיד והקשבתי בריכוז למה שהרבי מדבר. והנה אני שומע את הרבי מסביר, שמהשידור הלווייני שמתקיים עכשיו, ניתן ללמוד כיצד כל פעולה קטנה של כל יהודי, ולו במקום הנידח ביותר, משפיעה על כל העולם כולו. וכפי שרואים במוחש שאנו עכשיו נמצאים כאן ב-770, ואנו רואים ומדברים עם יהודים בכל קצוי תבל, בארץ ישראל ובמוסקבה, בהודו ובקלוקטא...

• חלוקת דמי חנוכה

כבר מתחילתו של חודש כסלו תשנ"ב, עורר הרבי שליט"א מלך המשיח ריבוי פעמים על קיום המנהג של חלוקת "דמי חנוכה", ועד שביום 'זאת חנוכה' תשנ"ב אף התבטא הרבי ש"כל מי שלא מילא עדיין את ה"מנהג ישראל תורה היא" דנתינת דמי חנוכה, שיחליט תיכף למלא ולהשלים את המנהג, "לחטוף" ("אריינכאפנדיק") זאת בימים ובשעות שנותרו עוד בחנוכה". הרבי עצמו אף חילק דמי חנוכה לכל קהל החסידים שישה פעמים (!) במשך חג החנוכה תשנ"ב. בחלק מהימים, היו שתי חלוקות באותו יום.

בשיחת ש"פ ויצא תשנ"ב אמר הרבי שליט"א מלך המשיח, שע"י קיום המנהג של חלוקת "דמי חנוכה", "מתקשרים עוד יותר עם רבותינו נשיאינו" מכיון שזהו מנהגם של רבותינו נשיאינו - לחלק "דמי חנוכה", וממילא כאשר מקיימים את המנהג, נותן הדבר "תוספת כח להחדיר את תורתם, הוראותיהם, ומנהגיהם אל תוך חיי היום יום הפרטיים".

ויגש

האוסף הגנוב

את ה'דבר מלכות' השבועי מסיים הרבי מלך המשיח שליט"א בקשר שיש ל'ויגש אליו יהודה' לה' טבת ('בתוך ג' ימים' לשבת זו) - המבטא את הבעה 'ב'תיות של בנ"י על העולם, בנצחון רבותינו נשיאינו לעיני כל העמים בבית המשפט הפדרלי.

אבל, מוסיף הרבי, "ישנם עדיין ספרים וכתבי יד של כ"ק מו"ח אדמו"ר ושל אביו אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע הנמצאים בשבי' במדינה ההיא ועדיין לא הוחזרו למקומם, אע"פ שגם בנוגע אליהם כבר היתה פקודת המלכות, גם של אומות העולם, שישחררו אותם".

כוונת הדברים היא לספרי' שבהקמתה החל אדמו"ר הזקן. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, כשהחליט הרבי הרש"ב לעזוב את העיירה ליובאוויטש ולעבור לרוסטוב, העביר את אוסף הספרים שלו למחסן בעיר מוסקבה על מנת לשמרם עד לסיום המלחמה.

כאשר עלה הרבי הריי"צ לכס הנשיאות, התחיל להתעניין במצב הספרים במחסן וקבלתם בחזרה, אלא שבאותה עת תפס המשטר הקומוניסטי את השלטון. המחסנים הולאמו, והספרים נלקחו משם והונחו בספריית לנין במוסקבה. במשך השנים תרע"ו-תרפ"ט, פעל והשתדל הרבי הריי"צ, לקבל את הספרים בחזרה, אך הממשלה הסובייטית עמדה בסירובה להחזירם.

בשנת תש"מ, החל הרבי מלך המשיח שליט"א לעסוק בהחזרת הספרים. לאחר בירור הודיעו ממוסקבה שהאוסף לא נמצא אך הם הסכימו לכך שמומחים מטעם הספריה החב"דית יבואו לבדיקה. משלחת שנשלחה ע"י הרבי בשנת תשמ"ח, מצאה ספרים בעלי סימנים המורים בבירור על שייכותם ל'אוסף שניאורסון'. אך לאחר שחזרה המשלחת לניו יורק, הוחלף שר התרבות ברוסיה והוא מנע את העברת הספרים.

בשלהי שנת תנש"א, התרחש מהפך בממשלת רוסיה והממשלה החדשה העבירה את נושא הספרים לבית המשפט. בית המשפט פסק שצריך להחזיר את הספרים, וגם נתקבל צו מהממשלה להחזיר את הספרים, אך גם זה לא הועיל והספרים נשארו עדיין בספריה.

לפני יותר משנה הורה בית המשפט הפדרלי בארצות הברית לממשלת רוסיה להחזיר בתוך 30 יום את כל כרכי ספריית שניאורסון הנמצאים בספריות הציבוריות במוסקבה. ההחלטה גרמה למתחים דיפלומטיים כבדים, עד כדי שממשלת רוסיה נמנעה מלאשר לספינה שבבעלותה לעגון

בחופי ארצות הברית מחשש כי תעוקל.

בחודש תמוז תשע"ג החליטה ממשלת רוסיה כי היא תעביר את הספרים לידי המוזיאון היהודי במוסקווה. צעד זה עורר פולמוס נרחב - חלק מחסידי חב"ד טענו שזהו צעד ראשון בדרך ל"דידן נצח", אך רובם טענו כי מדובר בצעד שרק נועד להוריד את הלחץ המשפטי ממשלת רוסיה. למעשה, כולם מסכימים שרצונו של הרבי מלך המשיח שליט"א טרם התממש, ועל הספרים לחזור לספרייתו - ספרית אגודת חסידי חב"ד שבניו יורק - ב"דידן נצח" השלם, בקרוב ממש.

• פורים שחל לאחר חנוכה

בשיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, מתרחש לו פלא עצום בין דפי השיחה:

אך זה עתה סיימנו את ימי חג החנוכה ואנו עומדים בתחילתו של חודש טבת, והנה כבר מברך לנו הרבי שליט"א מלך המשיח ביאור ארוך ויסודי אודות הנהגתו של מרדכי היהודי - ענין הקשור עם חג הפורים שיחול רק בעוד חודשיים וחצי!...

היו שקישרו זאת עם האירוע הבריאותי שאירע אצל הרבי שליט"א מלך המשיח בתאריך כ"ז אדר ראשון תשנ"ב, מאז הפסקנו לשמוע שיחות מפיו של מלכנו - מכיון שבחג הפורים תשנ"ב לא זכינו לשמוע שיחה מפי הרבי, נתן לנו הרבי את השיחה כבר מספר שבועות לפני, בשיחה של השבוע - ש"פ ויגש תשנ"ב.

ישיבה חסידית

בפרשתנו מספרת התורה, על ירידת יעקב אבינו למצרים. רגע לפני היציאה מהארץ, שולח יעקב את יהודה בנו לפניו, "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה". הוא שולח את יהודה להקים ישיבה!

ונשאלת השאלה: מדוע יעקב שלח את יהודה להקים ישיבה ולא את יוסף? הרי יוסף היה השליט על כל ארץ מצרים ובידיו היו אפשרויות גדולות בהרבה מאשר אלו שבידיו של יהודה, מה גם שבכל עשרים ושניים שיוסף היה במצרים, לא הושפע יוסף מהמצרים ולו במעט והוא נשאר בצדקותו וביראת השמים שלו. ממש "תורה וגדולה במקום אחד". ולמרות זאת, כאשר מחליט יעקב להקים ישיבה, שולח הוא את יהודה שיעסוק בזה ולא את יוסף.

וביארנו על כך חסידים, שאמנם יוסף הצדיק היה יכול להקים את הישיבה באופן המוצלח ביותר, הן מבחינה כספית וארגונית, והן מבחינת הדוגמא חיה האדירה שהוא יעניק לבחורים שילמדו בישיבה, שיראו לפנייהם דוגמא חיה של "חסיד" אמיתי שלא הושפע מהעולם והמשיך לעסוק בתורה ובעבודת ה'. אולם בסופו של דבר, למרות גדלותו העצומה, יוסף לא חי עם השיחות האחרונות שהרבי אמר...

יוסף, בהיותו יהודי חסידי, אמנם היה חי ומונח בשיחות האחרונות שהוא שמע מהרבי, שהרי

על כן שלח ליעקב את העגלות, לסימן שהענין האחרון שלמד ממנו, היה בפרשת עגלה ערופה (ואכן, מששמע יעקב שיוסף עדיין מונח וחי בדברים האחרונים אותם שמע מהרבי, מיד "ותחי רוח יעקב אביהם"), אולם בסופו של דבר יוסף לא חי עם השיחות האחרונות שהרבי אמר.

ואילו כאשר מגיעים להקים ישיבה, לבנות מקום שבו יקבלו צעירי הצאן את החינוך וההדרכה החסידית לכל ימי חייהם צריכים לעסוק בזה אנשים שחיים נכון. אנשים שחיים עם השיחות האחרונות של הרבי...

ויחי

המהפך באווירת הצומות

הרבי מלך המשיח שליט"א מלמד אותנו, שכשעומדים על סף הגאולה, צריך ענין הגאולה להיות מודגש בכל דבר ובכל ענין.

בשיחת ש"פ בלק, י"ז תמוז תנש"א, מבאר הרבי שליט"א את ענין זה בנוגע ליחס לתעניות בתקופה זו: בגאולה, יהיו כל הצומות ימים טובים, ימי ששון ושמחה. וככל שהולכים ומתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה - פוחת והולך הרגש החורבן והגלות שבימים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה. ובתקופה זו, כשעומדים על סף הגאולה - מודגש רק הטוב שבימי התעניות.

ומעניין לשים לב, שאכן בכל ימי התעניות של שנת תנש"א ותשנ"ב, כשעומדים כבר בתקופה של סף הגאולה, משתדל הרבי מלך המשיח שליט"א בשיחות הקודש ובהנהגתו הכללית בימי הצומות, להבליט ולהדגיש את הטוב והמעלה שביום זה, את השייכות שלו לגאולה האמיתית והשלימה.

ובהתאם לכך - קובע הרבי - בזמן זה, כשעומדים כבר על סף הגאולה, צריך להיות בימי 'בין המיצרים' "שטורעם מיוחד" ביתר שאת ויתר עוז, בכל הקשור ללימוד עניני גאולה ומשיח ובנין בית המקדש השלישי.

הוראת הרבי ללמוד הלכות בית הבחירה בימי בין המצרים היתה קיימת גם בשנים הקודמות, אך הפעם ניתנה הדגשה מיוחדת על לימוד עניני המקדש השלישי. זאת בהתאם להדגשה המיוחדת שהלימוד עכשיו צריך להיות באופן של "הלכה למעשה בפועל ברגע שלאחרי זה". כיון שבית המקדש כבר מוכן למעלה, "ותיכף יגלה ויבוא משמים - ברגע כמימרא".

בנוסף, עד-עתה היתה הוראה זו שמורה לימי בין המצרים בלבד. ואילו כעת, עם התגברות הדגשת הענין הטוב שבתעניות - החיל הרבי מלך המשיח שליט"א את ההוראה הזו כהוראה תמידית, ובפרט בימי התעניות - כאשר בצום גדליה חזר הרבי ואמר ש"יש ענין מיוחד להאריך בעניני המקדש ובנין בית המקדש בזמנים אלו, ובפרט בתענית".

וכן, בתענית עשרה בטבת תשנ"ב, הראה הרבי מלך המשיח שליט"א "מעשה רב" - כאשר החל לבאר באריכות את סוגיית בנינו של בית המקדש השלישי מברזל. גם את הענין הטוב שבתענית

עשרה בטבת גילה הרבי מלך המשיח שליט"א באריכות.

ביומני התמימים מאותו יום, ניתן לקרוא על האווירה הגאולתית שהשרה הרבי, בעידוד מוגבר של השירה, ובהבהרה ש'דברי הכיבושין' אינם דברי מוסר ותוכחות ח"ו, אלא אדרבה ענינם הוא "יכבוש עונותינו", שהרי כבר נסתיימה העבודה ועומדים מוכנים לגאולה.

ויה"ר שבעשרה בטבת זה, לא רק נרגיש את אוירת הגאולה, אלא שכבר תבוא בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה, וממילא העשירי בטבת יהפך לששון ולשמחה ולחגיגה גדולה...

• יחי - אהא!...

בשיחת ש"פ מקץ תנש"א, דיבר הרבי מלך המשיח על כך שכאשר אדם מונח בתוקף בענין מסוים, הרי שכל ענין שהוא רואה או שומע, מתקשר אצלו מיד לאותו ענין שבו הוא מונח. ומכיון שכיום יהודים שקועים בתוקף בציפיה לגאולה, ממילא "מיד כשיהודי שומע וקולט בקריאת התורה את המילה "מקץ" - מתעורר הוא: אהא! זה מרמז על . . קץ הגאולה!"

וכך אף אנו נאמר: מיד כשיהודי שומע וקולט בקריאת התורה את המילה "ויחי" - מתעורר הוא: אהא! זה מרמז על הכרזת הקודש שפועלת את התגלות משיח בגאולה השלימה - ההכרזה יחי אדוננו!

ומעניין שאף הרבי שליט"א בסיום שיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, מזכיר את ענין נצחיות חייו של נשיא הדור. וכך אומר הרבי: "נשיא דורנו . . ש"לא מת", כמו יעקב אבינו כידוע ש"נשיא" ר"ת "ניצוצו של יעקב אבינו", וע"י ההתקשרות והביטול לנשיא הדור, הרי זה נמשך בכל אחד ואחת מאנשי הדור".

שמות

המשיח כבר נמצא!

כל המתמצא בתורת הרבי מלך המשיח שליט"א, ודאי נתקל לא פעם בסוגיית "אתחלתא דגאולה" - שיטתו החריפה של הרבי השוללת בכל תוקף אפשרות למחשבה שהקמת מדינה בארץ ישראל מהווה "אתחלתא דגאולה".

למול כל המדרשים והפרשנויות שציטטו כמה ראשי קהל - נצמד הרבי מלך המשיח לפסקו ההלכתי של הרמב"ם, המתאר את סדר הגאולה בצורה מדויקת, עליה אין חולק. כאשר בראשיתה ובמרכזה של הגאולה, מעמיד הרמב"ם את המלך המשיח - מלך מבית דוד ההוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו. כאשר עומד יהודי כזה והוא כופה את עם ישראל לילך בדרך התורה ונלחם את מלחמות ה' - הרי הוא מקבל את ההגדרה ההלכתית של "חזקת משיח". הוא - ורק הוא - יהיה זה שביא את הגאולה בפועל.

ועל כן, כל עוד אי אפשר להצביע על קיומו של ה"יעמוד מלך" . בחזקת שהוא משיח", ודאי שלא שייכת מציאות של אתחלתא דגאולה.

ביטוי מיוחד לגישתו של הרבי, ניתן למצוא בשיחת י"ב תמוז תשכ"ז. שיחה זו נאמרה בתקופה שלאחר נצחון מלחמת ששת הימים - נצחון שהביא לכמה אנשים הרגשה של "כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", ולמחשבה כי הממשלה שבארץ ישראל היא ממשלתו של המשיח.

בשיחה הזכיר הרבי את הפתגם הידוע על "טועמיה חיים זכו" - שיש לטעום ממאכלי השבת - הגאולה - עוד קודם כניסת השבת. ואז המשיך הרבי והבהיר, שיש צורך להישמר מפני הטעות ש"טעימה" זו היא סעודת השבת המיוחלת. עלינו לזכור, שעדיין נמצאים אנו בגלות, והגאולה תגיע רק בסדר אותו קבע הרמב"ם.

הרבי דיבר על הענין באריכות רבה, ובסיום הענין אמר שח"ו לומר שיש כבר "אתחלתא דגאולה", "כיון שעדיין אין את ה"הוגה בתורה כדוד אביו", אין את זה ש"יכוף כל ישראל לחזק בדקה", עאכ"כ שעדיין אין את "בונה בית המקדש", ועדיין אין את הענין של קיבוץ נדחי ישראל, שזהו הסדר כיצד יצאו מהגלות, ויבואו לאתחלתא דגאולה".

אין עדיין "חזקת משיח", אין עדיין בנין בית המקדש, ולכן ברור גם שאין עדיין "אתחלתא דגאולה". כך חתם הרבי את הנושא.

חצי יובל שנים חלפו מאז, ובשיחת ש"פ שמות ה'תשנ"ב הטיל הרבי את הפצצה: "יהי רצון . . שלאחר שיגנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה'" - שהוא "בחזקת שהוא משיח" - שכבר יהי מיד "משיח בודאי"...

[ולהעיר, שמכמה שיחות משמע שגם לאחר שהגענו לשלב זה של "חזקת משיח", עדיין לא רוצה כ"ק אד"ש שיגידו שנמצאים כבר באתחלתא דגאולה משום שזה נותן תחושה שהגענו לגאולה וכביכול איננו צריכים עוד לצפות לגאולה. ובכמה שיחות משמע שענין זה מעורר קטרוגים. וממילא, על שכבר יש חזקת משיח, אנו איננו מסתפקים בזה וממשיכים לצפות ולהתפלל שוב ושוב להתגלותו השלימה של הרבי מלך המשיח, תיכף ומיד ממש].

• הרמב"ם והגאולה

בקשר עם דברי הרבי מלך המשיח ב'דבר מלכות' השבועי, שהרמב"ם כתב בחיבורו גם את ההלכות השייכות לזמן הגאולה -

מעניין לציין שבחודש אייר תשמ"ה כתב הרב אברהם יצחק וולפסון לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות המובא בשם הרה"ק מרוזין, ש"הרמב"ם ז"ל הי' ראוי להיות גואל צדק, שהרי חיבר חיבורו על כל הדינים שאינם נוהגים לזמן הזה רק לימות המשיח, אלא מפני שהדור לא היה ראוי לכך על כן בא הראב"ד ועשה השגות עליו".

על כך השיב לו הרבי שליט"א (ניתן לראות את צילום הכתי"ק בהוספות לספר "דבר מלכות" עם פענוחים):

כהנ"ל נת' ות"ח. ולהעיר מאגרת תימן להרמב"ם ע"ד קבלתו בזמן חזרת הנבואה "והיא הקדמת המשיח" - ד"א תתק"ע (ה' שנים לאחרי פטירתו) - וזה הקץ היותר נכון - ועפ"ז ה"ז בעתה, ואחישנה צ"ל לפני זה. ומתייחס לרבינו הקדוש שהוא מזרע דהמע"ה.

וארא

נשות ישראל מקבלות את מלכותו של הרבי

רבים מלומדי ה'דבר מלכות' בוודאי הבחינו השבוע בשולי הגיליון המיוחד של הערה 75: "להעיר, שכ"ח טבת הוא יום הולדתה של אמי מורתי ע"ה, ששמה חנה, על-שם כו' ועד על-שם אמו של שמואל, שסיום וחזותם תפילתה "ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו". רבים בוודאי גם נזכרו באירוע המיוחד של כ"ח טבת באותה שנה:

באותה שנה חל כ"ח טבת ביום השבת קודש. עם סיומה של השבת, התקיים ב-770 כינוס נשים גדול ומיוחד לרגל יום הולדתה של הרבנית חנה ע"ה. נושא הכינוס היה כוחן של נשי ישראל בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, תוך הדגשה מיוחדת אודות קבלת מלכותו של הרבי שליט"א כמלך המשיח.

ימים רבים לפני הכינוס, כבר הוכנסה אל הרבי מלך המשיח תכנית הכינוס. הרבי אישר אותה ואף העניק ברכות ועידודים רבים. בשבועות שלאחר הכינוס, במשך כחודש ימים לא חדל הרבי שליט"א מלדבר בשיחות הקודש אודות מעלתן של נשי ובנות ישראל שבדורנו בהבאת הגאולה, ולקראת כ"ב שבט אף הוציא הרבי קונטרס מיוחד על נושא זה.

עוד בשלבי התכנון, עם קבלת ההחלטה על עריכת "סעודת קבלת פנים למשיח צדקנו", דיווחו על כך נשי חב"ד לרבי שליט"א - כשהתשובה החיובית לא איחרה להגיע: "אזכיר על הציון והזמן גרמא והענינים ויהא בהצלחה רבה וכו'". לאורך כל הדרך, הגיעו מהרבי עוד ועוד מענות מעודדות במיוחד, בקשר עם כינוס זה.

מאוחר יותר התקבלה ההחלטה לא להשאיר את האירוע במסגרת פנימית ומצומצמת, אלא לפרסם אודותו בעולם כולו. בעקבות כך התחילו בפירסום האירוע המתוכנן ומשמעותו המיוחדת בכל ערוצי התקשורת והמדיה הכתובים והאלקטרוניים.

בד בבד, עמלו הנשים על התוכנית לשידור האירוע באמצעות לווין במוקדים רבים ככל היותר, כדי לשתף מספר מקסימלי של נשים שיזכו ליטול בו חלק. מפת השידור החלה להתפרסם על פני ערים רבות בארץ הקודש וגם למדינות שונות ברחבי העולם. השמועה על הערב המיוחד התפשטה במהירות הבזק, וככל שנקפו הימים והתקרב הערב הגדול, זינק מספר המוקדים ללמעלה ממאה מקומות שישתתפו באירוע בשידור חי.

בעיצומה של הסעודה, פנו נציגות הנשים במכתב לרבי, בשם כל המשתתפות בכינוס ב-770 ובשם כל המשתתפות ברחבי העולם באמצעות השידור - בשם כל בית ישראל שמוכן ומצפה ברגע זה להתגלות המלך. בין השאר, נכתב שם כך:

"הוד מלכותו כבוד קדושת אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, נשי ישראל בכלל ונשי חב"ד בפרט, מוכנות לקבל את פני משיח צדקנו ולשמוע את דברי כבוד קדושתו באופן של "תורה חדשה מאתי תצא" בסעודה שערכו לכבודו, ומתפללות שנוכה לגאולה האמיתית והשלימה עם ענני שמיא וכו' תיכף ומיד ממ"ש".

על מכתב זה השיב הרבי, במענה בו ניכר בבירור ההתייחסות לערב זה כזמן מיוחד: "וכל המברך מתברך בברכתו של הקב"ה שתוספתו מרובה על העיקר, ובמיוחד ברכה מיוחדת בזמן מיוחד. אזכיר על הציון".

רגע השיא של הערב, היה בזמן בו ניגשה אל המיקרופון הרבנית ס. ת'י' אשכנזי מכפר חב"ד, והכריזה מעומק ליבה את הכרות הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", כשאלפי המשתתפות נעמדות ועונות אחריה בקול אדיר, ויחד איתן בכל נקודות השידור בעולם כולו - קיבלו עליהן נשות ישראל את מלכותו של הרבי שליט"א כמלך המשיח ודרשו את התגלותו המידית - נאו.

ר' חיים ברוך שי' הלברשטם, מ'מרכז שידורי חב"ד' ("wlcc"), שהכניס לרבי שליט"א דו"ח על 129 נקודות ברחבי העולם אליהם הועבר הכינוס בשידור חי - זכה לקבל מענה (לאחר זמן רב בו לא קיבל מענות על דוחו"ת מענייני השידורים): "נתקבל ותשואות חן על הנחת רוח שגרם וגורם, אזכיר על הציון". (אגב, הכינוס הועבר בשידור חי אף לאחר של הרבי עצמו!).

אבל ללא ספק, התשובה הכי מיוחדת שהגיעה בעקבות האירוע - אולי המפורשת ביותר בנושא בכלל - היא המענה שהתקבל על דו"ח ששלחו נשי חב"ד בלונדון. הנשים שלחו לרבי דיווח מפורט מפעולותיהן בענייני משיח, כשיעורים, הרצאות וחברות שהכינו בנושא וכו'. בלטה בדו"ח זה המגמה לעסוק בצד הלימודי של תורת הגאולה וביאת המשיח, ולא כל כך בפעולות של קבלת המלכות והגיגות לקבלת פני משיח.

על הדו"ח שלהן התקבל המענה: "נתקבל והמצורף בזה ותשואות חן ויהא בהצלחה רבה, ובטח עומדות בקשר עם נשי חב"ד תחיינה דכאן לדעת על דבר חגיגתן כאן לאחרונה. אזכיר על הציון".

בהצלחה רבה, ובטח עומדות בקשר עם נשי חב"ד תחיינה דכאן לדעת על דבר חגיגתן כאן לאחרונה. אזכיר על הציון".

שימו לב מה קורה כאן: נשים מדווחות לרבי על פעולותיהן (ולא שניגשו לשאול את דעתו הק' של הרבי באיזה פעולות עליהן לעסוק), והרבי מיוזמתו מעורר אותם לעסוק דווקא בנושא מאד ספציפי ומסויים! הוא מוודא שהן "עומדות בקשר" עם נשי חב"ד בקראון-הייטס - כדי לדעת "על

דבר חגיגתן כאן לאחרונה" - חגיגה שתוכנה הוא, התעוררות לקבלת מלכותו של הרבי שליט"א כמלך המשיח...

• להיות קודש לנשיא הדור

בשיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב אומר הרבי שליט"א מלך המשיח, ש"מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת את כל עניני השליחות ונעשית ה"שער" שעל ידו "עולים" כל עניני השליחות. . העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!". כלומר, שרק אם פעולותיו של השליח חדורות בשליחות היחידה שנתרה - קבלת פני משיח צדקנו - רק אז "עולה" הדבר למעלה ומוסיף בהתקשרות לרבי.

וכדברים האלה ממש אומר הרבי שליט"א בשיחת הדבר מלכות' של השבוע: "שבכאו"א - מציאותו וכל עניניו נעשים קודש לנשיא הדור, עי"ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור. . שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש". כלומר, כיצד "מציאותו וכל עניניו נעשים קודש לנשיא הדור"? - עי"ז שחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - להביא לימות המשיח.

בא

דווקא השיחות של זמן הגאולה

לאחר הוראתו של הרבי בש"פ תזריע מצורע תנש"א, ללמוד עניני גאולה ומשיח כפי שנתבארו בריבוי מקומות ובפרט בתורתו של משיח, החלו הממונים על הוצאת תורתו של הרבי לפעול בשקידה בלתי נלאית בהדפסת תורתו של הרבי בעניני משיח וגאולה.

ה'ועד להפצת שיחות' - האחראי הרשמי להדפסת ספרי הרבי, הפיק מיד חוברת נאה ומהודרת בשם 'לקוטי שיחות בעניני גאולה ומשיח', בתוכה סודרו מספר שיחות של הרבי בעניני הגאולה.

באותה תקופה, שקד הרה"ח ר' טוביה שי' פלס מכפר חב"ד על הפצת שיחותיו של הרבי ברחבי אה"ק. מידי שבוע יצאה לאור חוברת מיוחדת עם שיחותיו של הרבי תחת השם 'דבר מלכות'. מיד כשיצאה לאור החוברת הראשונה של 'לקוטי שיחות בעניני גאולה ומשיח', הזדרז הרב פלס ותרגם את ארבעת השיחות שהופיעו בחוברת ללשון הקודש. את השיחות הוא הדפיס בחוברת השנים-עשר מסדרת חוברות ה'דבר מלכות', עם כותרת המשנה - "חידושים וביאורים בהלכות מלכים לרמב"ם".

בבוקרו של יום ט"ו אייר, באתערותא דלעילא מוחלטת, פנה הרבי מלך המשיח שליט"א למזכירו הרה"ח ר' יהודה לייב שי' גרונר, והורה לו להדפיס את חוברת ה'דבר מלכות' באלפי עותקים, באותו פורמט ובאותו צבע שנדפס בארץ הקודש - על מנת שהרבי יחלק אותם באותו ערב לאנשים, נשים וטף.

חברי ה'ועד להפצת שיחות' ראו את ה'שטורעם' הגדול שהרבי עושה מעניני גאולה ומשיח כאשר הוא מחלק בעצמו את החוברת עם השיחות וכו', ומיד פנו לערוך חוברת שניה עם שיחות נוספות של הרבי בעניני גאולה ומשיח.

העבודה על החוברת הסתיימה בשלהי חודש אייר ומיד היא הוכנסה אל הרבי, שיאשר את הוצאתה לאור. באותה תקופה, כמעט ולא קרה שהרבי יעכב אצלו חוברות וספרים שהוכנסו אליו לאישור הוצאה לאור. והנה, משהכניסו חברי הועד את חוברת זו לרבי, אירע דבר פלא: באופן מפתיע החזיק הרבי את החוברת בחדרו במשך זמן רב, כששום תגובה לא מתקבלת ממנו...

שמונה חודשים חלפו מאז הוכנסה החוברת אל הרבי, והנה ביום ג' שבט תשנ"ב, הוציא לפתע הרבי מלך המשיח שליט"א פתק "מהיר" לחברי הועד: "באם לא הוצא לאור עדיין", כתב הרבי,

"להוסיף עוד מכל הנ"ל דשנה זו ולהוציא לאור בתאריך המתאים". לאחר מכן ציין הרבי תאריכים אפשריים להדפסה.

שמונה חודשים עיכב הרבי את החוברת בחדרו, ולבסוף, לפני ההדפסה, הורה הרבי להוסיף בחוברת דווקא את השיחות מ"שנה זו", השיחות של שנת תשנ"ב...

• החידוש של הדור התשיעי

במקומות רבים בחסידות מוסבר, שמידת האמת מורה על דבר נצחי שלא שייך בו שינויים, ולכן "משה לא מת" - מכיון שמידתו של משה היא מידת האמת, וממילא נשאר משה חי וקיים בגוף גשמי לעולם, ע"ז שנשמטו נמצאת תמיד בגופו הגשמי של נשיא הדור (כמבואר בלקו"ש חכ"ו שיחה א' לפ' שמות).

בדבר מלכות' של השבוע אומר הרבי מלך המשיח: "החידוש דדורנו - הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפני (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל... היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף... משא"כ בדורנו זה".

ומעניין שבד"כ אומר הרבי שדורנו הוא דור השביעי, ואילו כאן אומר הרבי שדורנו הוא דור התשיעי. והעירו חסידים, שהמילה "אמת" בגימטריא קטנה היא 9, ובכך מרומז שדווקא הדור התשיעי הוא הדור שבו מאירה מידת האמת, שנשיא הדור נשאר חי וקיים באופן נצחי.

מדוע עיכב הרבי הדפסת חוברת בענייני גאולה ומשיח?

בתאריך ג' שבט תשנ"ב הוציא הרבי שליט"א פתק מיוחד לחברי מערכת 'ועד להפצת שיחות', בו הורה להם הרבי להדפיס את החוברת השניה של 'לקוטי שיחות בענייני גאולה ומשיח' אותה הכניסו לאישורו של הרבי יותר מחצי שנה קודם לכן. באותו פתק גם הורה להם הרבי שיוסיפו בחוברת שיחות נוספות בענייני גאולה ומשיח מהשיחות שאמר הרבי בשנה זו, שנת ה'תשנ"ב.

כבר בהתבוננות קלה במענה זה של הרבי, רואים את החשיבות המיוחדת שמייחס הרבי ללימוד השיחות האחרונות ששמענו ממנו לע"ע - השיחות דשנות נ"א נ"ב דווקא - שלא די בלימוד ענייני גאולה ומשיח מתוך סדרת ה'לקוטי שיחות', אלא צריך ללמוד גם מהשיחות המיוחדות ששמענו מהרבי בשנות הנפלאות.

אולם כשחוזרים ומתבוננים היטב בסיפור, נשמע לפתע הסיפור מאוד לא מובן וברור:

הסיפור מתרחש בתקופה בה עושה הרבי 'שטורעם' אדיר על ענייני גאולה ומשיח. שוב ושוב חוזר הרבי ומדבר בשיחות על חשיבות הלימוד בתורת הגאולה. והנה, כשניגשים חסידים ומעוניינים להדפיס חוברת עם שיחות של הרבי בענייני הגאולה על מנת להוסיף עוד יותר בחיות וב'שטורעם' בענין זה, מונע זאת מהם הרבי ומעכב את החוברת בחדרו זמן רב כל כך (והמדובר הוא בתקופה בה כמעט ולא אירע שהרבי עיכב בחדרו חוברות שרצו להוציא לדפוס)!

גם אם רצונו הקדוש של הרבי היה שידפיסו בחוברת זו גם את השיחות משנת תשנ"ב ולכן עיכב בחדרו את החוברת עד ששיחות אלו נאמרו - הרי היה יכול לאשר מיד את הוצאת החוברת המדוברת, ובהגיע הזמן להורות להדפיס חוברת נוספת מסדרת ה'לקוטי שיחות בעניני גאולה ומשיח', בה יכניסו גם את השיחות המיוחדות של שנת תשנ"ב. מדוע אם כן לעכב? מדוע למנוע מחסידים להוסיף בחיות בעניני גאולה ומשיח?

ואולי יש לומר, שבכך מלמד אותנו הרבי הוראה נפלאה: בלי השיחות דשנה זו, בלי השיחות של שנת תשנ"ב בהם הרבי אומר שנמצאים ב"ימות המשיח בפשטות", בלי השיחות שהרבי אומר ש"ישנה כבר התגלות מציאותו של מלך המשיח" - כל העיסוק בלימוד עניני הגאולה אינו שווה מאומה!

מטרת הלימוד היא הרי להחדיר במוח ובלב את הגאולה, להביא להכרה והרגשה ש'הנה זה משיח בא' וממילא להתחיל לחיות ולהתנהג בצורה המתאימה לזמן הגאולה. חסיד שילמד את כל הדברים שנתבארו בריבוי מקומות על עניני הגאולה, אך ידלג על דבריו העכשוויים של הרבי בדבר הימצאותה של הגאולה כעת - מפספס את הנקודה, והלימוד שלו הוא 'ללא הועיל'!

העיסוק בעניני גאולה ומשיח מקבל את משמעותו האמיתית דווקא כשלומדים אותו כ"הלכה למעשה", דווקא כשמצרפים אליו את הלימוד בשיחות "דשנה זו" המחדירות את ההכרה הברורה שמשיח כבר נמצא בעולם ופועל, ואת הידיעה הוודאית שאנחנו נמצאים בעיצומו של תהליך הגאולה וההתגלות - דווקא אז הלימוד "פועל גם ברגש הלב", ומביא את תכליתו של הלימוד - המעשה בפועל!

(מתוך שיעור שמסר הרה"ח ר' שניאור זלמן שי' ליבעראוו, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בפלטבוש, ניו-יורק)

בשלח

מבצע "ובקשו את דוד מלכם"

לומדי ה"דבר מלכות" נתקלים בחודש זה בשפע של שיחות העוסקות במעלתן של נשי ובנות ישראל דוקא, בזכותן נגאלו אבותינו. אין איתנו יודע עד מה, אך ב"דעת תחתון" ניתן לקשר זאת לכינוס הנשים שנערך בכ"ח טבת - יום הולדתה של הרבנית חנה ע"ה, אימו של (יבלח"ט ונצחיים) כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

כבר בראש חודש מר חשוון תשנ"ב, התקיים ב-077 כינוס נשים (ככל הנראה הראשון מסוגו) בענין קבלת מלכותו של הרבי כמלך המשיח, כולל ע"י חתימות על קבלת המלכות. על ההזמנה שנשלחה לרבי לפני הכינוס, ענה הרבי: "אביא את המצורף בזה בעז"ה על הציון. והזמן גרמא". לאחר הכינוס דיווחו הנשים לרבי על הנושאים שנידונו בכינוס, ביניהם: הצורך לעורר במלך את מידת מלכותו ע"י קבלת המלכות, החשיבות המיוחדת של החתימות בענין זה, וכוחן המיוחד של נשי ישראל בהבאת הגאולה. על כך ענה הרבי: "אזכיר על הציון עוד הפעם להמשך הצלחה רבה ונפלאה בכל מכל וכו'".

באותו שבוע, בש"ק פ' נח, התייחס לכך הרבי שליט"א בהתוועדות השבת, בדברו אודות הזהירות וההידור המיוחדים הנדרשים בקיום מצוות קידוש לבנה, הוסיף הרבי ואמר, שעיקר הענין הוא להוסיף בבקשה ודרישה על הגאולה, כסיום וחותם נוסח קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם".

כידוע דברי המצודת דוד על הפסוק "ובקשו... את דוד מלכם", ש"יבקשו את מלך המשיח הבא מזרע דוד ומעמו יבקשו שאלתם כי הוא ימשול בהם". היינו שעם ישראל יבקשו ממלך המשיח שיסכים למלוך עליהם והם יקבלו על עצמם את מלכותו.

בהמשך לכינוס הראשון, התקיים כינוס נשים נוסף בכ"ח טבת, בו עסקו ביתר שאת בענין קבלת מלכותו של הרבי. על הדו"ח שהכניס ר' חיים ברוך הלברשטאם לרבי מה"מ על השידור מהכינוס, עם הכותרת "כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שי' לעולם ועד" - נתקבל המענה "גרם נחת רוח רב"!

במענה לדו"ח של פעילות נשי חב"ד בלונדון, כתב הרבי: "בטח עומדות בקשר עם נשי חב"ד תחינה דכאן לדעת על-דבר חגיגתן כאן לאחרונה" - כלומר: הרבי עצמו מפנה נשים אחרות מרחבי העולם להתענין אצל מארגנות הכינוס שהיה ב-077 אודות ענין קבלת המלכות. האין זאת

שהרבי מעודד אותן לעסוק דווקא בנושא ספציפי זה?...

לאור החביבות הגדולה שהראה הרבי ל'מלוה מלכה' זו, ניתן אולי להבין את פשרן של הדיבורים הרבים אודות נשי ובנות ישראל שדיבר הרבי לאחר מאורעות אלו. מריבוי השיחות בדבר מעלת הנשים, יצאו לאור שתי שיחות מוגהות נוספות: קונטרס "ע"ד מעלת נשי ובנות ישראל תחיינה בדורנו זה" וקונטרס "בך יברך ישראל" (בקשר עם כ"ב שבט).

גם סיום השיחה רומז למעלת הנשים בקשר לגאולה: "כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זו האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!".

• שירה העשירית דלעתיד לבוא

בשיחה השבוע, מבאר הרבי מלך המשיח את ענין השיר חדש דלעת"ל, שקשור עם דרגת ה-י"א, אלקות שלמעלה מהעולם, שתתגלה בשלימות בגאולה. ואנן חסידים נעניה אבתריה, שישנו "שיר חדש" הקשור עם הגאולה ומלך המשיח שגם הוא שייך למספר י"א - הניגון "יחי אדוננו"...

ולהעיר שלקראת סיום השיחה, בנוגע לתפילה על הגאולה, אומר הרבי "שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים לגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש". את אותן שתי תנועות בבקשת הגאולה ניתן למצוא גם בשיחת ב' ניסן תשמ"ח, ש"מה שמרעישים בעקבתא דמשיחא ע"ד הצורך להכריז "עד מתי", זה לא רק בגלל שבהכרזה זו מודגשת "הבקשה, הדרישה והציפי" על הגאולה", אלא גם בגלל ש"יש בהכרזה זו גם את התוכן דענין ההכרזה - "יחי המלך", שעיי"ז פועלים ביאת דוד מלכא משיחא". והרי הכרזה "יחי המלך", מבטאת את השמחה על כך שהגיע זמן הגאולה ויש כבר את מלך המשיח.

וע"פ הקטע הנ"ל מה'דבר מלכות' השבועי, ניתן לומר לכאורה שכיום עיקר ההכרזה צריכה להיות "יחי המלך".

יתרו

המקום שמשפיע על כל העולם

770. הבית שהפך לסמל ומושג. הבית שבו יושב מלך המשיח "ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים להתגלות".

בזמן קניית הבנין ע"י הרבי הריי"צ (בשנת ת"ש), היה המקום מספיק בגודלו עבור מעט חסידי חב"ד שהיו באותם שנים בארצות הברית. אולם עם התרבות כמות החסידים כמו גם כמות המבקרים שהגיעו מכל קצווי תבל לבקר במקום המיוחד - הורגש הצורך וההכרח להגדיל ולהרחיב את שטח בית הכנסת. במשך השנים נעשו מספר הרחבות לבנין, כשבאחרונה שבהם הניח הרבי שליט"א בעצמו את 'אבן הפינה' להרחבת 770, בערב ח"י אלול תשמ"ח.

בשנת תשנ"ב נכנסה הבניה להתקדמות בקצב מהיר ורציני. לקראת סיומו של חודש חשון באותה שנה, אף הוציא הרבי קונטרס מיוחד המבאר את מעלתו הגדולה של המקום - "קונטרס בית רבינו שבבבל".

ביומנם של כמה מהתמימים ששהו באותם ימים ב-770, מתואר שביום חמישי לפרשת יתרו, ח"י שבט תשנ"ב, הגיע טרקטור ענק בסמיכות ל-770, על מנת לפנות מקום להמשך הבניה.

בהתוועדות השבת הזכיר הרבי שליט"א את ענין האיחוד של כל בני ישראל במשך הדורות, ואמר שאחדות זו מתחילה מהאנשים נשים וטף שמתאחדים כעת בהתוועדות ב-770, ביתו של נשיא הדור, "ובפרט שמתעסקים גם בשיפוצים ושיפורים דבית זה (עד כמה ששייך בעולם-הזה התחתון), הנקרא בשם "בית חיינו" - דכל אחד ואחת מהנמצאים כאן, ועד לבית חיינו דכל בני ישראל שבדור, כולל גם אלה הנמצאים בכל קצווי תבל, שחיותם נמשכת מבית חיינו שבבבל".

הקטע הנ"ל נכנס גם בשיחה המוגהת, אולם שם הוא חובר לביטוי נוסף שאמר הרבי באותה התוועדות, ממנו נוכל ללמוד על ההשפעה העצומה שיש לכל יהודי הנמצא ב-770: "על ידי זה שבני ישראל הנמצאים כאן מראים דוגמא חי' כיצד יש לנהוג לפי הוראות נשיא דורנו - נמשכת ההשפעה והחיות מבית זה [ובפרט שמוסיפים כעת שיפורים ושיפוצים בבית - עד כמה ששייך בעולם הזה התחתון] עד לבני ישראל בכל קצווי תבל, עד - לכל העולם כולו".

נדקדק מעט בדברי הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחה המוגהת, בכדי להיווכח עוד יותר בגודל האחריות המוטלת על כתפינו:

"דוגמא חי' כיצד יש לנהוג לפי הוראות נשיא הדור" - לא סתם "עבודתו של היהודי", כל עבודת ה' באשר היא, אלא צריך דווקא להראות דוגמה שאנו מתנהגים דווקא לפי הוראות נשיא הדור.

"נמשכת ההשפעה . . . לכל העולם כולו" - זה לא רק שעל ידי הנהגה באופן כזה אנחנו יכולים לשנות את הנהגתו הפרטית של יהודי זה או אחר, אלא הרבה יותר מזה, בהתמסרות להנהגה על פי הוראותיו של נשיא הדור אנו ממשיכים חיות לכל העולם!

• הרמז במילה "מיד"

לקראת סיום הדבר מלכות' השבועי, מגלה לנו הרבי שליט"א מלך המשיח את הרמז במילה מיד, שהאות מ' שבה, רומזת על משיח שמנחם שמו. ככל הנראה זוהי הפעם הראשונה שהרבי מגלה את הרמז המיוחד הזה.

וכדאי לשים לב גם לסיום השיחה, שם מסיים הרבי שיה"ר שהגאולה תגיע תיכף ומיד "עם כל הפירושים שבמיד"...

• הקשר בין השיחה למספר הסעיפים

בשיחות רבות משיחות הדבר מלכות' ניתן למצוא קשר בין תוכן השיחה לבין מספר הסעיפים בשיחה. ולדוגמא: הדבר מלכות' לפרשת שמות, מבאר באריכות על מעלתו של הרמב"ם - וכולל י"ד סעיפים, כמספר הספרים שבי"ד החזקה. ב'דבר מלכות' לפרשת בא, מבואר שבדור התשיעי לא תהיה הסתלקות, ומספר הסעיפים בשיחה הוא: ח"י. בפרשת בשלח, מבאר הרבי את מעלתו של יום י"א בחודש הי"א בשנת הי"א (י"א שבט תשי"א) ובשיחה יש י"א סעיפים.

בפרשתנו, מדבר הרבי על כך שעשרת הדברות מופיעות בתורה פעמיים, ובשיחה ישנם י"ב סעיפים - י" דברות המופיעות ב' פעמים.

נושפים

כל הספרים מלאים בדבר זה

שיחת ש"פ משפטים תשנ"ב, עוסקת ברובה באירוע המיוחד שאירע בערב אותה שבת: אסיפתם של כמה ראשי מדינות גדולות וחשובות בעולם, ובראשם נשיאי שתי המעצמות הגדולות, ארצות-הברית ורוסיה, בבנין האו"ם שבניו-יורק, וחתימתם יחד על הסכם שלום. בכך באו לסיומם המפתיע קרוב לחמישים שנות 'המלחמה הקרה' בין שתי המעצמות. וכבר האריכו בכך רבים.

אולם לא זהו האירוע היחיד שקרה באותם ימים. באותו שבוע הגיע לרבי מכתב מיוחד של מספר תמימים - מכתב שזכה גם הוא להתייחסות בהתוועדות של הרבי.

מספר הרב גרשון אבצן, ראש ישיבת תומכי תמימים בסינסנאטי, אוהיו:

לאחר קיץ תנש"א ותחילת חורף תשנ"ב, כשמידי שבת דיבר הרבי שליט"א בהתוועדות עד כמה אנו קרובים לגאולה, ומידי שבת גילה הרבי ענינים נוספים שכבר נסתיימו מעבודת הגלות, היתה אווירה לוחטת בעניני גאולה ומשיח בין אנ"ש בכלל ותלמידי התמימים בפרט. בכל שעה פנויה עסקו בזה וכל הדיבורים נסובו סביב נושא זה.

באופן טבעי, גרם הדבר לשטורעם מיוחד סביב הוראתו של הרבי ללמוד עניני גאולה ומשיח, כדי לזרז את הגאולה השלימה וכדי להתחיל כבר כיום, ברגעי הגלות האחרונים, לחיות משיח.

באחת משיבות חב"ד בעולם חשקה נפשם של התמימים ללמוד עניני גאולה ומשיח במשך כל עשרים וארבע שעות היממה, אך הנהלת הישיבה תבעה מהם ללמוד בסדרי הישיבה את החומר הישיבתי הרגיל, ולא הסכימה להחליף את לימוד מסכת בבא בתרא - שנלמדה בישיבות תות"ל באותה שנה - במסכת זבחים למשל...

החליטו הבחורים לעשות מעשה. מספר תמימים ישבו יחדיו, וכתבו מכתב לרבי שליט"א מלך המשיח שבו כתבו: רוצין אנו ליגע בלימוד עניני גאולה ומשיח יומם ולילה - אך אין לנו רשות מהנהלת הישיבה...

מכתב זה הגיע לרבי שליט"א באמצע השבוע של פרשת משפטים. בהתוועדות של אותה שבת, התייחס לכך הרבי שליט"א (ברמז על-כל-פנים), והסביר כיצד ניתן לראות גם במסכת בבא בתרא ענינים רבים השייכים לגאולה ולמלך המשיח.

ללמדך, שכדי ללמוד גאולה ומשיח כל היום, לא מוכרחים לעבור ללימוד בלתי פוסק של ספר המאמרים גאולה-ומשיח או לחילופין ב' הפרקים האחרונים ברמב"ם, אלא אפשר (וצריך...) ללמוד את כל סדרי הישיבה הרגילים, ועל ידי שבזמנים האחרים שקועים באמת בלימוד עניני גאולה ומשיח - משפיע הדבר שגם בשאר החומר שלומדים בסדרי הישיבה הרגילים, רואים בכל פרט את התכלית האחת והיחידה שבשבילה נברא העולם - קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

• אם אין קמ"ח - אין תורה

בהערה 148 בשיחה, מגלה הרבי שליט"א מלך המשיח את הרמז במילה "מיד", שזה מרמז עליו בעצמו - משיח שמנחם שמו. ובלשונו: "שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. . ועל סדר הקרבה אלינו - משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדנ"ע)".

וכחסידיים, מה יש לנו יותר מכך, שבשיחה בה מדבר הרבי על פעולתו של מלך המשיח על אומות העולם כהכנה לגאולה, הוא משמיע ואומר בצורה ברורה את זהותו של מלך המשיח: משיח - מנחם שמו!

חסידיים דרשו על כך: "אם אין קמח אין תורה" - אם חסר העיון והעיסוק בזהותו הברורה של משיח צדקנו, עליו מדובר בהערה קמ"ח, הרי שאין "תורה" - העיסוק בתורת הגאולה לוקה בחסר...

לרכוש את ההסתכלות של הרבי

בידבר מלכות' לפרשת משפטים מתמקד הרבי מלך המשיח שליט"א במאורע מסויים שקרה בעולם, ומבאר שמאורע זה מבטא שאיפה כללית בעולם לסיום תקופת המלחמות, ומהווה סימן ברור על התחלת קיום הנבואה "וכתתו חרבותם לאתים".

אחרים שואלים: מדוע אם כן עדיין יש איזמים רבים על שלום העולם, ואנשים רבים שקועים בשנאה הדדית. ומדוע מוסד האו"ם המוזכר בשיחה כסמל ל"וכתתו חרבותם", עדיין הוא מקום של שנאת ישראל. כיצד אפשר להתעלם מכל הרע השורר עדיין בעולם?

והתשובה פשוטה: משל למה הדבר דומה, לאדם שהיה חולה אנושות, והנה הוא בא לרופא ומתלונן על מיחושים קלים בראשו. הרופא בודק אותו ומודיע לו שברוך השם מחלתו עברה, אולם נותרו עדיין מיחושים קלים שגם הם יעברו בעז"ה בקרוב. אם לאדם זה יש מעט שכל בקדקדו, יבין מיד שעליו לשמוח ולהודות לה', על אף שהוא מרגיש מעט מיחושים. הוא מבין מיד שהמיחושים הקלים אינם אלא זכר קל וחיצוני למחלה שהיתה ונעלמה. תהיה זו טפשות גמורה להתעלם מדברי הרופא המבין היטב את מה שקורה מתחת לפני השטח.

ועל דרך זה בעניננו: כולם ראו את הסכם השלום שנחתם בין ארה"ב ורוסיה, אך כולם התייחסו

אליו כאירוע מקומי, שהשפעתו מוגבלת לאנשים מסויימים ולנושאים מסויימים. בעוד העולם בכללותו ממשיך להיות שקוע במלחמה ושנאה.

ועל כך מגיע הרבי מלך המשיח שליט"א ב'דבר מלכות' השבועי לפתוח את עינינו ולהסביר לנו שאין זה אירוע מקומי, אלא זהו ביטוי של תהליך פנימי שהעולם עובר לקראת שלום מוחלט של גאולה אמיתית. אמנם כרגע הענין מתבטא רק בפרטים מסויימים, אך הוא ילך ויתפשט ובזמן קרוב זה יקיף את כל העולם כולו. כולם רואים תמונה שטחית, רק את הרגע, מבלי להתבונן מה היה לפני כן ולאחרי כן, אבל הרבי רואה את התהליך לעומקו. כשמסתכלים אחורה ורואים כיצד העולם כולו היה עסוק במלחמה ושנאה, מביטים קדימה ורואים כיצד תיכף ומיד העולם כולו יעבוד את ה' יחד, ואז חוזרים ורואים את אירועי ההווה - מבינים שהאירועים המקומיים לכאורה שאנו רואים כעת, מבטאים את תחילתו של השינוי הגדול, את תחילת "פעולתו של משיח על העמים".

אם נקפיד מידי שבוע ללמוד ולהתבונן ב'דבר מלכות', נוכל גם אנו לרכוש את צורת ההסתכלות של הרבי.

תרומה

תרומות לבנין בית המקדש

ב'דבר מלכות' השבועי ישנו קטע מאוד מיוחד אודות התרומות לבנין בית המקדש השלישי. וכך אומר הרבי: "על בני ישראל מוטל החיוב לבנות את בית המקדש. ובנוגע אלינו הכוונה - לבנות את בית המקדש השלישי, בפשטות ממש, כפסק-דין הרמב"ם שהוא יבנה ע"י משיח צדקנו, "ובנה מקדש במקומו", וע"פ דברי הרמב"ם "הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם, אנשים ונשים כמקדש המדבר", מובן שכך הוא גם בנוגע לבית השלישי שכאו"א מ'ישראל ישתתף בזה ע"י נדבותיו, אנשים ונשים, ויש לומר - גם טף".

זמן קצר קודם לכן, בכ"ב שבט באותה שנה, אספו תלמידות 'מכון חנה' בניו-יורק תכשיטים מכל בנות המכון והביאו לרבי קופסה עם תכשיטים עבור בית המקדש השלישי. הרבי קיבל את הקופסה אולם לא הגיב עליה דבר, לחיוב או לשלילה. מספר ימים לאחר מכן, התארגנה קבוצת נשים מקנדה לנדב גם הן תכשיטים מזהב עבור בנין בית המקדש. שלשלו הנשים את תכשיטיהן היקרים ביותר לתוך קופסא מוזהבת, כשמעל התכשיטים הניחו מכתב בו הצהירו כי הן מקדישות את התכשיטים לבנין הבית השלישי. הקופסא שוגרה בידי שליח לניו-יורק, שם הועברה לידי אחת מנשות חב"ד מקראון הייטס שמסרה את הקופסא לידי הרבי שליט"א מלך המשיח במעמד חלוקת הדולרים של יום ראשון כ"ח שבט.

בשבת הסמוכה, כאשר הרבי דיבר על החיוב המוטל על כל יהודי לתרום לבנין בית המקדש, הבינו הנשים שהיה זה בהמשך לתרומה שהביאו בתחילת השבוע. בכירור שנערך מאוחר יותר - התברר כי הרבי אף שמר את קופסת התכשיטים בחדרו הק' (ולא שלח אותה לשמירה בספריית אגו"ח, כפי שנוהג בדרך כלל עם כל חפצי הערך שמקבל במעמד חלוקת הדולרים לצדקה)!

זהו חלקו הראשון של הסיפור. חלקו השני התרחש בשנת תשנ"ג.

בכ"ד אדר ה'תשנ"ג, שלח הרה"ח ר' זמרוני שי' ציק מכתב לרבי מלך המשיח, בו ביקש את ברכתו הק' להצלחה מופלגה בעריכת כינוס לקבלת פני משיח צדקנו שהתקיים ביום ראשון כ"ח אדר תשנ"ג. בהמשך המכתב הוסיף הרב ציק ושאל ע"פ דברי הרבי מש"פ תרומה תשנ"ב אודות החיוב המוטל על כל יהודי לתרום לבניית בית המקדש, "האם לצאת כעת אל הציבור בקריאה, להשתתף בבניית בית המקדש ע"י מתן תרומה לבניית בית המקדש השלישי, שייבנה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו". בראש המכתב התנוססה הכרזת הקודש 'יחי אדוננו'.

תוך זמן קצר הגיעה הודעה ממזכירו של הרבי, הרה"ח ר' לייבל שי' גרונר, ממנה הבינו המארגנים שהרבי ענה תשובה חיובית על כל הענינים שהובאו במכתב. בעקבות כך היתה התעוררות עצומה אצל משתתפי הכינוס לתרום לבניית בית המקדש. רב קהילת חב"ד ברחובות, הרה"ח הרב מנחם מענדל שי' גלובבסקי, תרם את הסכום הראשון ואחריו תרמו בשמחה כל שאר משתתפי הכינוס.

יומיים לאחר מכן, בר"ח ניסן, שלח הרב גרונר מכתב הבהרה לר' זמרוני שי' ציק, בו הוא כתב "בהמשך לשיחת הטלפון של אתמול, הנני בא בכתובים להזהיר עוד-הפעם באופן ברור: בעת מסירת מכתבך ע"ד הכינוס לכ"ק אדמו"ר שליט"א הזכרתי רק שני פרטים: א) ע"ד עצם הכינוס שיהא בהצלחה. ב) ע"ד "יחי אדוננו" וכו'. ורק על שני פרטים אלה קבלתי ברכה והצלחה. ובמילא לכל שאר הפרטים אין שום מענה".

במכתב נוסף מאותו יום (שהתפרסם מיד בכל ריכוזי חב"ד) הבהיר הריל"ג, כי כבר "לפני שבועות מספר הגיעה לכאן שאלה ע"ד אסיפת כסף בשביל בנין בית המקדש השלישי. כאשר הובאה השאלה לפני כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה ע"ז בשלילה. ולא הי' בזה שום שינוי ובתקפה עומדת".

כלומר, שהרבי לא מעוניין שיאספו כסף עבור בנין בית המקדש. ומעניין שאת קופסת התכשיטים שהגישו הנשים כן קיבל הרבי, וצריך עיון. (וראה בכל זה בגליונות קבצי הערות התמימים ואנ"ש ד-077 - חודש שבט תשע"ד).

ובקרוב ממש נזכה להתגלות הרבי מלך המשיח ולבנין בית המקדש, או אז ודאי "שכאו"א מישראל ישתתף בזה ע"י נדבותיו", במהרה בימינו, בקרוב ממש!

• הדרך להיות מליונר...

ישנם אנשים שמשתדלים (במיוחד) בשבוע של פרשת תרומה לקנות לעצמם כרטיס הגרלה בלוטו, על מנת לקיים את הוראת הרבי שעל כל יהודי "להשתדל להיות עשיר בפועל, בכל הענינים, מתחיל מעשירות ברוחניות, אין עשיר אלא בדעת, להיות עשיר בתורה ומצוות, ועד גם - עשירות בגשמיות, בכדי שיוכל לקיים תורה ומצוות במנוחת הנפש ומנוחת הגוף". לעומת רעיון הקנייה של כרטיס לוטו שהוא "ספק זוכה ספק אינו זוכה", ישנן עצות ברורות כיצד להגיע לעשירות בוודאות:

א) בשיחת ה'דבר מלכות' מש"פ ויקרא תנש"א אומר הרבי (ההדגשות במקור): "ע"פ מארז"ל "עשר בשביל שתעשר" - יכול וצריך להוסיף בנתינת צרכי החג (נוסף על המעשר והחומש) עוד לפני ההוספה בברכתו של הקב"ה, וככל שירבה להוסיף בנתינת צרכי החג, תגדל יותר ברכתו של הקב"ה בעשירות מופלגה".

ב) כותב הרמב"ם (בהלכות תשובה פרק ט' הלכה ב'): "הבטיחנו בתורה שאם נעשה אותה

בשמחה ובטובת נפש ונהגה בחכמתה תמיד . . ישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידינו לעשות התורה כגון שובע ושלום ורבוי כסף וזהב”.

תצווה

היום בו נודע לכל מיהו משיח

"וכן תהיה לנו - שבאחד עשר באדר יושלם כבר הענין דאחד עשר בניסן . . המשיחה של "ראש בני ישראל" למלך המשיח, שיבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, תיכף ומיד ממש". מילים ברורות אלו, המסיימות את שיחת ש"פ תצווה ה'תשנ"ב, זועקות ומדברות בעד עצמן: הרבי מברך ומאחל לחסידיו שנזכה שיושלם "עניינו של אחד עשר בניסן" - המשיחה של הרבי שליט"א למלך המשיח.

ואכן, ביום זה באותה שנה, זכו החסידים יחד עם העם היהודי כולו לגילוי מופלא ומיוחד מאורו של משיח - מנחם שמו. לקראת יום זה נכתב ונחתם מחדש 'פסק הדין' ההלכתי הקובע כי "בכ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש נתקיימו בפועל כל התנאים המנויים ברמב"ם", ולכן הרי הוא "בחזקת שהוא משיח".

במעמד רווי הוד הוקרא 'פסק הדין' בפני הרבי, בפתח חדרו הקדוש, אחרי הברכה המסורתית של החסידים לרגל י"א ניסן. גם בארץ הקודש הוקרא 'פסק הדין' בחגיגה המרכזית לרגל שנת הצדי"ק שהתקיימה בהיכל 'יד אליהו' בתל אביב, בהשתתפות אלפים רבים מישראל, שהכריזו בהתרגשות 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד'.

כינוס היסטורי זה מציין את הפעם הראשונה בה נאמרה והוכרזה בציבור זהותו של הרבי שליט"א כמלך המשיח - אירועי י"א ניסן זה היוו את אות הפתיחה לשנת הצ"א למלך המשיח, אשר נמשכה לשנת ה'תשנ"ג בה זכו החסידים לעידוד הבלתי-פוסק לקבלת המלכות בגלוי ובפירסום.

על אירועי היום דווח בהרחבה בעיתון ששימש כשופרו של משיח באותם ימים, והביא את בשורת הגאולה של הרבי לתודעת הציבור הרחב - עיתון "הגאולה האמיתית והשלימה" שזכה לעידודים וברכות מיוחדות מהרבי שליוו אותו לאורך כל דרכו.

בשערו של גליון מספר 20 זעקה הכותרת: "בפסק דין הלכתי, ע"י עשרות רבנים נקבע: הרבי מליובאוויטש בחזקת משיח!". בכתבה המיוחדת מספר העורך הרב זמרוני שי ציק, על ההתרחשויות המיוחדות באותם ימים וחותרם ש"אין ספק, כי אנו עדים להתרחשותו של שלב גורלי בתהליך ההתגלות של משיח צדקנו, כאשר בימים הקרובים נהיה עדים להתפתחויות נוספות בכיוון זה".

אכן, קרוב הדבר לומר כי ביום זה אכן זכינו למשיחתו של "ראש בני ישראל" למלך המשיח, לעיני ישראל, כמו גם לעיני העמים - כאשר כתבות נרחבות בעיתונות הכללית ובערוצי התקשורת העולמית נסבו אודות גדלותו של הרבי שליט"א ואמונת החסידים בו כמשיח.

וכל הרוצה לדעת ביתר פירוט על מעשה תוקפו וגבורתו ופרשת גדולתו של יום זה, לכבודו של מלך - יוכל למצוא את מבוקשו בפרק העשירי של הספר החשוב "ימי בשורה" שלהופעתו זכינו בעת האחרונה. מומלץ לקריאה לכל חסיד!

• מנחם שמו

את המאמר הידוע "באתי לגני", מתחיל כ"ק אדמו"ר הריי"צ (וכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח) בפסוק "באתי לגני אחותי כלה", ומציין מיד למאמר חז"ל על פסוק זה - "ואיתא במדרש רבה (במקומו)", אף שמאמר חז"ל זה מופיע בעוד מספר מקומות במדרש.

וכבר דייקו חסידים, אשר המעיין "במקומו", בשיר השירים רבה פרשה ה', רואה אשר בעל המאמר הוא: "אמר ר' מנחם חתניה...". ובכך ראו חסידים רמז מהרבי הריי"צ לכך שהרבי שליט"א - ששמו מנחם - הוא צריך להיות נשיא הדור אחריו.

ובשיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, בהערה 81 בשיחה, מגלה לנו הרבי שליט"א רמז נוסף במדרש זה: "ובשיר-השירים-רבה שם: "אמר ר' מנחם חתני' דר' אלעזר בר אבונה בשם ר' שמעון בר' יוסנה" דיש לומר, שרומז על שלימות הענין דהשראת השכינה למטה ע"י "גואל (ראשון הוא גואל) אחרון" ש"מנחם שמו" (סנהדרין צה, ב)..."

תשא

הרבי הבהיר את הכל!

כחסידי מסור, המקושר בלב ובנפש לרבו, הדבר היה לו מאוד קשה. החסיד הידוע ר' ניסן נעמענוב, שהיה מקושר בכל נימי נפשו לרבי הריי"צ, עמד בדילמה קשה. ההכנות לחתונה של בתו כבר היו בעיצומם, אך הוא הרגיש שלא שייך שהוא יעשה חתונה ביום י"א אדר תש"י - היום בו מסתיימים ה'שלושים' על הרבי הריי"צ נ"ע.

"אינני מסוגל לחשוב על שמחה וחתונה, בה בשעה שאנו עדיין שרויים בימי האבל על הרבי", אמר לחבריו. אך מצד שני, הוא לא רצה להחליט לבד על ענין רציני כל כך כדחיית חתונה.

הוא החליט לפנות לרבי מלך המשיח שליט"א ולשאול לחוות דעתו. במכתב מיוחד מתאריך ה' אדר תש"י, עונה לו הרבי בצורה ברורה (אג"ק ח"ג ע' רמב-ג): "לפי עניות דעתי ישמח את החתן והכלה בניגוני חב"ד. . והנה, במאמר שליום ההסתלקות ישנם כמה וכמה בעל שם'סקע ווערטער ופתרון שאלתו, כמו שכתבתי לעיל, הוא לפי עניות דעתי שם ריש פרק ה', ובטח ישמע - דערהערן - מה שכתוב שם ריש פרק ה', וישמיע להחתן וכלה ולכל המסובין".

ומה כתוב במאמר 'באתי לגני' ריש פרק ה' - ? שרבו שמואל בר רב יצחק היה מרקד לפני הכלה עם בד של הדס, באופן של 'שטות דקדושה'. ובסופו של דבר - "אהני לי' שטותי' לסבא".

"אם כך כתב הרבי הריי"צ במאמר האחרון, הרי זה סימן ברור שצריך לקיים את החתונה בזמן", פסק הרבי שליט"א.

...

כשמתבוננים מעט בסיפור זה, מגיעים למסקנה מדהימה: הרי לכאורה הרבי הריי"צ כתב את הסיפור על רבי זירא, בלי קשר לחתונת בתו של ר' ניסן נעמענוב, ואיך בכלל אפשר ללמוד מזה הוראה?

אלא שאכן כך מלמד אותנו הרבי, שכך צריכה להיות ההסתכלות שלנו! אם הרבי הזכיר את זה, הרי מכאן ניתן ללמוד הוראה פרטית לחיים הגשמיים שלנו.

"דער רבי האָט אליץ באַוואָרנט" [= הרבי הבהיר את הכל], כך התבטא הרבי שליט"א לאחרי ההסתלקותו של הרבי הריי"צ. את כל התשובות - אפילו בעניינים גשמיים כמו האם לערוך חתונה

או לא, מצא הרבי שליט"א בשיחות ובמאמרים האחרונים ששמענו וקיבלנו מהרבי הריי"צ.

ואם כך היתה ההתייחסות אז, על אחת כמה וכמה שכך צריכה להיות ההתייחסות גם היום: הרבי שליט"א אמנם מסתתר מעינינו, אבל את הכל הוא הבהיר. בשיחות האחרונות לע"ע שזכינו לשמוע מהרבי, שיחות ה'דבר מלכות', הבהיר לנו הרבי שליט"א במדוייק מהו תפקידנו בתקופה זו, מה עלינו לעשות ובמה עלינו להתעסק עכשיו.

ב'דבר מלכות' של השבוע לדוגמא, ניתן למצוא ביטויים מיוחדים (בס"ז) אודות הירידה שנעשית אך לשעה קלה ולמראה עיניים בלבד. בשיחה גם מדבר הרבי (בס"י) אודות המסווה שעל פני משה, ואשר לאמיתו של דבר בני ישראל אינם זקוקים למסווה ויכולים לראות את פניו, כפי שאכן יהיה בגאולה השלימה.

את כל העינים הבהיר הרבי בשיחות ה'דבר מלכות', וכשרוצים לדעת מהי ההסתכלות של הרבי על כל נושא ומה הרבי דורש מאיתנו היום - צריך להקפיד על לימוד ה'דבר מלכות'...

• תוכן השיחה והמיוחד שבפרשה

בתחילת ה'דבר מלכות' השבועי, אומר הרבי, שבפרשתנו יש משהו מיוחד - הפרשה עוסקת בריבוי עינים מן הקצה אל הקצה. דבר דומה, אך גם שונה, מוצאים אנו בתחילת ה'דבר מלכות' של פרשת שלח, שם אומר הרבי כי בפרשת שלח אנו מוצאים ענין מיוחד - מתחילתה ועד סופה עוסקת הפרשה כולה באותו נושא (סיפור המרגלים).

והנה, מבחינה מסויימת, שיחות אלו כתובות בסגנון של הפרשה בה נאמרו: בשיחת ש"פ שלח מדבר הרבי מתחילת השיחה ועד סופה על נושא אחד ארוך (ההבדלים שבין מרגלי משה ומרגלי יהושע), ואילו בשיחה של השבוע עוסק הרבי בריבוי עינים (אמנם לאורך השיחה עובר כחוט השני הענין המרכזי של 'ראש, תוך וסוף', אולם ענין זה מתבאר בשיחה מריבוי דוגמאות ונושאים).

ויקהל הכל בשליטה

כולם בודאי שמו לב, ששיחת ה'דבר מלכות' לפרשת ויקהל נראית שונה מבכל שבוע - אין שיחה שלימה מוגהת, רק עמוד וחצי של ראשי דברים. ובוודאי הסיבה לכך נעוצה במאורע שהתרחש ביום שני שלאחר שבת ויקהל, כ"ז אדר ראשון תשנ"ב. אך מה בדיוק ענינו של הר"ד, וכיצד הוא כן זכה לעבור את הגהתו של הרבי?

ובכן, מעשה שהיה כך היה: בכל שבת בה התקיימה התוועדות, היו מתיישבים מיד בצאת השבת צוות ה'חוזרים', לחזרה בעל פה על ההתוועדות של הרבי. את ההתוועדות היו 'מניחים' על הכתב ומוציאים לאור על מנת שאנ"ש והתמימים יוכלו ללמדה. ההתוועדויות נדפסו לאחר מכן בסדרת הספרים 'שיחות קודש'.

החל משנת תשמ"ז היו עורכים את ההתוועדות בצורה מסודרת, פעם באידיש ופעם בלה"ק, ומכניסים להגהת הרבי מלך המשיח שליט"א. לקראת השבת שלאחר מכן הן היו יוצאות לאחר הגהה. השיחות היו מופצות בכל רחבי תבל והן אף הודפסו מידי שבוע בהכתבי העת הגדולים - בלה"ק ב'כפר חב"ד' ובאידיש ב'אלגמנייער זשורנאל'.

[באחת הפעמים העיר הרבי לצוות הכותבים, שבאופן בו הם כתבו דבר מסויים, הוא לא שייך לפרסום במכתבי עת המגיעים לאנשים מחוץ לליובאוויטש. מעובדה זו ניתן ללמוד על יחסו של הרבי לשיחות המוגהות שלו, שכל דבר שנמצא כתוב בשיחות, נועד מלכתחילה לפרסום לאנשים שמחוץ לליובאוויטש...]

מאוחר יותר נדפסו שיחות אלו בסדרת 'ספר השיחות'.

אך דא עקא שהשיחה נדפסה רק לקראת השבת הבאה, וקהל החסידים ברחבי העולם היה מעוניין לדעת כמה שיותר מהר על מה דיבר הרבי בשבת. לשם כך הוקמה מערכת 'פאקס אַ שיחה' שמיד עם סיום ה'חזרה' במוצאי שבת, העלו על גבי הכתב סיכום של הדברים העיקריים עליהם דיבר הרבי ושלחו זאת לכל רחבי תבל, באמצעות רשימת המנויים של המערכת. הדף היה מתורגם בזריזות לשפות רבות ומגיע ליעדים רבים ברחבי העולם. בתקופה מסויימת הגיע מספר התרגומים של הדף לשנים עשר מדי שבוע!

גם במוצאי שבת ויקהל תשנ"ב, העלו האחראים את ראשי הדברים מהשיחה עלי גליון. כרגיל,

הוכנס עותק אחד אל חדרו של הרבי. מה מאוד הופתעו, כשלאחר שעתיים יצא הדף מחדר הרבי כשעליו מספר הגהות בכתב ידו הקדושה! היתה זו אחת הפעמים הבודדות בה הגיה הרבי את הר"ד השבועי, ובדיעבד הסתבר שהיה זה ה'מוגה' האחרון לפני שהתחילה תקופת ההעלם והסתר.

יומיים לאחר מכן, כשאירע האירוע הבריאותי של כ"ז אדר"ר, הבינו כולם מדוע דווקא בשבוע זה בחר הרבי להגיה את הר"ד...

• הלב של בשורת הגאולה

בשיחה השבוע מדבר הרבי שליט"א באריכות רבה על מצוות אהבת ישראל, ועל האופן המושלם של קיומה, מצד הגילוי של עצם הנשמה שמצידה כל בני ישראל הם מציאות אחת. היות שענין זה הוא הענין האחרון לעת עתה שזכינו לשמוע מהרבי, מובן שעלינו כחסידים לקחת אותו כנקודה בסיסית עמה אנו צריכים לחיות עד הגילוי המושלם בגאולה השלימה, תיכף ומיד ממש.

וידועה הדגשתו של הרבי שהפרק בתניא המדבר על אהבת ישראל הוא פרק ל"ב, היות שאהבת ישראל היא הלב של תורת החסידות.

ולמען שגם בספר 'בשורת הגאולה', הסעיף המדבר על אהבת ישראל הוא סעיף ל"ב בספר... וכך נאמר שם (משיחת ש"פ מטות מסעי תשנ"ב): "בודאי שכבר נתקנה סיבת הגלות, ולכן, ההדגשה דאהבת ישראל היא - בתור טעימה ועד להתחלה דהגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות". וי"ל שבוזה נרמז שהלב של בשורת הגאולה - הוא אהבת ישראל!

ויקרא

חודש ניסן - הנהגה ניסית

ב'דבר מלכות' השבועי מאריך הרבי בתיאור ההנהגה הניסית הקשורה במיוחד עם עבודת חודש ניסן, שבחודש זה העבודה עם עניני העולם אינה ע"ד הרגיל כי אם באופן ניסי ומרומם מהעולם, היינו שיהודי עובד את עבודתו במעשה בפועל בעניני העולם דוקא אך עבודתו היא באופן מרומם ונעלה מטבעו ורגילותו. וענין זה מודגש בשנת תשנ"א, ר"ת תהא שנת אראנו נפלאות שבחודש ניסן דשנה זו ישנה נתינת כוח לעבודה באופן של הנהגה ניסית נעלית יותר ועד שבאין ערוך.

ולכאורה ניתן לקשר זאת עם המבואר במכתב-כללי שהוציא הרבי בשבוע שלפני שיחה זו, ביום שני כ"ה אדר, שמתייחס לניסים הנפלאים שאירעו במלחמת המפרץ שהסתיימה ימים ספורים לפני כן.

הרבי מפליא במכתב לתאר את הניסים הגלויים שאירעו במלחמה, שלפי תנאי העולם היה צפוי שתפתח למלחמת עולם ר"ל, אך בפועל לא רק שנמנעה מלחמת עולם אלא שהמלחמה גם נסתיימה תוך זמן קצר ביותר ונמנעה שפיכות דמים גדולה.

הרבי קישר את הניסים עם הר"ת של השנה - תהא שנת אראנו נפלאות והשנה שלפני כן - תהא שנת ניסים, שכפי שמרומזו בילקוט שמעוני על שנה זו - שנה שמלך המשיח נגלה בה - שיהיו ניסים גדולים בשנה זו המעידים שמתקרבת הגאולה העתידה ע"י משיח צדקנו.

גם בשיחה וגם במכתב ישנו ענין זהה שהוא ענין ההנהגה הניסית שנדרשת מיהודי בעבודתו בעולם וההנהגה הניסית שישנה כבר בעולם כתוצאה מהגאולה הקרבה.

יותר מכך אפשר לומר, שלאחרי שראינו את הניסים והנפלאות שהיו במלחמת המפרץ, המורים על ההנהגה שלמעלה מהטבע שפועלת בעולם, הרי שכעת ודאי שישנו ליהודי את הכח לעבוד בעולם באופן של הנהגה ניסית ונעלית מטבעו ורגילותו, כיון שהניסים והנפלאות הם הוכחה לכך שהגאולה כבר פועלת בעולם ויהודי כבר יכול לעבוד את עבודתו באופן גאולתי.

ויש לקשר ענין זה גם עם ההערה האחרונה בשיחה, המתייחסת למילים "גאל ישראל", והרבי מדייק בלשון "גאל" לא רק בלשון הווה ועתיד אלא גם בלשון עבר "כיון שהיתה כבר ברגע שלפני זה" וכבר ישנה את הגאולה בעולם ובמילא אפשר כבר לעבוד את עבודתנו כפי שתהיה בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה.

• 'דבר מלכות' - עד ההתגלות!

מאז שנת תשנ"ב, כאשר הפסקנו לשמוע שיחות מכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, שמו להם המוני חסידים לחוק בל יעבור, ללמוד מידי שבוע את שיחת ה'דבר' מלכות' של אותו שבוע, אף אם הקביעות של השיחה היא לא אותה קביעות של השנה.

בשיחת ה'דבר' מלכות' של השבוע, ניתן למצוא רמז להנהגה זו: בסעיף ב' בשיחה אומר הרבי, שעלינו ללמוד הוראה בעבודת ה' גם ממאורע שקורה פעם אחת בשנה, ואפילו מדבר שקורה אחת לכמה שנים (כהוצאת שלושה ספרי תורה בשבת ראש חודש ניסן).

ובענינו, שאמנם לעיתים שיחות ה'דבר' מלכות' לא מתאימות לקביעות של השנה, אולם עד שנחזור ונשמע שיחות חדשות מפיו של מלכנו משיחנו, חובה עלינו לחזור ולשנן את שיחות אלו שוב ושוב, ולחיות עימן ולהתנהג על-פיהן, עד ההתגלות השלימה בקרוב ממש.

עם מה אתה חי?

השבוע התחלנו מחדש את מחזור לימוד ה'דבר' מלכות', משיחת ש"פ ויקרא תש"א. לשבוע שלפניו - פרשת פקודי - לא זכינו לשמוע שיחה מתשנ"ב, וגם מתש"א אין שיחה מוגהת.

במהלך אותו שבוע ניגש אלי אחד מחבריי התמימים, ושאל אותי: נו, איזו שיחה אתה לומד השבוע כ'דבר' מלכות'?

כששמעתי את השאלה הזו, עוד לפני שחשבתי מה לענות, התלהבתי מעצם השאלה. זו שאלה של חסיד. עם שאלה כזאת לבד אפשר לחיות חיים שלימים.

איזו שיחה אתה לומד השבוע כ'דבר' מלכות'? עם מה אתה חי? מה בוער לך? במה אתה קאָכט זיך?

כי חסיד חי עם נקודה. אצל חסיד אין כזה דבר להעביר שעה סתם, ובטח לא שבוע. בכל רגע נתון הוא חי עם משהו. והמשהו הזה - הוא כמובן הרבי מלך המשיח שליט"א, וכפי שבא לידי ביטוי בשיחותיו - "אנא נפשי כתבית יהבית".

ואם משום מה לשבוע אחד אין 'דבר' מלכות', מיד אומר הרגש החסידי שצריך לתפוס שיחה מסוימת ואיתה לחיות. כי בלי מים אי אפשר לחיות.

וכאן המקום לעורר על נקודה חשובה בלימוד ה'דבר' מלכות':

לימוד ה'דבר' מלכות' הוא לא בשביל להיות 'בקי' בשיחות אלו ואפילו לא רק בשביל 'לדעת' על מה הרבי שליט"א מדבר השבוע. לימוד ה'דבר' מלכות' הוא בעיקר כדי לחיות עם השיחות. כמובן שחשוב להיות בקי, וחובה לדעת על מה מדובר השבוע, אבל לא זוהי הנקודה, כל אלה הם רק אמצעי בשביל להגיע למטרה הנ"ל.

ולכן, מוכרח שתהיה לכל אחד חברותא יומית בלימוד ה'דבר מלכות'. לא מספיק ללמוד את ה'דבר מלכות' בתחילת השבוע או בסוף השבוע, וגם לא מספיק 'לעבור' כל יום על כמה סעיפים. צריך ללמוד עם חברותא כל יום, באופן של התיישבות, ובאופן שמחדדים זה את זה, הן בתוכן הלימוד והן ובעיקר ברגש הלב. זוהי הדרך (לעניות דעתי) לחיות עם השיחות בחיים היום-יומיים. וכפי שהורה אביו של הרבי לרבי, שביום החתונה לפני מנחה ילמד פרק תניא "לא בעיון - אלא בכוונה"...

צו

החוק לכבוד הרבי

אחד הדברים המופלאים הבולטים בהנהגת הדור השביעי, הוא היחס המיוחד שרוחשים אנשים מכל שכבות הציבור לנשיא ומנהיג הדור - הרבי שליט"א מלך המשיח. גדולי התורה ואנשים פשוטים, ספרדים ואשכנזים, ימנים ושמאלנים, פוליטיקאים ואנשי צבא, אנשי מדע ואנשי רוח - כולם כאחד מלאים בהערצה והערכה עצומה לרבי מלך המשיח ופועלו. אפילו הגויים מצהירים בכיבוד על הערצתם למלך היהודים...

לכאורה אפשר לומר שרואים במוחש את התחלת קיום הנבואה שנאמרה על מלך המשיח "וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ" - שמלכותו של מלך המשיח תתפשט על העולם כולו ואפילו הגויים יעלו "אל הר ה', אל בית אלקי יעקב" כדי ללמוד תורה ולקבל הדרכה מפיו של משיח צדקנו.

בארצות הברית מונהג הסדר שלכל מדינה יש את הממשלה והשלטון הפרטי שלה, לה ניתן התוקף והסמכות להחליט ולחוקק את חוקי המדינה, אולם יש גם את "בית הנבחרים" הכללי של ארצות הברית, לו ניתן הכח לחוקק חוקים הנוגעים לארצות הברית כולה. לכל מדינה ניתן ייצוג בבית הנבחרים, שהנו יחסי למספר תושביה, אך כל מדינה זכאית לפחות לנציג אחד.

בשנת תשל"ח יזם בית הנבחרים של ארצות הברית הצעת חוק להכריז על י"א בניסן, יום הולדתו של הרבי מלך המשיח, כ"יום החינוך" (Education Day בלשון המדינה) שבו יוגברו המאמצים והמשאבים לשיפור פני החינוך בכל מוסדות החינוך לכל הגילאים בכל רחבי ארצות הברית.

בנוסף ההצעה שהגיש בית הנבחרים לאישור נשיא ארצות הברית דאז, ג'ימי קרטר, מוזכרות שבע מצוות בני נח כבסיס לעקרונות המוסריים עליהם נשענת האנושות כולה.

יום החינוך של ארצות הברית נקבע לפי התאריך העברי בו חל יום הולדתו של הרבי. מידי שנה, לקראת י"א ניסן, מכריז שוב נשיא ארצות הברית על יום זה כיום החינוך בכל רחבי אמריקה, וכך נמשך הסדר עד עצם היום הזה.

בשנת תנש"א, כשיצאה ההחלטה מבית הנבחרים על קביעת י"א ניסן של אותה שנה כיום החינוך, דיבר על כך הרבי שליט"א בהתוועדות השבת שלפני י"א ניסן ואמר שהעובדה שבהשגחה

פרטית החלטה זו הינה החלטה מספר 104 - בגימטריא "צד"י" - של בית הנבחרים, מדגישה עוד יותר את ההוראה שיהודי צריך לבחור בצד הקדושה שיהיה הצד שלו, "צדי" - שהוא מתנהג תמיד רק כפי שה' רוצה. ואת ענין זה צריך לפעול בנו עצמנו, בכל היהודים שבסביבתנו, ואף באומות העולם.

בהמשך הענין אומר הרבי שמה רבינו נותן את הכח לכל יהודי "שיגלה בעצמו את ה"צדיק" שבו", שיגלה בעצמו את הניצוץ רבי ומשיח שיש בתוכו, ועל ידי זה לעשות בשלימות את העבודה של "צדי", להתמסר לגמרי לצד הקדושה...

• הכל נצחי!

בשיחת שבת פרשת צו תנש"א, מסביר הרבי שליט"א באריכות בנוגע למשה רבינו, הממוצע המחבר, ש"ממוצע צריך להיות בו משני הענינים שהוא מחבר", ועל כן משה רבינו מוכרח להיות מחובר משני ענינים - "מחציו ולמטה איש, מחציו ולמעלה האלקים". ומדברים אלו יוצא בבירור, שהממוצע המחבר מוכרח להיות חי בגוף גשמי שהרי אחרת הוא לא יכול לחבר את עם ישראל עם הקב"ה.

בהמשך השיחה מוסיף הרבי ואומר, שכשם שמה רבינו נשאר נצחי כך גם כל כוחותיו ופרטיו נשארים קיימים באופן נצחי (ומסביר בהערה 69) "כי שלימות ענין הנצחיות היא דוקא כשנמשכת וניכרת בכל הפרטים, דבאם פרט א' אינו נצחי, הרי זה מורה על "חלישות" גם בהענינים שהם נצחיים, כי יש נתינת מקום ואפשריות להיפך הנצחיות". ומדברים אלו נסיק אנו בנוגע לרבי שליט"א מלך המשיח - שכשם שהוא עצמו חי וקיים באופן נצחי, כך גם כל הענינים הקשורים לרבי הם קבועים ונצחיים ולא שייך בהם הפסק.

כ"ו ניסן

"כאלה מילים עוד לא שמענו..."

הרה"ח אסף חנוך פרומער מספר על הרגע שנתן לו את ההרגשה הברורה כי אכן נכנסנו ל"שנה שמלך המשיח נגלה בו", באותו ערב שבת קודש, ראש חודש ניסן ה'תנש"א: "על שולחנות 770 היו פזורים דפי ה'מכתב כללי' הראשון לחג הפסח, שהוציא הרבי באותו שבוע בתאריך כ"ה אדר.

"התיישבתי יחד עם חבר ללמוד את המכתב. אני זוכר איך ש'ישבנו' על המכתב ופיצחנו שורה אחר שורה... הרבי מדבר שם שראינו עכשיו נפלאות יותר גדולות מניסי חג הפורים, וזה מורה על כך שנכנסים באמת לתקופה חדשה הקשורה באופן ישיר עם הגאולה.

"עד היום אני זוכר את ההרגשה שהייתה לנו, אחרי כל שורה, וואאווי! זה משהו שלא היה מעולם... כאלה מילים עוד לא שמענו..."

א' התמימים מאותה תקופה, הרב יוסף ישעי' ברוין מספר על הימים שקדמו ל'שיחה הידועה': "אצל כמה מהחסידים, הייתה הרגשה שהשיחה של כ"ח ניסן באה בהמשך לשיחה שנאמרה במהלך ה'יחידות כללית' שנערכה יומיים קודם לכן, בכ"ו ניסן - ששיחה זו באה בהמשך לאירועי מלחמת המפרץ".

הוא מספר על מאורע מעניין שקדם לשיחה זו: "הסתובבה אז בין התמימים השמועה, שבמהלך חודש ניסן ה'תנש"א התראיין יהודי מסויים לכלי התקשורת (בשם חב"ד) וכשנשאל אודות ניסי המלחמה, התבטא: "אכן, אנו מודים לקב"ה על הניסים הגדולים שהראה לנו, אמנם אנחנו לא יוצאים לרקוד ברחובות, כיון שבכל זאת היו אנשים שנהרגו ונפצעו במלחמה..."

בשיחה הזו, האריך הרבי לבאר את גודל ניסי המלחמה והתפלא על כך שאף אחד לא מרגיש בעוצמתם הרבה, הרבי עורר על כך שצריך לתת שבח והודאה לקב"ה "עד שהוא לא מתבייש לצאת בריקוד בגלל הניסים הגלויים". החסידים ראו בביטוי זה יותר מרמז לאותו ראיון...

"זכור לי", אומר הרב ברוין, "שבסיום השיחה, היו כמה תמימים שעשו איזשהו ריקוד קטן, באופן של "לצאת ידי חובת" המילים של הרבי... הרבי רצה אז, אחרי כזו שנה שתהיה באמת התעוררות וציפייה לגאולה - אבל החסידים, אף אחד לא שם לב, את אף אחד זה לא מעניין... הייתה אז הרגשה שבשיחה בכ"ח ניסן הרבי מתאונן וזועק (כביכול) על האדישות של החסידים וחוסר ההתלהבות שלהם מהתקופה החדשה: "אמרתי לכם שזו שנה של "אראנו נפלאות", אמרתי

לכם שזו "שנה שמלך המשיח נגלה בו" ואתם - עדיין ישנים..."

(מתוך הספר 'ימי בשורה')

• לחיות משיח

בשיחת ש"פ בלק תנש"א, דיבר הרבי על כך שצריך לחיות בעניני משיח וגאולה. בשיחה זו זועק הרבי אודות כך שלמרות כל ה"שטורעם" שהוא שעשה בשנה זו אודות ראיית הנפלאות המעידות שזוהי השנה שמלך המשיח נגלה בו, למרות זאת רואים שישנו קושי לאנשים לקלוט שאכן נמצאים על סף הגאולה, ועד שיתחילו לחיות בעניני משיח וגאולה. וממשיך הרבי ואומר שהפתרון לכך, הוא ע"י לימוד התורה בעניני גאולה ומשיח.

ומסגנון הדברים משמע, שאילו היו מבינים ומפנימים את דברי הרבי אודות ראיית הנפלאות, כבר בשעה שהם קרו, הרי שלא היו צריכים להגיע לעצה של לימוד התורה בעניני גאולה ומשיח, מכיון שהיה מספיק עצם ראיית הניסים בשביל להתחיל לחיות בפועל כמתאים לזמן המיוחד של סף הגאולה.

ומעניין שבאותו מקום, תולה הרבי את העובדה שלא התחילו לחיות גאולה, מכיון שהיה חסר בראיית הנפלאות, כלומר, שמי שהראה את הנפלאות היה הנביא ולא הקב"ה בעצמו...

כ"ח ניסן

הדבר שהרבי לא יכול לעשות...

מספר הרה"ח ר' נחמן שפירא: "לאחר 'השיחה הידועה' של כ"ח ניסן תנש"א היה זעזוע גדול בקרב החסידים. הקהל פשוט לא ידע מה לעשות. כל 770 היה מלא, ישבו כמה משפיעים, כמה עסקנים וכו' וכל אחד אמר את דעותיו והרהורי ליבו והציעו פעולות שונות שצריכים לעשות... במיוחד אני זוכר את דבריו של המשב"ק הרה"ח שלום-בער גנזבורג שאמר אז נקודה חשובה ביותר:

"הרי הרבי טוען בשיחה שנעשה אנחנו את שלנו, והוא את שלו עשה כבר.. אז מה אנחנו יכולים לעשות? אחרי כל השנים וכל מה שהרבי עשה, איזה דבר יש בכוחנו לעשות שהרבי לא יכול לעשות? זה יכול להיות רק דבר אחד! "קבלת המלכות". המלך לא יכול לעשות את זה, אלא העם מצידו צריך לקבל על עצמו את המלכות.

"ביום שישי שלמחרת היו כמה אסיפות דחופות בנושא. זכורני שידידי הקרוב הרה"ח משה סלונים אירגן בביתו אסיפה מיוחדת שזכיתי להשתתף בה ובאסיפה זו הוא הקים מיד איזשהו 'ועד פעולה' להבאת המשיח, וגם שם דובר אודות הצורך לצאת עם העניין של קבלת המלכות".

גם באה"ק נכנסו אנ"ש להלם מבחינה מסויימת. כולם הרגישו שחייבים לחשוב על רעיון ולטכס עצה מה לעשות. מספר חסידים החליטו לארגן כינוס חירום לכל אנ"ש במוצאי שבת בכפר חב"ד. ההודעה התפשטה כאש בשדה קוצים ומכל הארץ נהרו אנ"ש בהמוניהם לאסיפה, כולם הרגישו שיש כאן משהו בלתי-רגיל, זו לא עוד איזו התבטאות על הוספה במבצע מסוים וכדו', אלא יש כאן מין 'סימון קו' המצריך התכנסות מיוחדת.

האסיפה התחילה ובזה אחר זה דיברו הרבנים אודות הצורך בפעולות להחשת הגאולה. בשלב מסויים עלה לבמה הרה"ח שמואל פרומר והחל לדבר על חשיבות העניין של 'פסקי דינים', שהרבי נותן לזה יחס מיוחד, והרבי פנה בעצמו לרבנים שיפסקו שמישח צריך לבוא - פסק שחתמו עליו רבנים מכל העולם. אבל זה עדיין לא היה פסק על הרבי עצמו.. הרב פרומער ביקש ודרש שהרבנים (כלל רבני חב"ד שנכחו כולם באותה אסיפה) יקומו ויפסקו באופן ברור שהרבי שליט"א הוא מלך המשיח ועליו להתגלות ולגאול את עם ישראל.

מאותו רגע ואילך, התרופפה האווירה הרשמית של האסיפה.. נעשה רעש גדול מאד והקהל כולו החל ממש לדרוש, בקולות ובצעקות ובזעקות שה'בית דין' יפסוק את הפסיקה הנדרשת.

הרבנים דיברו בינם לבין עצמם במשך כמה דקות, עד שהחליטו לפסוק את העניין, ובשם כל הרבנים קם הרה"ח דוד חנוזין שהכריז במיקרופון את פסק הדין.

הרה"ח חיים לוי יצחק גינזבורג מספר על האסיפה מנקודת מבטו כאחד המשתתפים: "בראש האסיפה ישבו הרבנים שליט"א - היו שם כמעט כל רבני אנ"ש מאה"ק - וביחד עם הקהל טיכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות. הרב דוד חנוזין היה מראשי המדברים. הוא דיבר הרבה ברגש רב אודות האחריות המוטלת עלינו וההכרח לעשות ולפעול בזריות וללא לאות ובלי שום הגבלות וחשבונות להביא את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

הרבנים ביקשו גם מכל המשתתפים הצעות ורעיונות מה וכיצד יש לעשות. ואז קם הרה"ח ר' שמואל פרומר שתפס את המיקרופון וזעק מקירות לבו, שרואים עד כמה יקר אצל הרבי הענין של פסקי דינים בקשר עם הגאולה, ואם כן, הלא ברור שאחד הדברים החשובים ביותר כדי לפעול את התגלות הרבי כמלך המשיח הוא שהרבנים יפסקו שהרבי הוא המשיח והוא חייב להתגלות.

לומר דברים אלו באותה תקופה היו צריכים אומץ רב ותעוזה גדולה. עד אז עדיין לא יצאו מעולם בגלוי בפסק דין הלכתי מפורש שהרבי הוא מלך המשיח, ורבים חששו שמא עושים כאן היפך הרצון. בפרט אחרי שבעבר הרבי שלל פרסומים ברוח זו. אולם לאחר דיון רציני קצר בין הרבנים הנוכחים (שכאמור, היו שם כמעט כל רבני אנ"ש מארץ הקודש) הוחלט שברגע שהרבי מטיל זאת עלינו, כנראה שגם זה במסגרת "כל אשר ביכולתכם".

ואז נעמד הרב חנוזין ולקח בידו את המיקרופון. הקהל כולו קם על רגליו. את ההתרגשות שמילאה את האוויר היה אפשר ממש לממש. עד היום מהדהדות באוזניי ובאוזני רבים קולו העמוק והמיוחד כשהוא רוטט, באימה ובריאה ברתת ובזיע, וביחד עם זה בכל התוקף: "בשם כל הרבנים הנמצאים כאן, הננו קובעים בפסק דין ברור כי הרבי שליט"א הוא המלך המשיח, ומכיוון שכבר הגיע זמן הגאולה, הרי עליו להתגלות לעיני כל כמלך המשיח ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש".

את מה שהתחולל שם באותם רגעים אי אפשר לתאר במילים. ההתרגשות וההתלהבות הגיעה לשיאים בלתי רגילים כלל. אנשים התחבקו והתנשקו. הרגישו שמשוהו אדיר קורה כאן. בהמשך אותו לילה נכתב ונחתם פסק הדין על כך שהרבי שליט"א הוא המלך המשיח, ומיד למחרת יצאו מספר חסידים מאה"ק בטיסה ל-770, לגיש לרבי את פסק הדין...

• שתי ההצעות שהרבי קיבל

בשיחת כ"ח ניסן תנש"א, איחל הרבי ש"יהי רצון שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות". ואכן מיד לאחר השיחה התיישבו חסידים בכל העולם לטכס עצה מה נותר לנו כעת לעשות בשביל להביא את הגאולה. מבין שלל ההצעות שהגיעו מאנ"ש ברחבי העולם, היו שתי הצעות בלבד שהרבי התחיל לעודד מאז תקופה זו ובכך בעצם היה כעין אישור

שלענינים אלו התכוון הרבי בשיחה.

הענין הראשון, הינו הנושא של קבלת המלכות, שהרבי התחיל לעודד מאז תקופה זו של כ"ח ניסן. (ואגב, מעניין שבאסיפות שהתקיימו מיד לאחר השיחה, הן בשכונת המלך - קראון הייטס, והן באה"ק, הבינו מיד החסידים שהענין שאנחנו, העם יכולים לפעול, ואילו הרבי אינו יכול לפעול, הוא הענין של קבלת מלכותו של הרבי כמלך המשיח).

הענין השני, הינו הנושא של לימוד עניני גאולה ומשיח. כידוע שגם רעיון זה הגיע מלמטה, ממספר תמימים ב-770, ולאחר שאלו הוציאו חוברת של מראי מקומות לשיחותיו של הרבי בעניני גאולה ומשיח, דיבר על כך הרבי בהתוועדות בשבת ואמר שאכן זוהי הדרך המהירה ביותר להביא את הגאולה.

שבוני

המשימה מוטלת על כולם

לאחר 'השיחה הידועה' של כ"ח ניסן תנש"א, היו כל החסידים בזעזוע והלם מוחלט. כולם הבינו שמוכרחים לעשות ולפעול כמה שיותר כדי לפעול תיכף ומיד את ההתגלות. אולם היו גם לא מעט חסידים שהרגישו שהרבי הטיל עלינו משימה כבדה שהיא למעלה מכוחותינו. 'אם הרבי לא יכול להביא את המשיח, איך אנחנו נביא את המשיח?' - לא הצליחו להבין.

ביומנים ניתן למצוא גם עדויות על מספר מקרים בהם אנשים ניסו למסור את הענין חזרה אל הרבי, אולם הרבי הבהיר להם שהוא אמר ברור, שמעתה זוהי משימה של כל אחד ואחת. כך לדוגמא היה בהתוועדות שבת פרשת שמיני, השבת הראשונה לאחר כ"ח ניסן, בה קם אחד החסידים ודרש מהרבי שיגזור שמישח יבוא וממילא זה יהיה חייב לקרות שהרי ש"צדיק גוזר והקב"ה מקיים". הרבי ענה לו בשיחה בה פתח מיד, שהוא לא צריך שימצאו לו עבודות חדשות, ואדרבה העבודה להבאת הגאולה מוטלת על כתפיו של כל אחד ואחת.

כך גם היה בחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון הסמוך, כשאשה אחת פנתה אל הרבי בבכי ואמרה: "רבי, אנחנו סמכנו עליך כל השנים שאתה תביא לנו את המשיח, ועכשיו מה נעשה..." הרבי פנה אליה בתוקף ואמר לה: אם אני רבי, אז דיברתי ברור שזה תלוי בך, ובך, ובך! תוך שהוא מראה באצבעו על האנשים הנוכחים בחדר...

באותה החלוקה, עבר גם אחד מגדולי הזמר החסידי שאמר לכ"ק אדמו"ר שליט"א שאולי יהיה זה עצה טובה שהרבי יבוא לארץ הקודש להתפלל ביחד עם היהודים בכותל המערבי. הרבי שליט"א השיב לו על כך (תוך שמסמן בידו הק'): אני הבהרתי כל הזמן שכעת אני נותן עצות לכם, לא שאתם צריכים לתת לי עצות, מה עלי לעשות.

הזמר הנ"ל: חס ושלום, לא התכוונתי לתת עצות... כ"ק אד"ש: לא אכפת לי שיהיו הצעות, התחילו להשתמש בזה כדי להשתמש מלעשות משהו. אותך הצליח הקב"ה, יכול אתה להנות את ה' מגרונוך, אז מה אתה מחפש עבודה עבורי, שהקב"ה יעזור לך!

הנ"ל: אינני מחפש יותר עבודה. כ"ק אד"ש: לא אכפת לי שיחפשו עבודה, אבל מנצלים זאת כדי למעט בעבודה האישית - אז לא זו הדרך! ואל תתפעלו מהרוגז שלי, כי אכן אינני מרוגז.

בהתוועדות שבת פרשת שמיני, יומיים לאחר שיחת כ"ח ניסן, חזר הרבי והבהיר שהעבודה כעת

מוטלת על כל יהודי ויהודי, ואף הסביר במה מתבטאת עבודה זו: "ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים - אלא זוהי העבודה דכל אחד ואחת . . . ובמה מתבטאת עבודה זו - הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה - נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור . . . וכל זה - מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה לגאולה - "אחכה לו בכל יום שיבוא".

• 'דבר מלכות' - אקטואלי תמיד!

לעיתים קורה אשר שיחות ה'דבר מלכות' עוסקות בענינים הקשורים עם קביעות מסויימת שהיתה בשנת אמירת השיחה, בה בשעה שבזמן לימוד השיחה הקביעות היא שונה לחלוטין. ולעיתים, במקרים כאלו, יכול לבוא ה"קלוגינקער" ובפיו טענה שהשבוע 'לא צריך ללמוד את ה'דבר מלכות'. הוא כלל לא אקטואלי השנה' (ח"ו)...

במספר מקומות הרבי שליט"א מסביר שהקביעות החלה בשנה מסויימת, משפיעה על כל השנים שאחריה עד לפעם הבאה שתחול קביעות כזאת.

בשיחת ה'דבר מלכות' של השבוע עוסק הרבי בהרחבה בהוראה שיש ללמוד בעבודת ה' מהעובדה שבשנת תנש"א קרו בתורה את פרשת שמיני שמונה פעמים, ובהערה 19 בשיחה אומר הרבי ש"ענין זה נמשך (לא רק בחדשי שנה זו, עד פ' שמיני דשנה הבאה, אלא) גם בשנים שלאחרי זה, עד לפעם הבאה שתבוא קביעות שקורין שמיני שמונה (ואז, תהי' ההמשכה באופן נעלה עוד יותר כו'). ועל-דרך המבואר בלקוטי תורה (ברכה צח, ב) ש"מכל רגל ויום טוב הי' נמשך . . . עד הרגל הבא לאחרי".

תזריע

הרבי מודיע: כך תביאו את המשיח!

היה זה מספר שבועות לאחר 'השיחה הידועה' של כ"ח ניסן תנש"א. הרב חיים הכהן גוטניק ממלבורן, אוסטרליה, כתב מכתב לרבי מלך המשיח שליט"א בו ביקש מהרבי בבקשה נפשית שירחם על אנ"ש ויודיע מה עליהם לעשות בכדי להביא את המשיח.

מאז שיחת כ"ח ניסן, בה הודיע הרבי שהוא עשה את כל שביכלתו להבאת הגאולה וכעת הוא מוסר את הענין אלינו - היו כל החסידים בתחושת בלבול ותדהמה. סערת רגשות אלו לא נותרה אך בבית חיינו. התמימים והחסידים שהיו באותם ימים ב-077 לא רצו להמתין עד אשר סרט ההקלטה מהשיחה יגיע לכל קצווי תבל באמצעות הדואר, אלא עמדו ליד הטלפונים הציבוריים ודרכם השמיעו את השיחה המרטיטה לרחבי העולם.

"ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר, מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע", נבוכים החסידים ולא יודעים מה עליהם לעשות. עיניהם נשואות אל משפיעי הקהילה ואל רבניה שיורו להם את המעשה אשר יעשו. אך מה ניתן לומר כאשר גם הנשאל מבולבל באותה מידה?! מה אפשר להשיב למבקשים עצה כשרב הקהילה עצמו לא מוצא את ידיו ורגליו במצב החדש שנוצר, ללא כל התראה מוקדמת!?

גם הרב גוטניק מאוסטרליה, לא ידע מה לעשות והוא שלח לרבי את המכתב הזנכר לעיל.

התשובה שקיבל, כללה קטעים מודגשים משיחת הדבר מלכות' של פרשת תזריע-מצורע שעליהם הורה הרבי למזכיר להוסיף: תמהתי על כתבו שאודיע בדיוק מה צריכים לעשות בכדי להביא את המשיח, בה בשעה שנוסף שאמרתי זה כמה פעמים, הרי גם בשבת זו חזרתי על אותם הענינים שצריכים לעשות ומצו"ב.

הקטעים שצורפו למכתב היו:

ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום: כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל (האנשים - הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי") להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב - שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים

בתורה שכינה שרוי' ביניהם", יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שעיי"ז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח.

ועוד ועיקר כפשוט - להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות) ש"מקרבת את הגאולה".

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה - עיי"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה - הלימוד (במחשבה - מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

• הרעיון שהרבי קיבל

לאחר שיחת הרבי מלך המשיח שליט"א בכ"ח ניסן תנש"א בדבר החובה המוטלת על כל יהודי לפעול להבאת הגאולה ובקשתו "שימצא מכם אחד, שניים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות" כדי להביא את הגאולה בפועל ממש - היו כל החסידים בהתעוררות גדולה ורבים ישבו לטכס עצה להבאת הגאולה. מבין שלל הרעיונות שהועלו, היו שני רעיונות שזכו שהרבי שליט"א התייחס אליהם במפורש ועודד אותם, כאילו אומר שלעצה זו התכוון...

האחת היתה הצעה שהועלתה כבר בליל כ"ח ניסן באסיפת חירום של התמימים ב-770, להוסיף בלימוד עניני משיח וגאולה שבתורה. ואכן, כבר בשבוע הקרוב ישבו שני תמימים וערכו מפתח לעניני גאולה ומשיח בתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א. לקראת סוף השבוע החוברת היתה מוכנה והיא הוכנסה לרבי. בהתוועדות השבת הקרובה, ש"פ תזריע מצורע, אמר הרבי שהדרך הישרה, הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה כדי לפעול את התגלות משיח, היא ע"י לימוד עניני גאולה ומשיח. הרבי אף המשיך וציין את העובדה שלאחרונה יש מפתחות לעניני גאולה ומשיח, כך שהלימוד נעשה קל יותר...

ההצעה השניה שקיבל הרבי, היתה הענין של קבלת מלכותו של הרבי כמלך המשיח. כידוע שמיד לאחר שיחת כ"ח ניסן היתה התעוררות אצל החסידים בעולם בענין קבלת מלכותו של הרבי כמשיח, ואכן הרבי עודד את ההחתמות על קבלת המלכות, ואף דיבר במפורש בשיחת שבת פרשת תזריע מצורע (ראה הערה 67) על כך שחסידים צריכים לומר על רבם שהוא המשיח.

מצורע

הכרזת 'יחי' הראשונה בפני הרבי

לאחר שיחת הרבי שליט"א בכ"ח ניסן תנש"א בה מסר לידינו את האחריות להבאת הגאולה, העלו מספר חסידים רעיון, שהדבר שאנו יכולים לפעול למען הבאת הגאולה ואילו הרבי שליט"א בעצמו אינו יכול לפעול - הוא הענין של קבלת מלכותו של הרבי כמלך המשיח ופסיקת פסקי דין שהרבי הוא המשיח (ע"פ דברי הרבי שפסקי דין פועלים בעולם). ואכן, תוך ימים ספורים נחתם הפסק דין הראשון שהרבי הוא המלך המשיח ועליו להביא את הגאולה והחלו החתמות לקבלת עול מלכותו.

בשבת פרשת תזריע-מצורע, לקראת חלוקת המשקה הקבועה בסיומה של ההתוועדות, התבטא הרבי בביטוי נדיר, כמוהו לא זכור בכל שנות הנשיאות. הרבי אמר שכעת יעלו אלו שהכינו משקה ויפרסמו על הענין לשמו הם לוקחים את ה'משקה', ופרסום זה נעשה פרסום בכל סדר ההשתלשלות...

לאחר שעלו כמה חסידים והודיעו על התוועדויות שיעשו במהלך השבוע, ניגשו ר' דוד נחשון, ר' אבי טאוב ור' שמריה הראל (שהיו מראשי העוסקים בעניני משיח) והרבי מזג להם לחיים. נהיה שקט דממה ב-770. כל הציבור המתין להכרזתם והיה מתח רציני באויר. ר' דוד נחשון הכריז באידיש באומרו: "משקה זה יחולק בכל המטות והוועדים הקשורים עם ביאתו והתגלותו של המשיח, בקשר עם התגלותו והכתרתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א למלך המשיח! וזאת בקשר עם זה שכבר פסקו הבתי-דינים שהרבי צריך להתגלות ולכן יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"

בעת הכרזתו ישב הרבי שליט"א בהרכנת הראש והנהן בראשו הק' בשעת מעשה, וכמו כן בעת שהכריזו היו פני הרבי לימינו וחיך קצת. הקהל כולו שאג לאחר כל הכרזה 'יחי' ואחרי הפעם השלישית הכריזו הקהל "יחי, יחי, יחי יחי יחי!" (כפי שהילדים מכריזים אחרי הפסוקים). מיד לאחר ההכרזה התחיל הקהל בשירת יחי במנגינת חיילי אדוננו. הרבי עודד את השירה האדירה בידו הקדושה.

במוצאי שבת, בעת תפילת מעריב בזאל הקטן, שוב שרו 'יחי' במנגינת זאָל שוין די גאולה' והרבי עודד נמרצות בכניסתו וביציאתו.

העדויות על כך שהכריזו בפני הרבי שהוא המלך המשיח, שהכריזו את הכרזת היחי ושהרבי

עודד את ההכרזות - הגיעו עד מהרה לכל קצוות העולם. היו אנשים שנבהלו מהעניין וחששו ל'עיתיד ליובאוויטש'...

תבוסתנים אלו, כנראה שכחו את דברי הרבי (בהתוועדות כ"א מנחם אב תשר"מ): "מבקש הנני את 'שפיץ-חב"ד' שלא יעשו שטויות להוסיף בדברי פירושים ורמזים, שכוונתי היתה כך וכך - "דאָס וואָס איך מיינ זאָג איך" [=מה שאני מתכוון אני אומר] ואין צורך בעזר שלהם בזה, הלואי לא יפעלו היפך העזר"...

למחרת, ביום ראשון, יצא הרבי לתפילת שחרית באיחור רב ואנשים מסויימים הפיצו שמועה שכביכול הרבי אמר לרב גרונר, שלא יצא לתפילת שחרית כל עוד לא יקבל התחייבות שהכרזות כגון אלו שהיו אתמול בהתוועדות לא יחזרו על עצמם, וכפי שראו שאכן הרבי יצא מאוחר לתפילה. אנשים רבים העדיפו להתבסס על שמועות לא מאומתות ולהתעלם מעידודיו הגלויים של הרבי שנעשו ברבים ובפומבי.

האמת שמאחורי שמועה זו היתה, שכמה מפחדנים אלו התקשרו לרב גרונר וצעקו עליו שדברים אלו עלולים להרחיק יהודים מחב"ד ו'להרוס את כל מה שבנינו'... בהשגחה פרטית באותם רגעים נכנס למשרדו של הרב גרונר הרב גרשון מענדל גרליק ממילאנו (שהיה מראשוני החותמים על פסק הדין שהרבי הוא המשיח), והרב גרונר אמר לו את הצעקות והאשמות שהגיעו לאוזניו. מכאן קצרה הייתה הדרך להכריז ש"הרבי הורה שיש להתרחק מ'נחשון וחבורתו', ושהכרזות אלו מרחיקות יהודים מתורת החסידות" רחמנא ליצלן...

השמועה התפשטה במהירות הבוק ב-770 ואנשים רבים החלו לדבר נגד הכרזת ה'יחי' שהייתה אתמול. אפילו ר' דוד נחשון בעצמו חשב לחזור מיד לארץ כיון שלרבי לא נגרמה נחת רוח מזה שהוא נמצא כאן...

אולם לא רבים יודעים שטיעונים אלו נפרכו כבר באותו יום ע"י הרבי בעצמו. כאשר עבר העיתונאי ר' שמואל שמואלי בחלוקת הדולרים ושאל את הרבי האם נכון הדבר שישנה הוראה להתרחק מנחשון וחבורתו, ענה הרבי בחדות "אין לי שום שייכות לשמועות! אם הייתי מתעסק בשמועות לא היה לי זמן לא להתפלל ולא לעשות שום דבר!"

בהמשך אותה חלוקה עבר ר' דוד נחשון עצמו והודיע לרבי שהוא נוסע לארץ הקודש [בעקבות השמועות שהוא גרם היפך הנחת רוח לרבי]. הרבי התעלם מדבריו אודות הנסיעה ונתן לו דולר נוסף באומרו "כפליים לתושיה".

בשבוע לאחר מכן, בט"ו אייר, שוב עודד הרבי את שירת ה'יחי' (גם אחרי מנחה וגם אחרי מעריב) והפעם הדבר גם תועד במצלמת הוידאו. הרבי אישר באישור כפול ומכופל את ההכרזה.

"הנני נותן לפניכם היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע - ובחרת בחיים". הנני נותן לפניכם היום מעשים שנעשו בפרסום רב בפני רבים מישראל ולעיני המצלמות, ומצד שני

שמועות לא מבוססות שכבר בשעתו לא היה להם שום מקור. הבחירה בידנו.

• מאי סימניה?

בשיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, אומר הרבי שליט"א שמלך המשיח נמצא עם בני ישראל בצרת גלותם ומחכה בקוצר רוח ובכליון עינים לגאולה. ובהערה 96 מוסיף על כך מסיפור הגמרא שמשיח מחליף את תחבושותיו אחד אחד מכיון שהוא מחכה לגאולה וחושש שאם יגיע עת הגאולה והוא יצטרך לקשור שתי תחבושות, יצטרכו כל עם ישראל להתעכב בגללו.

מעניין לציין בהקשר לזה את דברי הרבי שליט"א שאמר בנוגע לאדמו"ר הריי"צ בהתוועדות שבת פ' חוקת-בלק תש"ט, לפני הנשיאות (מופיע בספר 'שיחות קודש תרפ"ט-תש"י' ע' 721):

ידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א סובל מליחות ברגליו וחובשים את רגליו מספר פעמים ביום, והאחים המטפלים שמו לב שהוא מקפיד שקודם כל יגמרו לחבוש רגל אחת ואחר כך יטפלו ברגל השניה. כששאלוהו לפשר הדבר, ענה: "מה יהיה באם משיח יבוא פתאום בין החבישה של רגל אחת לשניה. באופן כזה שאני מטפל בכל רגל בפני עצמו אזי לא יצטרכו להתעכב בשבילי, מה-שאיין-כן באם יטפלו בשניהם יחד ייקח יותר זמן, ואינני רוצה שיהודים יהיו בגלות רגע אחד נוסף בגללי".

הנהגה זו היא בדיוק הנהגת משיח, זוהי הוכחה גמורה שכ"ק אדמו"ר שליט"א הוא המשיח של הדור...

אחרי-קדושים

המקובל שניסה לדחוק את הקץ

"מעשה נורא מיוסף דילריינה, שהיה אדם גדול וחכם ובקיא בתורת הקבלה והיה יושב בארץ הגליל ובצפת. והיה היום וייתן אל ליבו להביא את הגאולה ולהעביר ממשלת ודון מן הארץ".

במילים אלו נפתח 'מעשה רבי יוסף דילריינה' - מקובל גדול שחי בצפת ושאף בכל נימי נפשו להחיש את הגאולה ולהשיב את השכינה לתפארתה.

במילים ציוריות ומוחשיות מתאר כותב המעשה - אחד מתלמידיו של אותו מקובל, שאף השתתף עימו בפעולותיו להבאת המשיח - את כל סיפור השתלשלות המאורעות שעשו רבו, הוא וחבריו על מנת להביא את המשיח, תוך שימוש בקבלה מעשית, השבעת מלאכים, זיכוך החומר הגשמי ואף עימות פנים בפנים עם הס"מ בעצמו.

ניסיון זה נחל כישלון מהדהד כאשר ברגע האחרון התפתה ר' יוסף והקטיר בפני הס"מ לבונה באופן שנעשתה עבודה זרה (עיין בספר 'ומביא גואל' את הסיפור המלא).

תיאורים כאלו ואחרים של יהודים יראים ושלמים, שהתשוקה לפעול את ביאת המשיח בערה כאש בעצמותיהם והביאה אותם לעשות מעשים חריגים ובלתי רגילים - מופיעים מספר פעמים לאורך שנות ההיסטוריה היהודית. החל בבני שבט אפרים שבקשו להדחיק את הקץ ולצאת ממצרים בכח הזרוע, עובר דרך ר' יוסף דילריינה הנזכר לעיל וכלה באותו חסיד שהציע לרבי שליט"א לאחר שיחת כ"ח ניסן לערוך תענית עולמית לזירוז הגאולה - הצעה שנדחתה ע"י הרבי בשלילה מוחלטת.

הדבר העובר כחוט השני בכל אותם פעולות הוא, אי הצלחה והעדר הגעה ליעד הסופי - הגאולה האמיתית והשלימה. לעיתים פעולות אלו אף היו כרוכות בנפילה רוחנית וגשמית עצומה לאותם יהודים שניסו לפעול את הגאולה בדרך זאת של שידוד מערכות הטבע ופעולות נגד טבע העולם.

בסעיף י"א בשיחת ה'דבר מלכות' השבועית, מתייחס הרבי מלך המשיח שליט"א לנסיונות אלו ואחרים, ויחד עם שלילתם, מורה את דרך הזהב להבאת הגאולה:

"מזה מובנת גם ההוראה לאיך גיסא - לאלו החושבים שתוכן העבודה דגאולה הוא בלי שייכות ושלילת "מנהגו של עולם" - דאדרבא: הגאולה תלוי' דוקא ב"מעשינו ועבודתינו" בזמן הגלות, ולכן . . העבודה להביא את הגאולה צריכה להיות . . לעשות דירה בתחתונים, ולהכין את

העולם להגאולה.

. . החל מחלקו בעולם, ע"י הוספה בקיום המצוות, בדברים גשמיים, כולל ובמיוחד - מצות הצדקה ("עיקר המצות מעשיות"), שלוקח מהגשמיות שלו ומהעשירות שלו (בהם בירכו הקב"ה) ומסייע לאחר . . וכמו-כן בעבודתו בעניני הרשות שלו - עושה הוא זאת באופן ד"כל מעשיך לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו". ועוד וגם זה עיקר - ע"י הפצת התורה והיהדות, והפצת המעינות חוצה . . כולל - ע"י השפעה על אומות העולם בנוגע לקיום שבע מצוות בני נח, והכנתם ל"והיתה לה' המלוכה".

• דווקא 'דבר מלכות'

ב'דבר מלכות' השבועי, בהערה 26, מפנה הרבי למספר שיחות שעוסקות בנושא של שתי תקופות בימות המשיח, אולם במקום לציין כרגיל למקום בו מופיעות השיחות בסדרת לקוטי שיחות, מציין הרבי לחוברת ה'דבר מלכות' שחילק הרבי באותו שבוע, ובה ארבעה שיחות בעניני גאולה ומשיח.

חוברת זו נערכה ע"י ה'ועד להפצת שיחות' ונדפסה על ידם תחת השם 'לקוטי שיחות בעניני גאולה ומשיח'. זמן קצר לאחר מכן, הודפסה החוברת בארץ הקודש אולם תחת השם 'דבר מלכות'. ביום שני ט"ו אייר חילק הרבי לקהל החסידים את החוברת. בבוקר אותו יום הורה הרבי למזכיר להדפיס את החוברת במהדורת צילום מהחוברת שיצאה בארץ הקודש תחת השם 'דבר מלכות' (למרות שהיו בה כמה טעויות דפוס), ולא את המהדורה המקורית של 'לקוטי שיחות בעניני גאולה ומשיח'.

גם ב'דבר מלכות' השבועי, בוחר הרבי פעם נוספת להשתמש דווקא בשם 'דבר מלכות'...

אמור

חלוקת ה'דבר מלכות'

לאחר השיחה בכ"ח ניסן בה הטיל הרבי על כל אחד ואחת את האחריות להבאת הגאולה, החלה התעוררות רבה בקרב החסידים לפעול עוד ועוד כדי להביא את התגלות משיח בפועל ממש.

ענין שקיבל אז חשיבות גדולה והתקבל בהתלהבות רבה היה לימוד התורה בעניני גאולה ומשיח. הפעולה הראשונה שנעשתה בענין זה היתה הוצאת חוברת של 'מפתח' לעניני גאולה ומשיח בתורת כ"ק אד"ש מה"מ. החוברת יצאה בכינוס שהתקיים ביום ה' ד' אייר, כחלק מפעולות ה'מטה העולמי להבאת המשיח' שהוקם באותם ימים.

כאשר הרבי דיבר בשיחת ש"פ תזריע-מצורע על חשיבות לימוד התורה בעניני הגאולה והגדיר זאת "הדרך הישרה הקלה והמהירה להבאת הגאולה", הבינו החסידים כי אכן בענין זה צריכה להיות ההתעסקות. ראשונים היו תלמידי התמימים שעוד באותו ערב החליטו על הוצאה לאור של קובצי תורה בעניני גאולה ומשיח, כמו גם ארגון שיעורי לימוד בענינים אלו.

בנוסף לכך התקבלה החלטה על תוכנית מקורית של לימוד עניני גאולה ומשיח מסביב לשעון, תוך קיום משמרות לימוד בכל ישיבות חב"ד בעולם, באופן בו לא יהיה רגע אחד בלי שיהיה מנין תמימים שעוסקים בתורה בעניני הגאולה.

ביום שני ט"ו אייר לאחר תפילת ערבית חילק הרבי לקהל החסידים את קונטרס ה'דבר מלכות', החוברת הי"ב בסידרה שיצאה כבר מספר חודשים בארץ הקודש וזכתה לתפוצה רחבה מאד. בדרך כלל הקונטרס כלל שיחות קודש ומאמרים של הרבי מאותה תקופה בתוספת אגרות קודש, אולם קובץ זה היה קובץ שהודפס בהוצאה מיוחדת, ובו לקט של מספר שיחות קודש בעניני הגאולה ומלך המשיח על הלכות מלכים ברמב"ם.

החוברת שיצאה לאור בארץ הקודש תחת השם 'דבר מלכות', נערכה ע"י הוועד להפצת שיחות בניו יורק ויצאה לאור על ידם תחת השם "לקוטי שיחות בעניני גאולה ומשיח". אך הרבי ביקש לחלקה דווקא במתכונת בה היא הודפסה והופצה בארץ הקודש, עם השם 'דבר מלכות'.

בשיחה שאמר הרבי לפני שחילק את הקונטרס, אמר הרבי ש"אחר תפילת ערבית, יחלקו בלי-נדר מאמר חסידות..."

החסידים הבינו שאין זו מתנה גרידא מהרבי, אלא יש לכך מטרה ברורה - להגביר את העיון

והלימוד בנושאי הגאולה. מיד לאחר שיצא הרבי מהחלוקה, התיישבו קבוצות קבוצות ב-077 ולמדו את הקונטרס הטרי שנתקבל מידיו הק'.

בשבת פרשת אמור, שהגיעה בשיא תקופת ההתעוררות, נכנס הרבי להתוועדות כשבידו חוברת 'דבר מלכות' י"ד, שיצאה לאור בארץ הקודש לקראת אותה שבת (שבת פרשת 'בהר' בארץ). תוספת הדגשה ללימוד בענייני הגאולה הייתה העובדה שלאורך כל ההתוועדות התמקד הרבי על ענייני הגאולה וביאר את משמעותה של הגאולה עד כדי כך שלאורך כל השיחה המוגהת לא מוזכרת פרשת השבוע ולו פעם אחת.

• העניין הכי עיקרי

ב'דבר מלכות' של השבוע ישנו דבר פלא, שאפילו בשיחות ה'דבר מלכות' לא ניתן למצוא כמותו פעמים רבות: בכל השיחה לא מוזכר ולו פעם אחת עניין מפרשת שבוע. השיחה כולה עוסקת בענייני גאולה ומשיח!

(הפעם הנוספת היחידה בה ישנה שיחה שלימה משיחות ה'דבר מלכות' שלא מוזכר בה עניין מפרשת השבוע - היא רק בשיחת ש"פ וישב ה'תשנ"ב).

בהסתכלות ראשונה יכול הדבר לעורר תמיהה, לאור פתגמו המפורסם של אדמו"ר הזקן שצריך "לחיות עם הזמן" - לחיות עם העניינים שנוגעים לזמן זה. וכפי שאכן רואים אצל הרבי, שהרבי תמיד חי ומדבר על ענייני פרשת השבוע. אולם בהסתכלות מעמיקה יותר, מבינים שאדרבה - זוהי בדיוק קיום ההוראה של "לחיות עם הזמן": העניין הכי עיקרי שהזמן גרמא - הוא עניין הגאולה האמיתית והשלימה!

בהר-בחוקותי

מדוע לא דיבר הרבי על עניני משיח?

כל הלומד באופן קבוע את שיחות ה'דבר מלכות', בוודאי שם לב לעובדה מפתיעה: בשיחות שבת-פרשת בהר-בחוקותי ושבת-פרשת במדבר תנש"א, לא כל כך מדבר הרבי בפירוש ממש על עניני משיח וגאולה - בשונה מכל שיחות ה'דבר מלכות' מאז כ"ח ניסן תנש"א!

הדבר מפתיע במיוחד כאשר דבר זה מגיע לאחר שיחת כ"ח ניסן בה הכניס הרבי רוח עשיה אדירה בשביל לפעול התגלות משיח; לאחר חודש שלם של שיחות מלאות בהסברת העבודה כיצד נוכל להביא את הגאולה; לאחר שהרבי עצמו התחיל לדחוף את ההחתמות על קבלת מלכותו כמלך המשיח ועודד את שירת 'יחי אדוננו'; לאחר שהרבי במו ידיו חילק את הקונטרס 'דבר מלכות', ובו כמה משיחותיו הקדושות בעניני גאולה ומשיח, ולאחר כל השטרעם העצום שעשה הרבי בעניני גאולה ומשיח - מגיעים לפתע שבועיים שלמים בהם מפסיק הרבי לדבר בשיחות על עניני גאולה ומשיח!

באותם ימים גם הוציא הרבי הוראה לארגון צא"ח המרכזי באה"ק, להודיע לכל השלוחים שיסירו את שלטי ה"אנו רוצים משיח עכשיו" מתהלכות ל"ג בעומר, באם הם חוששים ששלטים אלו ירחיקו יהודים מלהשתתף בתהלכות (שלטים שאגב השתמשו בהם כבר משנת תשמ"א)!

ומה היתה הסיבה לכל זה? מדוע נתן לפתע הרבי אפשרות להחליש את החיות האדירה בעניני גאולה ומשיח?

חסידים אומרים שהיה זה בעקבות דבריהם של מספר עסקנים ושלוחים באה"ק, שכתבו לרבי באותם ימים לרבי שהם חוששים שהעיסוק המוגבר בעניני משיח, עלול להרחיק יהודים מלימוד חסידות. הרבי כמו הסכים לדבריהם והורה שמי שחושש שהענין יפריע ללימוד להפצת המעיינות - שלא יעסוק בזה.

כך גם היה המענה לר' שמואל שמואלי, עורך העיתון "ישראל שלנו", שרצה באותם ימים לכתוב בעיתון שלו, על כך שהרבי הוא המשיח וכו'. כאשר שאל על כך את הרבי, נענה: "כפי התוצאות שבינתיים, על פי הידיעות שהגיעו עד עתה, הכתיבה וההדפסה לאחרונה הקימו מנגדים חדשים להרחבת לימוד החסידות ובהשייך לזה... לכאורה לפי המצב דעתה מסתבר יותר הפסק בזה למשך זמן".

ניתן לשים לב לביטוי המיוחד של הרבי שלאחרונה קמו "מנגדים חדשים", אלו לא אותם המנגדים הישנים, מבני ברק וסביבותיה, אלא אלו מנגדים חדשים, שעד היום כן עסקו בענינים של הרבי וכו', אולם כעת הם התחילו להפריע לענין של משיח...

אולם, לאחר שהרבי עצמו חזר לאחר מספר שבועות לעיסוק המוגבר בעניני משיח, לא נותר לנו אלא להמשיך בדרכו של הרבי, ולעסוק בכל מקום ומקום, בחיות הכי גדולה בעניני הגאולה וזהות המשיח.

• הכל המשך אחד

רבים מהתמימים ואנ"ש הלומדים את שיחות ה'דבר מלכות' מידי שבוע, מבלי לפספס אף פעם חס-ושלום, בודאי שמו לב שמאז שיחת כ"ח ניסן, עוסקות כל השיחות בהמשך ענינים אחד. מידי שבוע מרחיב הרבי בנקודה בה עצר בשיחה הקודמת.

לאילו מבינינו שאולי קצת תמהו מהו הקשר של שיחת ה'דבר מלכות' השבועית עם השיחה דשבוע שעבר - כדאי לשים לב, שבשיחה של שבוע שעבר ביאר הרבי אודות שתי הדרגות שישנם בתורה - שהתורה היא למעלה מהעולם אולם עדיין יש לה שייכות לעולם ("אולפנא ולימוד"), ושהתורה היא נעלית באין ערוך מהעולם ("פלא", הנפלאות שבתורה).

לכאורה יש לומר שאלו אותן שתי דרגות בלימוד התורה ובגילוי אלקות המבוארות לאורך שיחתנו. אלא שבשיחתנו מרחיב הרבי ומוסיף דרגה נוספת, עליה לא דיבר בשבוע שעבר, שזוהו הענין של חיבור שתי הדרגות ע"י דרגה שלישית שלמעלה משניהם.

מאויבי תחכמי

בשיחת ה'דבר מלכות' השבועית, לא מדבר הרבי בפירוש כל כך על עניני גאולה ומשיח. כפי שנכתב בגליון הקודם, בדעת תחתון אולי הסיבה לכך נעוצה בעובדה שכמה מעסקני חב"ד באותה תקופה 'נלחצו' מהשטורעם הגדול שהחל הרבי לעשות בעניני גאולה ומשיח והם כתבו לרבי שזה מפריע להם בפעילות, ובעקבות כך במשך מספר שבועות לא דיבר הרבי בפירוש על עניני משיח. וכפי שהרבי ענה באותם ימים לר' שמואל שי' שמואלי "לפי המצב דעתה מסתבר יותר הפסק בזה למשך זמן".

מעניין לשים לב, שלמרות העובדה שהשיחה לא עוסקת בפירוש בעניני גאולה ומשיח, אולם השיחה כולה, מתחילתה ועד סופה, מבארת ענין מרכזי בגאולה - שבגאולה יתגלה איך שהמציאות האמיתית של העולם זה אלקות. ובסיום השיחה שב הרבי ומדבר בפירוש על הגאולה ואף אומר במילים ברורות ש"משיח נמצא כבר בינינו".

ולכאורה אפשר ללמוד מזה כיצד ניתן להעביר עניני משיח גם לאנשים שקשה להם לקבל את ענינים אלו (שהרי "מכיון שזוהי השליחות בזמן זה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן

הכלל", ועלינו מוטלת החובה להעביר את המסר של משיח גם ליהודים אלו) - שאפשר לומר את כל הענין בלי לומר בפירוש למה מתכוונים, ורק בסוף לומר בפירוש שהכוונה היא על הגאולה האמיתית והשלימה ועל מלך המשיח...

במדבר

ליצנות ממשיח צדקנו רח"ל...

את עיניהם של רבים מלומדי הדבר מלכות, צד השבוע הקטע הבא המופיע לקראת סיום השיחה: "כולל ופשוט - הביטול דכל ההעלמות והסתרים דגלות, וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו "אנשי גלות" ר"ל, ונמצאים ב"מצב-גלותי" - שכל זה יתבטל, ויתהפך (ע"י תשובה אמיתית)..."

קטע קצר זה, מצניע מאחוריו קטע נרחב מהשיחה הבלתי מוגהת, בה מאריך הרבי בחריפות רבה נגד יהודי מסויים שעשה ליצנות ממשיח צדקנו. העתקנו כאן את הקטע מתוך הספר 'שיחות קודש' והרי הוא לפניכם:

"רואים בפועל איך ש"חרפו עקבות משיחך", שבזמן עקבתא דמשיחא ישנם כאלו, שרחמנא ליצלן, מנצלים את כחם לעשות ליצנות ממשיח צדקנו! והרי ידוע עד כמה חמור הענין דליצנות, כמובא בגמרא ש"כת ליצנים" היא א' מד' כתות וכו'!

"ויהי רצון, שאלו שנכשלו בשמיעת דברי הליצנות ימצאו הזדמנות מתאימה לעוררו לתשובה, שיתחרט על מעשיו, ועד לתשובה שלימה שעוקרת את כל העוון מעיקרא, עד שלא נשאר שום רושם מזה, וכפסק-דין הרמב"ם ש"הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", והרי פס"ד התורה משנה את מציאות העולם, כידוע.

"ובאמת אין זה באשמתו, מכיון שבני ישראל נמצאים בגלות כבר במשך אלף שנה ויותר, וכבר קרוב לאלפיים שנה - וזוהי הסיבה האמיתית לדיבורים כאלו; איך יכול הקב"ה לבוא אליו בטענה - היתכן שעושה ליצנות ממשיח צדקנו, בשעה שהקב"ה עצמו מחזיקו בגלות משנולד, ונעשה אחר-כך בר מצוה בגלות, ואחר כך הי' ענין הנישואין עם השבע ברכות כו' בגלות..."

"ויהי רצון שהקב"ה יזכהו בבנים ובנות עוסקים בתורה ומצוותי', כולל ובמיוחד בפנימיות התורה, או שיש לו כבר בנים ובנות עוסקים בתורה, בפנימיות התורה, והם יעזרוהו ויעמידוהו על האמת, והתורה תשנה את מציאותו עד שיבוא לידי הכרה במעמדו ומצבו - שהוא עני, אין עני אלא בדעת כפשוטו (ולא המעלה דתפילת עני).

"ועל-אחת-כמה-וכמה שלא הוא זה שיש לו את ענין ה"דעת" (שאזי החסרון גדול עוד יותר, כשהאדם מתפאר באותו הענין גופא שזהו חסרונו), אלא להיפך, כל ענין הליצנות הוא היפך דעת

התורה, היפך משה רבינו (ש"משה קבל תורה מסיני"), והיפך משה רבינו שבקרבו, שהרי ענינו של משה הוא "חכמה", וליצנות היא ההיפך דחכמה (אפילו סתם חכמה, ועד חכמה דלעומת-זה, ועל-אחת-כמה-וכמה חכמה דקדושה)! אלא שהוא מכסה על בחינת משה שבקרבו ע"י הליצנות ממשיח צדקנו.

"ויהי רצון כאמור, שע"י בניו ובנותיו יחזור בתשובה שלימה"...

מהו הסיפור העומד מאחורי מילים חריפות אלו?

ביום הראשון של חג השבועות ה'תנש"א, הרב עמנואל ע"ה שוחט עשה את דרכו בתהלוכה המסורתית מ-770 לכיוון שכונת בורו פארק, שם התכוון לחזור את דברי הרבי אודות החג באחד מבתי הכנסת.

משהגיע לבית הכנסת, החל להציק לו גבאי בית הכנסת בדברי לעג וליצנות בכל הקשור לאמונת חסידי חב"ד כי הרבי שליט"א הוא המלך המשיח. הגבאי הגדיל לעשות ואמר לרב שוחט שאם לא יגנה אמונה זאת בפומבי בפני עדת המתפללים, לא ייתן לו את רשות הדיבור כלל!

כמובן שהרב שוחט לא עשה זאת והוא נאלץ לעזוב את בית הכנסת בכאב לב. כשחזר מהתהלוכה, סיפר את שאירע לרב דוד ע"ה רסקין, שהיה מנהל צא"ח במשך שנים רבות והיה מקפיד לשמוע דיווח מכל הקורות עם הקבוצות השונות שיצאו במסגרת התהלוכה. את הדיווח שקיבל, העביר הרב רסקין למזכיר הראשי של הרבי, הרב חיים מרדכי אייזיק ע"ה חדקוב שהעביר את הסיפור ישירות לרבי.

למחרת בהתוועדות הקבועה של חג השבועות, התייחס הרבי למאורע שקרה ואמר: "רואים בפועל איך ש"חרפו עקבות משיחך", שבזמן עקבתא דמשיחא ישנם כאלו, שרחמנא ליצלן, מנצלים את כחם לעשות ליצנות ממשיח צדקנו! והרי ידוע עד כמה חמור הענין דליצנות, כמובא בגמרא ש"כת ליצנים" היא א' מד' כתות וכו'! ויהי רצון, שאלו שנכשלו בשמיעת דברי הליצנות ימצאו הזדמנות מתאימה לעוררו לתשובה, שיתחרט על מעשיו"... (מעניין לשים לב, שאותו יהודי עשה ליצנות מכך שאומרים שהרבי הוא המשיח, ועל כך צעק הרבי בשיחה שעושים ליצנות ממשיח צדקנו...)

דברים אלו אודות אותם יהודים שעושים ליצנות ממשיח צדקנו, הוכנסו בקצרה לקראת סיומה של השיחה המוגהת משבת פרשת במדבר תנש"א. אולם, הלומד את שיחה זו בשימת לב, יבחין שלכאורה גם בסעיפים הקודמים בשיחה, מדבר הרבי אודות ענין דומה שקרה באותם ימים:

לאחר השיחה הידועה של כ"ח ניסן תנש"א, היו כמה מעסקני חב"ד שכתבו לרבי שהעיסוק המוגבר לאחרונה בעניני משיח, מפריע להם בפעילותם והוא מזיק להפצת המעינות וכו' (ועד כפי שהתבטא אז משהו שהחזיק מעצמו לחסיד גדול, שאמר שהרבי זקוק לא רק לחיילים שיבצעו בדיוק את מה שהוא אומר, אלא גם לגנרלים שיגידו לו מה כדאי לעשות ומה לא כדאי לעשות,

רחמנא לצלן...). במשך זמן מה הרבי כמו קיבל את טענתם והפסיק לדבר בהרחבה ובמפורש על עניני משיח, אולם בשיחה זו של ש"פ במדבר תנש"א, עולה לכאורה מביין השורות זעקתו של הרבי כנגד אותם עסקנים.

בשיחה שם מדבר הרבי על כך שיש 'עשירים' שמחפשים גילויים נפלאים, כסף וזהב (ובנמשל - השכלות נפלאות בחסידות, אהבה ויראה לה', הפצת המעיינות וכו') אולם הם שוכחים מהמלך בעצמו. ובהמשך הענין מזכיר שהכתרת המלך נעשית ע"י ביטול העם דווקא, שהם פועלים את היותו מלך.

נוכר תמיד: אנא נסיב מלכא. אין לנו אלא דברי בן עמרם. עלינו להתמסר לרצונו של הרבי מאיתנו, לפעול בכל כוחנו לחבר עוד יהודים לבשורת הגאולה הקרובה.

• איש גאולה

לקראת סיומה של שיחת ה'דבר מלכות' השבועית, כתוב: "כולל ופשוט - הביטול דכל ההעלמות והסתרים דגלות, וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו "אנשי גלות" ר"ל, ונמצאים ב"מצב-גלותי" - שכל זה יתבטל, ויתהפך וכו'".

כשמסתכלים בשיחה המקורית, כפי שנכתבה בשפת האידיש, רואים שהתרגום המדוייק הוא לא "נולדנו בגלות וגדלנו בגלות ובמילא אנו אנשי גלות", אלא "נולדו בגלות וגדלו בגלות ובמילא הם אנשי גלות" (בשפת האידיש: "דעם וואָס מ'איז געבאָרן געוואָרן אין גלות און אויפגעהאָדעוועט געוואָרן אין גלות, במילא איז מען אַ "גלות מענטש ר"ל"). כלומר, שהרבי שליט"א לא כולל את עצמו יחד עם האנשים שנולדו בגלות.

ויש לומר הביאור בזה בדרך אפשר, שכפי הידוע ישנם נשמות (כרשב"י וכדומה) שלגבי מדריגתם כביכול לא נחרב הבית כלל. וכפי שרואים גם בכך שמיום הולכו של הרבי ל'חדר' ועוד קודם לזה התחיל להתרקם בדמיונו ציור הגאולה העתידה (כמו שכותב במכתב הידוע למר יצחק בן-צבי), והרבי תמיד חי ומונח בעניני הגאולה. ממילא הרבי מעולם לא היה בגלות אלא הוא תמיד היה מעליה, הוא לא איש גלותי אלא איש גאולתי!

חג השבועות

שיחה בהזדמנות נדירה

בשנת תשט"ו הונהג, שבמועדי חג הפסח וחג השבועות יצאו קהל התמימים והחסידים ל'תהלוכה' לבתי הכנסת בניו-יורק, לחזור ליהודים דברי חסידות מהרבי בענין החג. הרבי שליט"א מאוד מחבב את ענין זה, והחל מאמצע שנות המ"מים, החל הרבי לצאת לקבל את פני השבים מה'תהלוכה'. במשך שנות הנשיאות היו גם פעמיים בהם אמר הרבי שיחה מיוחדת לחוזרים מה'תהלוכה' - בשביעי של פסח תנש"א ובחג השבועות תנש"א.

• ימים מסוגלים לביאת משיח

בחג השבועות ה'תנש"א נשא הרבי מלך המשיח שליט"א שיחה כהשתתפות ב"כינוס תורה" שייערך באסרו-חג. מאוחר יותר הגיה הרבי מלך המשיח שליט"א את השיחה והוציאה לאור לתאריך י"ג מנחם-אב תחת השם "קונטרס בענין תורה חדשה מאתי תצא". בפתח דבר של הקונטרס נכתבו ביטויים מיוחדים אודות ביאת המשיח. בין השאר נכתב שם: "בעמדנו ביומין זכאין המסוגלים ביותר לביאת המשיח - בין תשעה באב (שבו נולד משיח) נדחה (הואיל ונדחה ידחה), לחמשה עשר באב - הננו מוציאים לאור וכו'..."

• תורה חדשה מאתי יצאה...

המעייין בשיחה ישים לב, ששיחה זו אינה רק שיחה "בענין" "תורה חדשה מאתי תצא", אלא אף ממש התחלה של גילוי התורה החדשה. הכוונה היא לכך, שלאחר שהרבי שליט"א מסביר שמלך המשיח ילמד את חברי הסנהדרין ששחיטת שור הבר בסנפירי הליתן מותרת מכיון שדיני שחיטה שבתורה מלכתחילה לא נאמרו על שחיטה זו - ממשיך הרבי ומגלה את אותו סוד גדול שמלך המשיח ילמד את חברי הסנהדרין: שהאמת היא שדיני שחיטה שבתורה מלכתחילה לא נאמרו על שחיטה זו. הם נאמרו רק כשהשחיטה היא ע"י אדם ואז יש חשש שמא יפגום בשחיטתו בסנפירי הליתן, אולם כאשר השחיטה היא ע"י הקב"ה, הרי שאין בכך בעיה מלכתחילה....

נשא

פתאום הוא יבוא!

מסופר בקרב חסידים, שפעם עמדו מספר חסידים ליד חדרו הקדוש של הרבי מלך המשיח ושוחחו ביניהם כיצד יבוא המשיח (יש המספרים סיפור כזה גם אודות אדמו"ר הצמח צדק). לפתע יצא הרבי מהחדר... החסידים מיד קפצו ממקומם והרבי פנה אליהם ואמר: "כך הוא יבוא..."

וכפי שכתוב בנביא (מלאכי ג, א), ש"פתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים", ומסביר הרד"ק: "לפי שלא נגלה הקץ ולא נתבאר בספר דניאל, אמר כי פתאום יבא, שלא ידע אדם יום בואו וטרם בואו שיבא". אף אחד לא ידע מתי זה עומד לקרות, אולם לפתע פתאום יכנס כך מלך המשיח...

בשבת פרשת נשא ה'תנשא, כמו קיבלו החסידים דוגמא מוחשית כיצד המשיח יתגלה.

היה זה לאחר ההתוועדות הקבועה של שבת. החסידים כולם כבר פנו לבתיהם לסעוד את סעודת השבת וב-770 היו רק כחמישים איש. כעשרים דקות לפני השקיעה, בשעה 8:00 בערב, נכנס לפתע כ"ק אד"ש לזאל הגדול של 770, ללא שמישהו ציפה או התכונן. ביד ימינו החזיק בסידור, ובשמאלו בספל מלא מים. על יד שמאלו היתה מונחת גם מגבת ורודה.

אד"ש עצר בין בימת התפילה לבימה הקטנה של קריאת התורה (הבימה הסמוכה לארון הקודש), ונטל את ידיו, כאשר כקערה משמש המיכל של הקפה שהובא במהירות. בהמשך הובא הכיסא מבימת ההתוועדויות והונח על הרצפה ליד בימת התפילה. אד"ש התיישב על הכסא ובינתיים הגיעה החלה (חלה קלועה) ע"י המזכיר הרב קליין עטופה בשקית ניילון. הרב קליין הוריד את שקית הניילון והגיש את החלה לרבי. הרבי חייך לעברו. לא הובא סכין, והרבי קרע את החלה לשתיים בידי, בערך לחצי.

לאחמ"כ סימן הרבי שרצונו לעלות לבימת התפילה. הכסא הורם לשם והרבי התיישב עליו והחל להתוועד. במהלך ההתוועדות נשמעו מפיו של הרבי ביטויים נפלאים בקשר לגאולה השלימה. בין הדברים התבטא ואמר: "כנהוג בהתוועדות כגון זו, ינגנו את ניגוני כל רבותינו נשיאינו... עד לניגון האחרון - הניגון של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, שעד ניגון זה נצא מהגלות, והולכים תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, הקשורה גם לשירה העשירית".

[הלשון כאן שונה כמעט בכל הנחה ויומן, ומובאים בזה חילוקי הגירסאות: א) שעד אז כבר נצא

ודאי מהגלות; ב) ובזה יוצאים מהגלות; ג) ובניגון זה יוצאים מהגלות; ד) אשר בניגון זה מסיימים את הגלות; ה) ועם ניגונים אלו נועלים את הגלות].

בסיום ההתוועדות בירך הרבי ברכת המזון בזימון, ולאחר מעריב התקיימה חלוקת 'כוס של ברכה'. כל אשר חפץ ה' בידו, ימצא תאוותו ומרגוע לנפשו ביומנים המתארים את המעמד.

ביומנו של אחד התמימים נרשם: "כך תם יום ארוך מלא חוויות קדושות ומרוממות, ואין זה פלא שבו במקום נוצרו, ספונטנית, מעגלי ריקודים, והרבה מתאמצים לשמוע איש מפי חברו עוד 'זוארט', עוד ביטוי משיחות הקודש ועוד תיאור של אירועי ההתוועדות הפתאומית".

שנזכה להיות מוכנים כשהרבי יתגלה, ושהרבי יתגלה גם אם לא נהיה מוכנים...

• אין 'דבר מלכות' מוכר!

בסעיף ב' בשיחה, מביא הרבי שליט"א את דברי המדרש "שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום ניתנו. . לא יהיה בעיניך כדיוטגמא ישנה כו' אלא כחדשה שהכל רצין לקראתה".

ומעניין שתרגומה המדוייק של המילה 'דיוטגמא' הוא 'דבר מלכות'!

ויומתק על-פי הידוע בקרב חסידים, שבלמוד ה'דבר מלכות' מודגש במיוחד הענין של "יהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום ניתנו". מכיון שכאשר לומדים על בשורת הגאולה ש"הנה זה משיח בא", הרי מובן בפשטות שאי אפשר ללמוד זאת כענין שנאמר לפני כ"ג שנים, אלא מוכרחים להבין שהדברים נאמרים לרגע זה בו אנו לומדים את השיחה, שברגע זה ממש הרבי מלך המשיח צריך להתגלות ולגאול אותנו!

(וכפי שהרבי מביא בסעיף ח' בשיחתנו, ש"האומר הריני נזיר ביום שבן דוד בא בו. . . אסור לעולם", "כיון שכל יום הוא בגדר "יום שבן דוד בא בו", בלשון הוה").

בהעלותך הרבי סרב לשלוח שלוחים לפולין?

לקראת סיום שיחת ה'דבר מלכות' השבועית, מדבר הרבי מלך המשיח שליט"א אודות מדינת פולין, אשר "ידוע שבעת שראשוני היהודים הגיעו לגור בפולין, אמרו ש"פולין" הוא מלשון "פה לין", שכאן ילוננו במקום וזמן הגלות".

והרבי ממשיך ומבאר את ההוראה שיש ללמוד מכך בעבודת ה', אשר "לכל לראש על יהודי לדעת, שגלות היא חושך ולילה, ורק שלנים שם. . . וביחד עם זה - צריך לדעת שיש לנצל את ה"פה לין" גופא לטוב וקדושה. . . כולל גם בפשטות במדינת פולין בפשטות - לספק במקום שדרוש שם רב ומורה דרך, וכאלו שיתעסקו להחזיר בתשובה את בני"י הדרים שם וכו'".

כשנחזור ונקרא את השיחה בהתבוננות נוכל לשים לב, שהרבי מורה שצריך לשלוח רב ומורה דרך ליהודי פולין, אולם מסגנון הדברים משמע ש"מישהו" צריך לעשות את זה ולא דווקא שחב"דניקים ילכו לשם. ואכן, לאורך כל שנות הנשיאות לא רצה הרבי לשלוח שלוחים למדינת פולין. גם כאשר הרב מנחם יוסקוביץ, רבה של וורשה (בירת פולין) הגיע מספר פעמים לרבי בחלוקת הדולרים וביקש מהרבי לשלוח מספר בחורים לפולין שיתפקדו כשלוחים - לא נענה הרבי בחיוב להצעתו, ורק בירך אותו שיצליח בעבודת הקודש.

בד"כ לא ביאר הרבי שליט"א את סיבת הדבר, אולם פעם אחת גילה הרבי את הסיבה שעומדת מאחורי דעתו בענין: היה זה במוצאי כ"ף טבת ה'תש"נ, כאשר העשיר המפורסם, מר דוד צ'ייס ע"ה הגיע לרבי יחד עם השגריר בפולין, מר לאודר, ועוד רב גדול ומפורסם, הרב יחזקאל בעסער. מר צ'ייס סיפר לרבי שהם שבים כעת מביקור במדינת פולין והם מבקשים את הוראות כ"ק אדמו"ר שליט"א כיצד לפעול שם. מר לאודר הוסיף ואמר כי היו בעיר קראקא ומכיון שיש שם רק מעט יהודים, עלה בדעתם להביא לשם יהודים מארה"ב כדי לבנות במקום קהילה.

דעתו של הרבי היתה שלילית. הרבי טען שהקמתה של קהילה יהודית בפולין נועדה מראש לכישלון מכיון שהם לא יוכלו להמשיך שם בחיים יהודיים עוד שניים שלושה דורות קדימה. זאת מלבד העובדה שאם יקימו שם קהילה של צעירים, בוודאי הם לא יהיו מרוצים מכיון שרוב היהודים שם הם זקנים ומבוגרים.

תמורת זאת טען הרבי שצריך לעזור ליהודים שכבר נמצאים שם, שיהיה להם את כל עניני היהדות שהם צריכים, ועל הצעירים כדאי לפעול שיעזבו את המקום ויעברו למקום בו יש קהילות

יהודיות מצליחות (לשלימות הענין ראה בהתוועדויות ה'תש"נ ח"ב ע' 497).

• ג' דולרים כנגד ג' ספרים

ב'דבר מלכות' של השבוע, מדבר הרבי שליט"א מלך המשיח באריכות אודות החלוקה המיוחדת של התורה לשבעה ספרים (כפי שדורשת הגמרא) הנעשית בפרשה שלנו, כך שפרשת בהעלותך כלולה משלושה ספרים.

ומעניין לציין, שביום שלישי של אותו שבוע, חילק הרבי לאחר מעריב דולרים לצדקה, כשכל אחד מהעוברים קיבל שלושה שטרות של דולר - כשהרבי הבהיר בשיחה שאמר לפני החלוקה, שכל אחד יקבל שלושה שטרות של דולר, כנגד שלושת הספרים הנמצאים בפרשה. "וזה ימשיך ג"כ את הברכה המשולשת שאודותי" קראו בפרשה בשבת שלפני זה, ולאחר מכן ממשיכים בפרשת בהעלותך . . הסדרה השלישית"...

שלח מרגלי החרש של הרבי

ב'דבר מלכות' השבועי מאריך הרבי שליט"א מלך המשיח אודות ההבדלים בין המרגלים ששלח משה לבין המרגלים ששלח יהושע, כשהרבי מבאר באופן נפלא כיצד ההבדלים הרבים שבין המרגלים נעוצים כולם בשורש ומקור אחד.

על פניו נראה שהביאור בשיחה מגיע רק בהקשר של פרשת השבוע - בשיחה לא כתובים דברים מיוחדים בהם מתייחס הרבי לאירוע מסויים שקרה באותו שבוע. אולם האמת היא, שמי שהיה נוכח אצל הרבי באותה תקופה וגם ידע את המתרחש מאחורי הקלעים, הבחין מיד שיש כאן התייחסות מסויימת לאירוע שקרה באותו שבוע... הכוונה היא לפסק דין הרבנים שהרבי הוא המשיח.

מיד לאחר שיחת כ"ח ניסן, כשהעולם כולו סער וגעש סביב דבריו של הרבי בשיחה "עשו כל אשר ביכלתכם להביא משיח", הועלה רעיון שהרבנים יחתמו פסק דין שהרבי שליט"א הוא המשיח. ואכן תוך זמן קצר נכתב ונחתם פסק הדין ע"י כמה מרבני חב"ד בארץ ובעולם. ביום שני ב' אייר ה'תנש"א, נמסר פסק-הדין לידי הקדושות של הרבי ע"י ר' דוד שי' נחשון. הרבי קיבל את הפסק דין בשמחה ואמר במאור פנים: "ישר כוח! ישר כוח!".

אח"כ נשאר ר' דוד נחשון עוד משך זמן אצל הרבי מלך המשיח, ולאחר חג השבועות באותה שנה הועלתה הצעה לנסוע לציוני רבותינו נשיאינו ברוסיה, להקריא שם את פסק הדין, ולבקש מרבותינו נשיאינו הקדושים שיפעלו כבר את ההתגלות.

רבני השכונה מינו את ר' דוד נחשון וחברו ר' אבי טאוב למלאות שליחות חשובה זו. כשהודיעו לרבי על הנסיעה, הוסיף הרבי את ברכתו. ואכן, יצאו ר' דוד נחשון ור' אבי טאוב לסיבוב בין כל ציוני רבותינו נשיאינו, כולל ציונו של ר' לוי יצחק, אביו של הרבי שליט"א.

באותו שבוע שחזרו השניים מהשליחות, דיבר הרבי בשבת בהתוועדות על שני מרגלי החרש ששלח יהושע, ושדווקא שליחות זו שנעשתה בשקט וללא פרסום - הצליחה ופעלה את פעולתה. ולהעיר מ'דבר מלכות' לש"פ משפטים, בו אומר הרבי שליט"א מלך המשיח שפסק הדין של הרבנים אודות המלך מבית דוד שהוא "בחזקת משיח" כבר החל לפעול את פעולתו בעולם...

[גם לפני שחזרו ל-770, כשהיו עדיין בעיצומה של השליחות להקראת פסק-הדין על ציוני

רבותינו נשיאינו ברוסיה, היה ביטוי מיוחד של הרבי שיש שקישרו אותו לענין זה. היה זה בהתוועדות הפתאומית בשבת פרשת נשא. הרבי ציטט את ביטוי הזוהר "גופא דילהון קדישא . נשמתא דילהון קודש קדשים", ואמר שזהו ביטוי "שאומרים ב"מענה לשון" בעת הביקור על ציוני צדיקים, כולל ציוני רבותינו נשיאינו".

ויהי רצון שתיכף ומיד יקויים הפסק דין במילואו, והרבי שליט"א יתגלה לא רק כ"חזקת משיח" אלא אף כ"משיח ודאי" ויגאלנו בגאולת עולמים במהרה בימינו ממש!

• הסתכלות של ימות המשיח

סיפורם של המרגלים המסופר בפרשה, הוכר תמיד בדברי ימי עם ישראל בהיבט השלילי שלו. לכל אורך הדורות הכירו יהודים רק את הצעד החמור שנעשה בחטאם הגדול של המרגלים. כשהתגלתה פנימיות התורה בתורת החסידות, גילה אדמו"ר הזקן (בלקוטי-תורה) את פנימיותו של הסיפור, שאמנם עצם מעשה המרגלים היה מעשה לא טוב, אולם כוונתם היתה לטובה. הם לא רצו לשקוע בהתעסקות עם העולם הגשמי ולכן העדיפו להישאר במדבר.

כשהתקדמנו עוד שלב לעבר הגאולה וכבר אוחזים ממש בתחילת ימות המשיח, גילה הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחת ה'דבר מלכות' של השבוע הסתכלות פנימית עוד יותר, שלא רק כוונתם של המרגלים היתה לטובה, אלא אף ממעשה המרגלים יצא טוב בפועל (שבעקבות עדותם שהארץ טובה, נכנסו עם ישראל לאחר ארבעים שנה ברצון ובחפץ לב, וממילא שליחותם נתקיימה בפועל), ולא זו בלבד שממעשיהם היתה תועלת לאחר זמן, אלא אף באותה שעה היתה תועלת במעשיהם (מכיון שבזוה התחיל הענין של כיבוש הארץ ברוחניות).

גם אנו, ככל שנחיה ונפנים יותר את תורת החסידות בכלל ואת שיחות ה'דבר מלכות' בפרט, נוכל לראות יותר ויותר את הטוב והפנימיות של כל דבר שאנחנו רואים ושומעים, שהכל הוא חלק מדבר אחד ויחיד - קבלת פני משיח צדקנו.

קורח לשמוח מעכשיו

בתחילת שיחת ה'דבר מלכות' השבועית אומר הרבי, ש'בשעתו [כשאירע ג' תמוז תרפ"ז] עדיין לא ידעו אם זהו דבר טוב וכיצד ישתלשל הדבר (כיון שהגם שעיר מקלט הוא מאסר "קל יותר" מבית האסורים, אף-על-פי-כן הרי זו גלות עם כל ההגבלות שבזה, ועדיין נותרה הסכנה שיכולים להתחרט וכו'). . . אבל לאחר מכן, כאשר השתחרר לגמרי, נתגלה שג' תמוז הי' ה"אתחלתא דגאולה".

המשפיע הרה"ח ר' מענדל ע"ה פוטרפס, היה מספר בתיאור אותנטי על אותם ימים: "זוכר אני את הזמן שבו הגיעה הידיעה כי הרבי הרי"צ השתחרר ממאסרו, בג' תמוז תרפ"ז. לאחר כל 'דברי הצומות וזעקותם', כל הדמעות והתפילות שהיו בזמן המאסר, הרגשנו ממש שכל חיינו תלויים לנו מנגד, והנה הגיעה הבשורה שהרבי השתחרר! את התפרצות השמחה שהייתה אז אצל החסידים פשוט לא שייך לתאר, מה גם שבתחילה לא שמעו את כל הפרטים ולא ידעו כי הרבי נשלח לגלות לקאסטראמא. הידיעה רק אמרה שהרבי יצא מבית האסורים, והשמחה כמובן הרקיעה שחקים - אמרו "לחיים" למעלה מכל מדידה והגבלה, רקדו, התהפכו ועשו "קולע'ס" ברחובות. ממש לא יכלו להירגע.

"הריקודים והשמחה היו עד כדי כך, שארון הקודש שהיה בבית הכנסת כמעט והתמוטט מרוב קפיצות וריקודים, ושני אברכים היו חייבים להחזיק בו חזק שיעמוד על עמדו".

"בראש הרוקדים והשמחים היה המשפיע שלי, בה' הידיעה, החסיד ר' זלמן משה היצחקי, שלא פסק מלשמוח ולרקוד, לומר 'לחיים', לעשות עוד ועוד קולע'ס ולשיר ניגוני תודה לה' ללא הרף.

"אלא שלאחר זמן מה הגיעו פרטים נוספים, והתברר כי הרבי לא יצא לחופשי לגמרי, אלא נשלח לרצות עונש גלות בקאסטראמא. ואז, כמה שתחילה גדלה התרוממות הרוח, כך ירד עתה מצב הרוח פלאים. התברר שהשמחה הייתה מוקדמת מידי: הרבי טרם השתחרר, עדיין נמצא הוא תחת ידם. יוצא הוא לרצות עונש גלות בעיר קאסטראמא והוא נשאר אפוא ברשותם של אותם מלאכי חבלה שאסרוהו, הסכנה עוד לא חלפה.

"רבים מהחסידים חזרו למצב המרירות הקודם, ל'דברי הצומות וזעקותם', להתפלל ולומר תהילים בבכיות ובתחנונים. אבל ר' זלמן משה לא אבה שמוע ושום דבר לא היה יכול להזיז אותו מדעתו: "דער רבי איז ארויס!" "דער רבי איז פריי!" (= הרבי יצא! הרבי חופשי!) הוא המשיך להתוועד עם כל ה"שטורעם", לקחת משקה, לרקוד ולשמוח ולעשות קולע'ס ללא הרף".

וסיים ר' מענדל: "והיה ר' זלמן משה מעבר אחד, וכל ה'עולם' כולו מן העבר השני. הם בכו והתפללו ואמרו תהילים, ואילו ר' זלמן משה לא פסק לרקוד ולשמות. כמה ימים רצופים לא הפסיק ר' זלמן משה את השמחה וההתוועדויות אלא להפסקות קצרות, כדי להתפלל וכדומה, ומיד חזר להתוועד לשיר לרקוד ולשמות - עד שהגיעה הבשורה בחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז שהרבי השתחרר לגמרי. ואז כולם הצטרפו אליו בלב שלם..."

כך גם אנו, במצבנו כיום לאחר ג' תמוז תשנ"ד. יש את האפשרות לחכות שהרבי יתגלה ורק אז להתחיל לשיר ולשמות ולרקוד, אולם יכולים אנו לקחת בפשטות את דבריו של הרבי שג' תמוז הוא "אתחלתא דגאולה" וממילא להתחיל לשמות כבר עכשיו!!!...

• יהודי של ג' תמוז

בהערה 114 ב'דבר מלכות' השבועי, מבאר הרבי שליט"א שלושה אופנים בהסברת הנס שמשה רבינו לא אכל ולא שתה במשך הארבעים יום ששהה בהר סיני. ולפתע מוסיף: "ולהעיר שג' תמוז הוא בתוך ארבעים ימים הראשונים" - משפט שעל פניו לא מובן מה הקשר התוכני שלו להערה זו, אולם לאחר שהתחיל הניסיון של ג' תמוז תשנ"ד, יש לומר שיש כאן רמז נוסף לענין של ג' תמוז - שהרבי שליט"א חי וקיים בגוף גשמי, גם אם אנו לא מבינים איך בדיוק הוא אוכל ושותה.

וכשלומדים את קטע זה כפי שנאמר בהתוועדות, בשיחה הבלתי מוגהת, רואים שהרבי מבאר שם שיש שתי אפשרויות בענין אי אכילת משה בהר. א) שאי-האכילה והשתיה גרם לו צער. ב) שלא היה לו מזה כל צער, מכיון שטבעו נעשה באופן שהוא לא צריך אכילה ושתיה. ומכך לומד הוראה לשני סוגי עבודה אצל היהודי: אופן הא' הוא שיהודי נמצא למעלה ממדידה והגבלה, אך זה באופן שזה לא מתאחד לגמרי עם הגוף, "ולמעלה מזה אופן הב' - שטבעו (ועד לטבע הגוף) של יהודי נעשה למעלה מהטבע, כיון שזהו יהודי הקשור עם ג' תמוז".

וגם כאן רואים לכאורה רמז לג' תמוז, שלמרות שבדרך הטבע היה נראה שיש הפסק ח"ו, אולם המציאות האמיתית היא "למעלה מהטבע", שהרבי מלך המשיח חי וקיים - "כיון שזהו יהודי הקשור עם ג' תמוז".

קורח להתמקד בנקודה

עם התקרבתנו לג' תמוז, ישנם קולות רבים שעולים מקרבנו. כולם מבקשים להתעורר ולהתחזק בהתקשרות לרבי, להתחזק בקיום הוראותיו ולהביא לידי גילוי את הקשר העצמי שבין רבי וחסיד. בין הקולות, ניתן לשמוע גם כאלה שיום ג' תמוז מהווה עבורם יום התרפקות על העבר, יום של צער וגעגועים לימים שהיו ואינם. הם נזכרים בשיחות, בהתוודעויות, בגילויים הנפלאים, בעידודים, בשמחה, במענות מהרבי, ביחס האבהי, נזכרים בכל אלו ופורצים בבכי, במרירות מעומק הלב על העלם והסתר בו אנו נמצאים (נכון לרגע כתיבת השורות), כאשר לא זוכרים לראות ולשמוע את מלכנו.

וכדאי לעצור ולהתבונן מעט בדברים, לחשוב מהי הצורה הנכונה בה חסיד מסתכל על היום הזה. כידוע, חסיד הוא פנימי, ופנימי הוא זה שחי את ההווה במלוא עוצמתו. "פנימי כל דבר שהוא עושה - הוא מונח בו לגמרי", הוא חי כל הזמן את מה שהוא צריך לעשות עכשיו ובזה הוא מתמקד, בזה הוא מונח. לא במה שהיה בעבר ולא במה שיהיה בעתיד.

ומה אומר לנו ג' תמוז כיום? הרי לכולנו ברור שג' תמוז אינו נסיגה ח"ו, לכולם ברור שהרבי נמצא וממשיך להנהיג אותנו וגם עכשיו הרבי משפיע את ברכותיו לחסידים. לכולם גם ברורה הנקודה שההעלם הזה הוא רק זמני והשלב הבא אחריו, הוא שתיכף הרבי יתגלה בתור מלך המשיח ויגאל אותנו בגאולת עולמים. מהי אם-כן עבודתנו כיום? מה עלינו לעשות עכשיו? - להביא את ההתגלות!

צריכים להתמקד במשמעותו של ג' תמוז אלינו עכשיו. לא בג' תמוז של תשנ"ד, אלא בג' תמוז עכשיו. בעבודה שמוטלת עלינו כיום - להביא בפועל ממש את הגאולה האמיתית והשלימה.

ומה נדרש מאיתנו לעשות כדי להביא לגאולה? על כך אומר הרבי שליט"א (בשיחת האחרונה ששמענו מהרבי בכינוס השלוחים), שכיום הסתיימה עבודת השליחות של הפצת המעיינות, המשימה הוכתרה בהצלחה, אך מכיון שרואים שעדיין לא הגיעה הגאולה, לכן "צריך לומר שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל. והוא: על-פי הידוע שבכל דור ודור נולד אחד מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח", ובדורנו, המשיח שבדורנו שזהו נשיא דורנו, כבר נשלח ע"י הקב"ה לגאול את ישראל, "ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש" כדי שמלך המשיח יוכל לקיים בפועל את

שליחותו ולהוציא אותנו מהגלות.

בזה עלינו להתמקד, בזה עלינו להשקיע - בעבודה של הכנת עצמנו והכנת העולם כולו לקבל את פני הרבי משיח צדקנו בפועל ממש.

חוקת

לאילו ספרים התכוון הרבי?

לקראת סיום הדבר מלכות השבועי, בסעיף י"ב, מסכם הרבי מלך המשיח שליט"א את ההוראה למעשה בפועל מהשיחה:

"יש להציע: נוסף על השיעורים הקבועים בלימוד התורה שיש לכל אחד בכל יום - יוסיפו בכל יום (כל חד לפום שיעורא דילי") לימוד מיוחד ללמוד ענין בנגלה דתורה וענין בפנימיות התורה - על-כל-פנים ענין אחד לעיונא בכל אחד מהם, ובמיוחד - ענין שכולל את החיבור דנגלה וחסידות ביחד, דהיינו הן הפירוש הפשוט בזה על פי נגלה ביחד עם הביאור בזה בפנימיות הענינים. וכפי שמצינו במיוחד בדברי תורת רבותינו נשיאינו שנדפסים בפרט לאחרונה".

הרבי לא אומר שום דבר סתם. גם הדגמאות שהרבי מביא הן קשורות ושייכות במיוחד לענין. ובמילים פשוטות: כשהרבי מדבר על הוראה ללמוד בכל יום שיעור מיוחד בנגלה ושיעור מיוחד בחסידות וגם ענין הכולל את שניהם, ובהמשך לזה מביא כדוגמא את ספרי רבותינו שנדפסים לאחרונה - כנראה שיש ענין מיוחד בלימוד ספרים אלו דוקא.

ובכן, יש כמה וכמה ספרים בתורת רבותינו נשיאינו שמאחדים נגלה וחסידות, אולם אלו ספרים שעונים להגדרה זו נדפסו בסמיכות לאמירת השיחה?

עד כמה שנראה, ישנם שני ספרים שלכאורה עונים להגדרה זו:

א) ספר "דרך מצוותיך - טעמי המצוות" לאדמו"ר הצמח צדק, שיצא לאור - בהוצאה חמישית ולראשונה באותיות מרובעות - בב' ניסן ה'תנש"א.

כידוע שאצל אדמו"ר הצמח צדק מודגש במיוחד הענין של חיבור נגלה וחסידות (ראה שיחת ערב ראש השנה תשנ"ב). ספרי השו"ת שלו מפורסמים עד היום בכל העולם התורני. ענין זה מודגש מאוד בספר "דרך מצוותיך", בו נוהג אדמו"ר הצמח צדק להביא בתחילת כל מצוה את ענינה ומקורה בנגלה דתורה, ורק אח"כ מתחיל ומבאר ענינה עפ"י חסידות.

ב) ספר נוסף שנדפס בתקופה זו, הוא כרך כ"ט בלקוטי שיחות של הרבי שליט"א מלך המשיח. שנדפס ב"מוצאי שבת קודש פ' החודש ה'תנש"א".

גם בלקוטי שיחות בולט הענין של חיבור נגלה וחסידות יחדיו, כאשר בד"כ השיחות שפותחות

בענין מתורת הנגלה, מרש"י או מהרמב"ם, מסתיימות בביאור הענין ע"פ "יינה של תורה" - על פי פנימיות הענינים.

בנוסף לזה ישנם את שיחות ה'דבר מלכות' שגם כן נדפסו בתקופה זו, וגם בשיחות אלו אפשר לראות פעמים רבות את החיבור של נגלה וחסידות (ראה לדוגמא בשיחת שבת פרשת שלח תנש"א).

יוצא אם כן שבשיחה זו מרומזת הוראה מיוחדת לעסוק בלימוד "לקוטי שיחות של נשיא דורנו" ובלימוד שיחות ה'דבר מלכות'...

• המופתים מתגלגלים...

בסיום שיחתנו, אומר הרבי שליט"א מלך המשיח, ש"עוד בהיותנו במיצרים וגבולים דגלות, מתגלגלים "רבות מופתי", ונעשה "רבות מופתי", כך שכאשר שואלים יהודי: מה היה המופת האחרון שראה? הוא משיב: מה פתאום אחרון?! ישנם ויהיו עוד "רבות מופתי", ו"רבות" בלשון התורה פירושו יותר ויותר, עד בלי הגבלה".

ואולי יש בזה רמז על התופעה הניסית והמופלאה שהתחילה לאחר ג' תמוז תשנ"ד ("עוד בהיותנו במיצרים וגבולים של הגלות"), של הכתיבה לרבי באמצעות ה"אגרות קודש". שנעשה מצב שעל כל צעד ושעל יש ריבוי עצום של ניסים, ועד כדי כך שלפמים זה נראה לנו הדבר הכי ברור ופשוט שהרבי מלך המשיח עונה תשובות ברורות באמצעות האגרות קודש ושרואים כל הזמן ניסים למעלה מדרך הטבע, וכלל לא זוכרים שיש אנשים שמבחינתם צורת החיים הרגילה היא בדרך הטבע...

בלק

י"ז תמוז שחל להיות בימות המשיח

שיחת שבת פרשת בלק תנש"א כבר נודעה בשער בת רבים כאחת השיחות היותר מיוחדות ויותר יסודיות בעניני גאולה ומשיח בכלל והעבודה הנדרשת מאיתנו בתקופה זו בפרט.

בשיחה, שנאמרה ביום י"ז (טו"ב) תמוז תנש"א (שיצא בשבת, וממילא נדחתה התענית ליום ראשון), מבאר הרבי שליט"א באריכות את ענינו הפנימי של יום הצום. בין הדברים מבאר שהסיבה האמיתית לכך שדוקא בדורות האחרונים התגלה בתורת החסידות שבצום ישנו ענין פנימי חיובי, כיון שבעמדנו קרוב לזמן הגאולה, קרוב לזמן בו יהפך הצום לששון ולשמחה, כבר מתחיל להתגלות הענין הפנימי והגאולתי הטמון בימים אלו, זוהי חלק מהטעימה של ימות המשיח כעת בהווה. עצם המודעות שלנו לכך שבצום ישנו טוב פנימי שבקרוב יתגלה, מפחיתה כבר כעת את רגש החורבן והגלות, ומפיתה בנו כבר עכשיו רגש של הכנה לגאולה. ובדורותינו אלו האחרונים גופא, ככל שיותר מתקרבים לגאולה, גם מגמה זו של הדגשת הענין הפנימי שבימים אלו הולכת ומתחזקת. ובלשון קדשו:

"ככל שהולכים ומתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה, פוחת והולך הרגש החורבן והגלות שבימים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה, ה"טוב" שבי"ז תמוז ובג' השבועות.

. . וענין זה מודגש במיוחד בהחידוש שבדורנו זה . . דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, לכן גם בבוא הזמן שאירע החורבן והגלות מודגש בעיקר (לא תיקון הענין הבלתי רצוי שבזה, אלא) ה"טוב" שבדבר, שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה".

המעייני ביומני אותה שבת ויום ראשון שלאחריה, יגלה שלא רק בשיחות היו ביטויים מיוחדים, אלא אף במעשה בפועל 'השתדל' הרבי להכניס את החסידים לאווירה של שמחה וגאולה. ההתוועדות כולה היתה מלאה בעידודים עזים ובשמחה יוצאת מן הכלל. המשפט הנפוץ ביותר ביומני השבת הוא "כ"ק אד"ש עודד בחוזקה לכל עבר" או "עידודים כאלו לא נראו זה זמן רב, אם בכלל". בכל ניגון בין השיחות הרבי שליט"א הגביר את רגש השמחה יותר ויותר. לחסידים, שהשיחה עצמה והביטויים שנאמרו בה הבעירו את נשמתם וגרמו לשמחה לפרוץ, היו עידודים אלו כדלק למדורה...

בעיצומו של אחד הניגונים קם לפתע כ"ק אדמו"ר שליט"א והחל למחוא את כפיו הקדושות בחוזק רב ועצום ובמהירות גדולה למשך דקה ארוכה. בהמשך חזר הרבי לעודד בשתי ידיו הקדושות

בתנועות סיבוביות גדולות ועזות מאוד ובמהירות, "והקהל פשוט לא יכל לאחוז בקצב"...

אף ביום ראשון, בעת התענית, עודד הרבי נמרצות בכניסה לתפילות וביציאתם, והראה שאכן "פוחת והולך הרגש החורבן והגלות ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה". בשיחה שאמר הרבי לאחר תפילת מנחה, דיבר בעיקר אודות ביאת המשיח ועל כך שעדיין לא בא, וממילא מתחזקת עוד יותר הזעקה ("דער געוואלד") "עד מתי?!". בהמשך השיחה היו ביטויים מופלאים אודות כך שמש"ח מגיע עכשיו ממש ובמקומות שעוד לא התפללו מנחה לא יצטרכו לומר את תפילת 'עננו' של יום הצום. לאחר השיחה חילק הרבי לכל אחד ואחת 3 דולרים לצדקה - דבר נדיר אפילו בשנים אלו בהם חלוקת-דולרים היה דבר שכיח.

הנה כי כן, רואים במוחש כיצד הרבי מבקש להכניס אותנו יד ביד לתקופת ימות המשיח, לאווירת הששון והשמחה שהנה הנה משיח בא...

• לאן פניך מועדות?

ישנה הלכה שאסור לטלטל בשבת מרשות היחיד לרשות הרבים וכן להיפך. אולם מה הדין בנוגע לסף הפתח, המדרגה שלפני הדלת שמצד אחד נמצאת ברשות הרבים אך מצד שני היא כבר ממש הכניסה לרשות היחיד? אומרת על כך הגמרא במסכת שבת (דף ט' עמוד א') שזה תלוי בפתח: "פתח פתוח - כלפנים, פתח נעול - כלחוץ". אם פתח הבית פתוח, הסף שייך לרשות היחיד. אך אם הפתח נעול, דינו של הסף כרשות הרבים.

ועל דרך זה בשיחה שלפנינו: מצד אחד אנו נמצאים עדיין בגלות, אך מצד שני משיח כבר התגלה ואנו נמצאים על סף הגאולה. אז איך נחיה בזמן זה, כמו בגלות או כמו בגאולה?

תלוי: אם הפתח שלך סגור ואתה עוצם את עיניך מלראות את נפלאות הגאולה, הרי שתמשיך לחיות גלות. אולם אם הפתח שלך פתוח, אם הינך לומד ומתבונן בשיחות ה'דבר מלכות' וקולט שעניני הגאולה כבר נמשכו בעולם - תוכל כבר עכשיו לחיות גאולה. הכל תלוי בך - לאן פניך מועדות...

פינחס

ריכוז מלא, רגע לפני הנסיעה המסוכנת

בשיחת ה'דבר מלכות' השבועית מבאר הרבי מלך המשיח באריכות את עבודתו של 'פנימי', ש'פנימי, כל דבר שהוא עושה, הרי-הוא מונח בזה לגמרי'. ובהקשר לזה מציין הרבי בהערה 24 למספר שיחות, בהם מסופר ומבואר ענינו של 'פנימי'. לפניכם מובא אחד הסיפורים המיוחדים אליהם מציין הרבי (ומומלץ בחום לפתוח גם את שאר השיחות שהרבי מפנה אליהם בהערה ולהתענג על הסיפורים והביאורים הנפלאים) - שיחת כ' שבט תש"ל:

פעם נכנסתי לכ"ק מו"ח אדמו"ר בלנינגרד. זה היה שעה קלה לפני שהיה עליו לצאת מביתו, שברחוב מאחאווייע 22, לתחנת הרכבת, משם היה אמור לנסוע ברכבת לעיר הבירה, מוסקבה.

הדבר היה בתקופת הרדיפות והגזירות נגד הדת. בכלל, כאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר היה יוצא לנסיעה, היו בודקים אחריו בשבע עינים, שהרי ידעו, שאם ביושבו במקומו, בחדרו, עוסק הוא בהפצת היהדות והמעיינות, על אחת כמה וכמה שנסיעותיו קשורות בפעילות זו. ואדרבה, ביתר שאת ויתר עז, שהרי מדובר בענין כה חשוב, שלא ניתן לעשותו על ידי אחרים, והרבי בעצמו חייב לנסוע לשם כך. ועל אחת כמה וכמה כשהיה נוסע לעיר הבירה. וכל זה – בנוסף על הידיעות שהתקבלו אז, שכבר פקעה סבלנותה של הממשלה והוחלט לעשות מעשה נגדו. מובן איפוא, שמשע זה היה קשור בסכנת נפשות בפועל (ולא רק בתור איש פרטי, אלא בתור מנהיג ישראל, ולגבי כל פעולותיו).

וראה זה פלא - כ"ק מו"ח אדמו"ר ישב במנוחה גמורה (אף אחד לא היה בחדר מלבד כ"ק מו"ח אדמו"ר), ולא היה ניכר עליו כלל שום טרדה! ולא עוד, אלא שעסק אז בענין מסויים שדרש עיון ושימת לב, ענין שדרש החלטה, ולאחר מכן יהיה עליו לעמוד על דעתו לגבי החלטה זו!

לא יכולתי להתאפק, ושאלתי: עד כדי כך?! (אמת, המוח שליט על הלב בטבעו ותולדתו, ולא עוד אלא שרבינו הזקן מביא שכך כתוב בפירושו בזהר וברעיא-מהימנא: אבל אף על פי כן...)

סיפר לי כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששמע - כנראה מאביו הרבי כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשם אביו אדמו"ר מהר"ש - שאדם צריך לפעול על עצמו, שכאשר הוא עוסק בענין מסויים, הנה כל ענין אחר - הן ענין שנעשה בעבר והן ענין שצריך להתבצע בעתיד - כאילו אינו קיים כלל בעולם. ואז, אף שאין לו אלא זמן קצר, ביכולתו לנצל זמן זה במילואו (שכן, ב"רגע קטן" זה אין לו מחשבות המבלבלות לא מהעבר ולא מהעתיד), וזה נקרא "הצלחה בזמן" (שהרי אי-אפשר

להוסיף זמן על אריכות היום והלילה, אבל אפשר לפעול בזמן גופא שינוצל במילואו).

והביא על כך דוגמא - כמדומה גם זה בשם אדמו"ר מהר"ש - מאחד הראשונים: מסופר שהרשב"א היה אומר שלשה שיעורים מדי יום ביומו; היה עונה על "שאלות" שהגיעו אליו, היה "רופא חולים" כפשוטו, ובנוסף לכל זאת - היה הולך בכל יום לטייל. וכמובן - שכל זה הוא מלבד השעות של תפלה ולימוד לעצמו וכו' וכו'.

ויש לשאול: כיצד הצליח למצוא זמן לכל הדברים הללו? . . וכל זה היה אצלו ב"סדר מסודר"! והתשובה היא, שהיה לו "הצלחה בזמן"...

• עבודה של 'פנימי'

חסידים רבים עוסקים בלהט בפרסום נבואתו של הרבי ש"הנה זה (משיח) בא". לשם כך הם אף נעזרים באמצעי פרסום חיצוניים בדוגמת כיפת יחי אדוננו ודגלון משיח.

לעומתם, ישנם הטוענים, שנכון אמנם שצריך לפרסם את בשורת הגאולה, אולם אין זה מתאים להשתמש באמצעי פרסום חיצוניים. לטענתם לחסיד לא מתאים להשתמש בכל דבר של חיצוניות מכיון ש"חב"ד דורשת פנימיות" וחסיד צריך לעבוד את ה' "בלי בליטות". לטענתם - זהו פנימי.

כשלומדים את שיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, נעלם דיון זה לחלוטין: בשיחה הרבי מגדיר את מהותו של ה'פנימי' כאחד כזה ש"כל דבר שהוא עושה, הרי הוא מונח בזה באמת". כלומר, ש'פנימי' זה לא מופנם. 'פנימי' זה אחד שמונח לגמרי במה שהוא עושה. וממילא, כאשר מדובר בענין פרסום בשורת הגאולה, הרי שהוא חי לגמרי את הענין ומפיץ את זה בכל מקום. ובוודאי שגם באמצעי פרסום חיצוניים, שהרי זו הוראתו של הרבי - לפרסם לכל אנשי הדור את בשורת הגאולה.

מטות

הל"ב של בשורת הגאולה

ידועים דברי הלל הזקן שמצוות אהבת ישראל "זהו כל התורה כולה ואידך פירושא הוא". כלומר שהענין של אהבת ישראל, הוא הענין הכי מרכזי בתורה, מכיון ש"יסוד ושורש כל התורה, הוא להגביה ולהעלות הנפש על הגוף", שזוהי הדרך לבוא לקיום מצוות אהבת ישראל.

ידועים גם כן דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א בכמה מקומות, שהפרק בתניא העוסק באהבת ישראל הוא פרק ל"ב, וגם מיקומו בספר התניא הוא בדיוק באמצע הספר - כמו הלב שמיקומו באמצע הגוף, מכיון שאהבת ישראל היא הלב של פנימיות התורה.

וראה פלא: הקטע משיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, בו מורה לנו הרבי שעלינו להתחיל לחיות מתוך אהבת ישראל של זמן הגאולה - מופיע בספר בשורת הגאולה גם כן בסימן ל"ב בספר...

דברים

ככה "צמו" בתנש"א...

במהלך שלושת השבועות שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב של שנת תנש"א, היה מורגש בבירור שרגש האבלות והחורבן שבימים אלה הולך ופוחת, כשאת מקומו תופסת ההרגשה שהנה הנה באה הגאולה, עכשיו ממש.

מספר הרה"ח ר' הוד דוד אריה, משפיע בישיבת תומכי תמימים בקרית גת: בשנת תנש"א תשעה באב חל בשבת פרשת דברים. בקביעות כזו על-פי הלכה התענית נדחית ליום ראשון. באותה שבת, במשך ההתוועדות, הדגיש הרבי שוב ושוב כי בשנה זו זכינו לאכול בתשיעי, ובמילא נזכה ל"כאילו התענה" שיתבטל כל העניין של הצום וכו' מכיון שעכשיו ממש מגיע משיח וכולנו הולכים לארץ ישראל... ההרגשה היתה מאוד חזקה. כולם ממש ציפו להתגלות...

אני זוכר שישבנו ב'סעודה מפסקת' ב-770 וכשהגיעה שעת השקיעה, כבר לא יכלו עוד לאכול - אבל השמחה והריקודים הסוערים המשיכו ממש כמעט עד מעריב של ליל הצום...

הרה"ח ר' אסף חנוך פרומר, משפיע בישיבת חח"ל חיפה מספר: שיא השיאים היה בתשעה באב. זה היה תשעה באב מאוד מיוחד. צמנו, הרבי ישב על ה'באקס' הנמוך, אמר 'קנינות' וקיים את כל שאר מנהגי הצום, אבל בכל משך היום הזה, יכולנו לראות שאין כאן לא 'זכר לחורבן' ולא 'זכר דזכר'... היום הזה התמצה בנקודה אחת: "יום שנולד בו משיח צדקנו". זה הכל.

זכורני שישבנו בזאל הקטן, בשעת אחר-צהריים של תשעה באב, ופתאום מתקבלת הידיעה שהרבי ירד למטה. אנחנו מסתכלים בשעון ורואים שעוד לא הגיע הזמן לתפילת מעריב. רצנו מהר למטה והנה אנו רואים את הרבי עולה לבימת התפילה ומסמן על רצונו לומר שיחה. זה היה הלם גדול, לא היה תקדים להנהגה זו. בשיחה עצמה שוב הרעיש הרבי שיום זה הוא יום לידתו של משיח וזהו זמן מסוגל לגאולה. ואם חשבנו שבכך תמו ההפתעות - הרי שאחרי השיחה, שוב סימן הרבי על רצונו לחלק דולרים, כשחלוקה זו היתה השלישית באותה יממה! דבר שעד אז, לא קרה מעולם... (חלוקת הדולרים הראשונה באותה יממה, היתה לאחר אמירת הקנינות במוצאי שבת. החלוקה השניה (שבעצם היתה החלוקה הקבועה של יום ראשון) התקיימה לאחר תפילת מנחה).

אחרי מעריב ו'הבדלה' החל הרבי במפתיע בשירת 'ניגון ההקפות' לאביו ר' לוי-יצחק, כשהקהל כולו נסחף בריקודים סוערים במשך שעה ארוכה. זמן רב לקח להיזכר כי בעצם צמנו היום וצריכים ללכת לאכול משהו... ראינו איך הרבי משתדל 'לצמצם' את הענינים הבלתי-רצויים של

הצום למינימום האפשרי על-פי ההלכה...

ביומנו של אחד התמימים נרשם כך: "לאחר שכ"ק אד"ש יצא, יצא הקהל בריקודים סוערים במשך זמן רב. אשרי עין ראתה כל אלה. בליובאוויטש הרגישו מעין השמחה והמועדים טובים שיהיו בימים אלו לעתיד-לבוא, תיכף ומיד ממש!"

(על-פי הספר הנפלא "ימי בשורה")

האבילות שכבר התהפכה

בשיחת שבת-פרשת בלק תנש"א, אומר הרבי שליט"א מלך המשיח שככל שהולכים ומתקרבים לגאולה, הולך ופוחת רגש האבילות שבימי החורבן, והולך וגובר רגש השמחה וההכנה לגאולה.

אפשר לראות את הענין בגלוי בשינוי בהנהגתו של הרבי מלך המשיח עצמו בימי בין המיצרים: בכל שנות הנשיאות, לא נתן הרבי מלך המשיח שישירו בימי האבילות של "תשעת הימים". פעם אחת אפילו התחילו לשיר במוצאי שבת והרבי אמר מיד שצריך לשאול רב האם מותר לשיר...

בליל ראש חודש אב תש"נ, נכנס הרבי מלך המשיח לבית הכנסת לתפילת מעריב והקהל כמובן שתק. לפתע החל הרבי לעודד בידו הקדושה ומיד פתח הקהל בשירה. כך נמשכה ההנהגה גם בשאר הימים עד לתשעה באב.

בשנת תנש"א (כשהצום נדחה) אף חילק הרבי דולרים שלוש פעמים ביום הצום, חיך לכמה מהעוברים, ועם סיומו של הצום פתח הרבי בניגון ההקפות של שמחת תורה. הנה כי-כן, רואים במוחש כיצד הולך וגובר רגש השמחה מכך שהנה הנה באה הגאולה.

ואתחנן

ראו נפלאות "ויראו עוד"...

ב'דבר מלכות' השבועי מתבטא הרבי מלך המשיח שליט"א אודות כינוס השלוחים במאסקווא, ה"פלא" שמתרחש בימים אלו ממש", וזהו חלק מהנפלאות ש"במשך השנה ראו בפועל (ויראו עוד) . . שכל א' מהם הוא באופן של "פלא" גם ביחס לה"פלא" שלפניו, פלא לגבי פלא שמעורר התפעלות חדשה".

הפלא שבדבר הוא, "שאותה מדינה שלחמה נגד פעולותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ועד"ז בנוגע לפעולותיו של בעל ההילולא דעשרים באב) בהפצת התורה והמעיינות חוצה, מארכת ומכבדת את תלמידיו ושלוחיו וההולכים בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה".

אולם יחד עם הדגשת הפלא בכך שמתקיים כינוס השלוחים במדינת רוסיה, ממשיך הרבי ומבטיח בנבואה ברורה ש"יראו עוד" נפלאות. ואכן, בכתבי-העת של אותה תקופה, אפשר לקרוא על המשך הנפלאות:

ביום ב' אלול תנש"א, פסק בית המשפט הסובייטי: "משפטו של הרב לוי"צ שניאורסאהן מזוייף והוא נקי מכל אשמה"; ראשי הקג"ב מוסרים בטקס מיוחד את תיק החקירה לחברי אגו"ח ברוסיה בכדי להעביר אותו לידי הרבי מלך המשיח שליט"א, כאשר ראש הקג"ב באוקראינה מכריז: "כל המעשים הקשורים למאסר הרב לוי-יצחק, נעשו ע"י זקנינו. אנחנו איננו אשמים בהם. כל רצוננו הוא לתקן את העוול שנעשה לכם, ולכן אנו מחזירים את התיק ליורשו - כדי להראות את הערצתנו לחב"ד - התנועה היהודית הגדולה והחשובה ברוסיה".

שימו לב: ראש הקג"ב, הארגון שנלחם כל כך הרבה בתנועת חב"ד ברוסיה, מתנצל על העוול שגרמו אנשיו לחסידי חב"ד ולר' לוי-יצחק אביו של הרבי, ומצהיר בפה מלא שהוא מעריץ את תנועת חב"ד...

ובדיוק כמו שמתבטא הרבי - שהפלא הבא הוא "פלא" גם לעומת הפלא שלפניו... שבוע בדיוק לאחר מכן, מודיעים החדשות הרוסיות על "מחלתו" של מיכאיל גורבאצ'וב, ראש הממשלה הקומוניסטית. האזרחים הרוסיים יודעים כי גורבאצ'וב בריא לחלוטין, ומשמעות ההודעה היא: מהפיכה בשלטון...

טנקים ונגמ"שים נכנסים למוסקבה. הפגנות מול בית הממשלה. תוהו ובוהו בכל רחבי הממלכה הסובייטית. כולם מבוהלים ואפילו השלוחים מתלבטים אם להמשיך בתכניות. הרבי מלך המשיח שליט"א משגר מענה חד משמעי: "בתמהון הכי גדול קבלתי השאלה - כפשוט ימשיכו בכל התכניות שלהם, כולל הקייטנות עד גמירא כמתוכנן. וה' יצליחם ויבשרו טוב. אזכיר על הציון".

ימים ספורים עוברים והשלטון הקומוניסטי קורס ונעלם מהמפה. מעצמת עולם נעלמה! יוצאי רוסיה מתקשים להאמין לידיעה ובטוחים כי זוהי "מתיחה", אבל הדבר קם והיה! השלטון הקומוניסטי שלחם בכל כחו נגד רבותינו נשיאינו, מפרסם התנצלות פומבית על פעולותיו נגד רבותינו נשיאינו ומיד לאחר-מכן, פשוט נעלם מעל פני האדמה...

"ש"נפלאות" אלו (שכבר ראו בפועל) מעוררים ומדגישים שתיכף ומיד רואים הפלא הכי גדול - גאולה האמיתית והשלימה".

• מדריך ללימוד גאולה ומשיח

בשיחת ה'דבר מלכות' של השבוע, חוזר הרבי ומדגיש פעם נוספת את חשיבות הלימוד והעיסוק בעניני הגאולה. ובהמשך הענין אומר הרבי: "ומה טוב שלימוד זה יהי' באופן ד"עשרה (ציבור) שיושבים (בהתיישבות וקביעות) ועוסקים (באופן של "עסק") בתורה".

ומכך אנו יכולים ללמוד כמה הוראות בנוגע לאופן הלימוד בעניני גאולה ומשיח: (א) יש מעלה מיוחדת בלימוד עניני גאולה ומשיח בעשרה. (ב) הלימוד צריך להיות באופן של התיישבות, כלומר ברוגע ובמנוחת הדעת. (ג) הלימוד צריך להיות באופן של קביעות (ולא באקראי כאן ובאקראי שם). (ד) הלימוד צריך להיות באופן של "עסק", היינו באופן של יגיעה וטרחה ובאופן שהרבים שקועים בזה לגמרי, כמו בעסק הפרטי שלהם.

ולסיכום, צריך להשקיע היטב בלימוד עניני גאולה ומשיח.

עקב

הדפסת התניא בכתב ברייל

ב'דבר מלכות' השבועי, מתייחס הרבי מלך המשיח שליט"א להדפסת התניא בכתב ברייל - בהסבירו שיתכן שהעיכוב שהיה עד עתה לגאולה האמיתית והשלימה, הוא בגלל ה"סוג שלם דאותיות הכתב" שאליו עדיין לא הגיעו מעיינות תורת החסידות. אמנם, "עכשיו נתוסף חידוש, שבימים האחרונים הודפס ספר התנא ב"ברייל" - ועל ידי זה נפעל חידוש בהפצת המעיינות, שזה הגיע גם לסוג חדש ד"חוצה" (עבור "סגי נהור")!

סיפור הדברים שעומד מאחורי הדפסת התניא בכתב ברייל הוא כך: בקיץ תנש"א, פנה הרב דוד טובי, מנהל מכון "מורשת היהדות לעורים", להנהלת הוצאת הספרים קה"ת, בבקשת אישור להדפסת ספר התניא בכתב ברייל, בהמשך לספרי יהדות אחרים שהדפיס המכון לעורים.

כמובן, שהנהלת קה"ת שמחה על ההזדמנות שנקרתה לידיה להביא את מעיינות החסידות גם לעורים, אך ראשית כל, שיגרה את השאלה לרבי מלך המשיח שליט"א. הרבי השיב: "מותר להעתיק ה'תניא" בכתב בראייל אבל בתנאי שתהי' ההגה הדרושה כמתאים לקדושת הספר".

הספר אכן הודפס ובחלוקת השטרות לצדקה של יום ראשון, י"ז מנחם-אב תנש"א, מסרה הנהלת המכון לידי הרבי מלך המשיח שליט"א חמש עותקים מהחוברת הראשונה של ספר התניא בכתב ברייל. הרבי העניק חמש שטרות של דולר, באמרו: "בשביל כל ספר", והוסיף: "בשטרות טובות והצלחה רבה".

בהתוועדות השבת הסמוכה, דיבר הרבי באריכות על המעלה המיוחדת שבהדפסת התניא בכתב ברייל והסביר שהסתיימה עבודת הפצת המעיינות בכל סוגי ה"חוצה", וממילא כבר הגיע הזמן לקיום הבטחת המלך המשיח לבעש"ט שכאשר "יפוצו מעיינותיך חוצה", אז "קאתי מר", מלך המשיח, בגאולה האמיתית והשלימה.

דברים אלו של הרבי, מהווים חלק מסדרת ביטויים כללית משנות תנש"א ותשנ"ב, על כך שכיום כבר הסתיימו כל עניני העבודה שהיו צריכים להיעשות במשך זמן הגלות (לדוגמא: מלחמת בית דוד, עבודת הבירורים, עבודת הפצת המעיינות, צחצוח הכפתורים, עשיית תשובה, וכו'), וממילא כעת כבר הגיע הזמן שתבוא הגאולה בפועל ממש. וכמו הלשון הידועה (ד"מ חי שרה) "הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל עם ישראל מהגלות!".

• שאלה ללא מענה...

סעיף י"ג ב'דבר מלכות' השבועי, הוא הסעיף הקצר ביותר מבין שיחות ה'דבר מלכות'. סעיף שלם בן שש שורות בלבד, שתוכנו: "כיון שכבר סיימנו את כל הענינים ד'מעשינו ועבודתינו', ובמילא צועקים ותובעים "עד מתי" (כמדובר לעיל) - נשאלת מיד השאלה המרעישה: כיון שכבר נפעלו כל הענינים - כיצד יתכן, שמשיח צדקנו עדיין לא בא?!..." ובכך מסתיים הסעיף...

סיומו של סעיף זה בשאלה ללא מענה, מזכיר את סיומו של פרק ג' בשער היחוד והאמונה, שם מבאר רבינו הזקן את ענין ביטול העולמות לקב"ה, ומסיים בשאלה: והרי "כל הברואים הם במקורם תמיד רק שאין המקור נראה לעיני בשר ולמה אינן בטלים במציאות למקורם?". ואמרו על כך חסידים, שרבינו הזקן בחר לסיים את הפרק בשאלה, מכיון שזוהי אכן שאלה שצריכה לנקר תמיד בראשו של כל חסיד ולא לתת לו מנוח - כיצד זה שהעולמות אינם בטלים במציאות לקב"ה.

וכאותו ביאור נאמר אף אנו לגבי סיומו של סעיף זה ב'דבר מלכות' (ועאכו"כ מ'שער היחוד והאמונה' ששם בהמשך הענין אכן כתובה התשובה - ואילו בשיחתנו, השאלה נשארת בשיחה ללא תשובה), שזוהי אכן שאלה שצריכה לנקר תמיד בראשו של כל חסיד ולא לתת לו מנוח - כיצד יתכן שמשיח צדקנו עדיין לא בא?!...

ראה

יציאת מצרים מרוסיה

על שנת תנש"א הכריז הרבי מלך המשיח שליט"א שזוהי השנה שמלך המשיח יתגלה בה. בהתאם לכך גם אמר הרבי, שראשי התיבות של השנה הם "תהא שנת אראנו נפלאות", היינו ששנה זו היא השנה שבה נראה את נפלאות הגאולה.

נראה אמרנו? כבר ראו!

בשיחת ה'דבר מלכות' השבועית אומר הרבי שליט"א: "נמצאים בשנה מיוחדת שהראשי תיבות שלה "הי' תהי' שנת נפלאות אראנו", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" - וכבר ראו בפועל כמה וכמה "נפלאות" הן בנוגע לגאולת הפרט והן בנוגע לגאולת הכלל, כולל ובמיוחד בנוגע לאחינו בני ישראל שבמדינה ההיא, שרבים מהם יצאו מן המיצר אל המרחב, הן כפשוטו, והן (ובעיקר) בנוגע להאפשרות לחיות חיים יהודיים על-פי התורה ומצוותי',

"ועד שבימים האחרונים ממש (ובאופן דפעולה נמשכת גם בימים אלה) התקיים הכינוס של שלוחי חב"ד (מכמה וכמה מדינות) במדינה ההיא - שבה נמצאת העיירה והערים ליובאוויטש, ליאדי, ליאזנא, רוסטוב ופטרבורג, שבהם חיו ופעלו נשיאי חב"ד במשך כמה וכמה דורות - נתכנסו השלוחים של נשיא חב"ד בדורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר בעיר הבירה של מדינה ההיא (מאסקווא), על מנת להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והפצת המעיינות (דתורת חסידות חב"ד) חוצה, שעיי"ז אתי מר דא מלכא משיחא".

ומה אכן היה הסיפור עם מדינת רוסיה? עד לפני שנים לא רבות, היתה רוסיה מקום המאכלס בתוכו את אחד מענפיה הגדולים ביותר של עם ישראל, שהיו נתונים תחת אימת שלטון צורר, המיצר את צעדיהם בתכלית בכל הקשור לקיום התורה והמצוות. שמירת מצוות יסודיות כמו שבת, מילה וכיוצא בזה, היה כרוך בסכנת חיים, ואם היה אי מי נתפס בעוון שכזה, ספק גדול היה לחייו. יציאה ומנוס מרוסיה אף היא היתה בלתי אפשרית ומציאותית בעליל.

כך במשך כשבעים שנה, עברו יהודי רוסיה דיכוי עמוק מצד שלטון הקומוניזם מכלי יכולת לצאת משם. ופתאום, בשנת תש"ן, החלום הדמיוני ביותר התממש באופן ניסי לנגד עיניהם המשתאות של כל ארצות העולם. שערי רוסיה נפתחו לרווחה והמוני יהודים הורשו לצאת משם ולעלות ארצה. הם הרגישו את עצמם כבתוך חלום. משטר הברזל שאף אחד לא העלה על דעתו כי יפול אי פעם, קרס באחת, וניתן הקץ לשלטון הרשע הקומוניסטי. וזאת ללא כל מלחמה וכו'.

בד בבד החלה עלייה המונית שכמותה לא ידע עם ישראל מזמן יציאת מצרים. כמות אדירה של יהודים ששנים רבות ייחלו לראות את האור כי טוב, עלו מרוסיה לארץ ישראל, מנער ועד זקן טף ונשים. אזורי קליטה מיוחדים הוקמו ברחבי הארץ על מנת לשכן את המוני היהודים.

ואז, בשיחות שנאמרו מבית מדרשו של הרבי מלך המשיח שליט"א, הודיע הרבי, כי עליה ענקית זו של יהודים מחבר העמים, היא מעין והתחלת קיום היעוד של "קבוץ גלויות", וזהו חלק מנפלאות הגאולה האמיתית והשלימה.

• לפרסם גאולה

בסיום שיחת ה'דבר מלכות' השבועית, מורה הרבי במילים ברורות "להכריז ולפרסם בכל מקום - בדברים היוצאים מן הלב - שהקב"ה אומר (על-ידי עבדיו הנביאים) לכל אחד ואחת מישראל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה".

ולכאורה יש לומר שיש בזה שתי נקודות:

א. לפרסם ליהודים שבפנימיותם ניתן הגילוי של "אנכי", היינו שלכל יהודי יש בתוכו נשמה אלקית שמאוחדת לגמרי בהקב"ה ולכן הוא יכול לעבוד את ה' מלכתחילה למעלה מהגבלות, כפי הפירוש שהרבי אמר לפני-כן בשיחה (היינו שאין הכוונה כאן (רק) לפירוש הפשוט שהיה ידוע תמיד, אלא לפירוש שהתגלה עכשיו ע"י הנביא).

ב. (וזה שייך בגלל ש)הגאולה האמיתית והשלימה עומדת לבוא בקרוב ממש, כנבואתו העיקרית של הרבי מלך המשיח ש"הנה זה משיח בא".

תצא

"תורה חדשה" - יצאה!

"לא תהא בעיניך כדיוטגמא ישנה..." - זוהי דרישת חכמינו ז"ל ביחס ללימוד התורה. לא ספר היסטורי, לא חכמה עתיקה, אלא משהו חדש! ב'דבר מלכות', זו לא רק דרישה. שיחות ה'דבר-מלכות' הם שיא האקטואליה. דרישות ושינויים עכשוויים, בעקבות התקופה בה אנחנו נמצאים.

בשיחה של השבוע, לקראת סיומה, מורה הרבי להוסיף בסעודות הקשורות עם שמחה, "מעין ודוגמא והכנה לקיום היעוד "אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיננו" . . אשר בדורנו זה נעשה הענין ד"ימלא שחוק פיננו" (לא בלשון עתיד, "אז", אלא) בלשון הווה".

ובשיחה הבלתי מוגהת (מי"א אלול) אף אומר הרבי שהאיסור לשמוח בזמן הגלות, הוא "כשמדובר רגע קודם גילוי משיח צדקנו, אבל מכיון שנשיא דורנו היה המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף, ממילא יש לא רק רשות ל"ימלא שחוק פיננו ולשוננו רינה", אלא ישנם כל הענינים ד"יוסף" וד"יצחק".

ולכאורה יוצא מהדברים, שהגענו לימים בהם ישנו שינוי למעשה בפועל, מכיון שהגענו לתקופת גילוי של משיח...

תבוא

כי תבוא אל הרבי...

בימים אלו שקועים אלפי חסידים בכל העולם בהכנות לקראת הנסיעה לרבי לחודש החגים. ישנם הרואים את חשיבותה של הנסיעה לרבי, בענין קבלת הכוחות למשך השנה. השגרה האפורה בחיי ה'יום-יום' בבית עלולה להחליש את החיות של חסיד בענייני עבודת ה', ובשביל זה נוסעים לרבי, בכדי לקבל כוחות להמשך מילוי השליחות מתוך חיות המתאימה לחסיד.

ענין זה נכון בוודאי, אך ישנו בנסיעה לרבי מימד עמוק ופנימי הרבה יותר. הנסיעה לרבי היא לא (רק) בכדי לקבל כוחות, אלא (בעיקר) כדי לתת לרבי את כל מציאותנו, לבטל את המציאות בתור אדם נפרד, ולמסור ולתת אותה לרבי.

הנסיעה לרבי היא בכדי לבטא את הקשר העצמי שישנו בין החסיד לבין הרבי, שכל פרט ופרט בחיים של החסיד הוא נותן ומוסר אותו לרצונו של הרבי.

חסידים אומרים כי שיחת ה'דבר מלכות' של ש"פ תבוא, לא בכדי נאמרה בתקופת השנה בה מתכוננים החסידים לנסיעה לרבי. לימוד שיחה זו הוא הכנה לנסיעה לרבי.

בשיחה זו מבואר ענינו של יהודי, אשר הוא 'ביכורים לה'. וכיון שכך, הרי כל פרט ופרט בחייו, בכל ה"מחשבה דיבור ומעשה" שלו, צריך להיות בהתאם לכך, שהרי פרט זה הוא חלק מה'ביכורים' של הקב"ה.

ובהמשך השיחה אומר הרבי, שיהודי צריך לדעת שכל פרט בחייו, גם אם הוא נראה קטן וחסר משמעות, הרי הוא פרט חשוב ויקר ערך, בהיותו "חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך - והכהן אשר יהי' בימים ההם משגיח על כל תנועה שלו".

וגם ענין זה מקבל משמעות מוחשית הרבה יותר כאשר נוסעים לרבי, נמצאים בתפילות ובהתוועדויות וכו' עם הרבי, והרבי פשוט רואה אותך בגשמיות. וממילא קל יותר להתבונן ולהכיר בכך שהרבי נמצא כאן ורואה ומשגיח על כל תנועה שלך. ובפרט כשנמצאים אצל הרבי "שנה תמימה" של שנת ה'קבוצה', שהרבי משגיח ורואה אותך במשך כל הזמן, בגשמיות! וממילא כל ההנהגה צריכה להיות בהתאם...

וע"ד מה שאמר הרבי שליט"א בהתוועדות דאחרון של פסח תש"י, שהרבי הריי"צ יושב כעת בחדרו ומקשיב להתוועדות. "ואם כן", שאל הרבי, "כיצד אנו מעזיזים להתוועד כאן? משום

שרצונו של הרבי הוא שנתוועד"...

ובכל אופן, בין אלו הנמצאים כבר אצל הרבי, ובין אלו שעושים בימים אלו את ההכנות לנסוע לרבי, צריכים כולם להתעורר ולהתבונן בכך שאנו, הביכורים, מתייצבים בפני "הכהן אשר יהיה בימים ההם" הוא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וממילא כל פרט ופרט בחיינו צריך להיות מסור ונתון לרצונו הקדוש.

• יהודי יכול לבטל את הגלות

בסוף ה'דבר מלכות' של השבוע, אומר הרבי "לימוד מיוחד בנוגע להגאולה" - שיהודי צריך לדעת, שמכיון שהוא מציאות אחת עם הקב"ה ומצד מציאותו האמיתית הוא למעלה מהגלות, לכן יש בכוחו לבטל את הגלות ולהביא את הגאולה.

והדברים שופכים תוספת ביאור על תביעתו של הרבי בשיחת כ"ח ניסן תנש"א, "עשו כל אשר ביכלתכם להביא בפועל את משיח צדקנו" - שמכיון שבאמת יהודי הוא למעלה מהגלות, לכן נדרש ממנו שיבטל את הגלות ויפעל את ההתגלות.

• תמיד אותה נקודה

נקודה מעניינת נוספת, שסעיף זה בשיחה מגיע לכאורה ללא קשר ישיר לדברים שנתבארו לפני כן בשיחה. והדברים מזכירים את ביטויו של הרבי בשיחת ש"פ עקב תנש"א ש"בין אם להאמור לעיל ישנה שייכות לזה [-לגאולה], בין אם לאו - הרי עכשיו דבר ברור הוא שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה".

- בכל ענין שרק מדברים, הנקודה העיקרית תישאר תמיד אותה נקודה - משיח נאו!

שופטים שיחה מרעישה

לא צריך להיות בקי גדול בשיחות ה'דבר מלכות', כדי לדעת על השיחה של ש"פ שופטים תנש"א. סביר להניח כי כל חסיד באשר הוא, שמע ולמד את השיחה המיוחדת הזו, בה אומר הרבי בצורה ברורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי עלינו לפרסם לכל אנשי הדור על קיומו של נביא בדורנו, ועל החיוב לשמוע לכל דבריו והוראותיו.

מעניין - אך לא מפתיע - לגלות את הרושם העצום שעשו אז הדברים על כל השומעים. רושם שהדיו נשמעו למרחוק, והשפיעו במעגל רחב ביותר.

הלומד את ההנחה הבלתי מוגהת של ההתוועדות, כפי שנאמרה בשבת ע"י הרבי מלך המשיח שליט"א, יראה שבסיום השיחה הראשונה בהתוועדות (השיחה בה דיבר הרבי על ההוראה הנ"ל - ובאופן מפורש וברור יותר מהמופיע בשיחה המוגהת, כפי שניתן לראות במדור הפנינים מה'בלתי מוגה' בעלון זה), פרץ הקהל בניגון "יחי אדוננו מורנו ורבינו", ניגון שעוד לא היה נפוץ אז בהתוועדויות של הרבי.

לא קשה להבין את התרגשותו העזה של ציבור החסידים למשמע הדיבורים היוצאים מפי קדשו של הרבי, שזורים בביטויים שלא היו מוכרים עד אז. הציבור הרגיש שהרבי נותן כאן הסכמה רשמית לדברים שעד אז דוברו בסודי סודות בהתוועדויות סגורות של החסידים, כשאף אוזן מיותרת לא הייתה בקרבת מקום...

גם בעולם הרחב גרמה השיחה להתעוררות גדולה. עיתון "הגאולה" יצא בשבוע שלאחר מכן בכותרת גדולה ומרעישה: "יש נביא בישראל!" המילים זעקו בדיו אדום, בצירוף תמונת הרבי שאינה מותירה מקום לספיקות. בגוף הכתבה הובאו ציטוטים וקטעים מתוך השיחה המוגהת.

כמובן שהכותרת המרעישה הכתה גלים. בישיבות מסוימות התקשו לעכל את הדברים והם יצאו מכליהם ממש. גם בתוך עדת החסידים היו כאלו שהתביישו (רח"ל) מפרסום הדברים, וטענו כלפי עורכי העיתון שהם גורמים לחילול שם הרבי ושם ליובאוויטש בעולם...

ולאלו שהיה קשה לקבל את זה, דחה הרבי מלך המשיח את כל התלונות: הרבי הוציא מענה ברכה מיוחד עבור עיתון זה (אף שגליונות העיתון היו תמיד מוכנסים אל הרבי עם הוצאתם לאור ובדרך כלל לא היה מגיב על כך הרבי, אולם בפעם זאת, נתן הרבי ברכה מיוחדת עבור גליון של

זה העיתון), ואף הואיל לצאת אל האוהל כשהעיתון בידו, באופן שהיה ניתן לראות בבירור את הכותרת בשער.

גם בעלון 'שיחת השבוע', הופיע באותו שבוע טור מיוחד מהעורך על כך שהרבי הוא נביא וחובה לציית לכל הוראותיו.

על פי השמועה, כאשר קיבל הרבי מלך המשיח שליט"א לידיו הקדושות את גליון 'שיחת השבוע' הנ"ל, פנה הרבי אל אחד המזכירים ואמר לו בתמיהה: "איך האב ניט געמיינט זיך, איך האב דאך געמיינט אויפ'ן שווער" (לא התכוונתי לעצמי, התכוונתי לחותני). אך מיד המשיך הרבי ואמר: "נו, ס'זאל בלייבן אזוי" (נו, שיישאר כך)...

למי שלא הבין, הרבי הסכים לפרסום שהוא נביא...

• מדוע אין השבוע 'לקוטי תורה'?

מידי שבוע בשבוע, מקפידים החסידים על לימוד ה"חסידישע פרשה" של אותו שבוע, הלוא הוא ה'לקוטי תורה' השבועי. מבין כל פרשיות השנה, השבוע היחיד בו אין מאמרים ב'לקוטי תורה', הוא רק בשבוע דפרשת שופטים.

ואמרו על כך חסידים בדרך צחות, שזהו בהשגחה פרטית, כדי שיהיה יותר זמן להשקיע בלימוד ה'דבר מלכות' הכל-כך מיוחד של השבוע - 'דבר מלכות' שופטים...

• חיים נצחיים

אחד הקטעים היותר מפורסמים בענין נצחיות חייו של נשיא דורנו, מופיע בשיחת ה'דבר מלכות' של השבוע. וכך אומר הרבי בסעיף י"ב:

"נשיא הדור ש'הוא הכל", "צדיק יסוד עולם", על-דרך אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז וכיו"ב), על-דרך שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלוקות בעולם באופן תמידי) כו".

בית רבינו שבבבל האור שהפציע בוקר אחד...

"צעדתי, כמידי בוקר, ל-770 כדי להתפלל עם הרבי תפילת שחרית. בעודי נכנס פנימה, אני מבחין בר' חיים שאול ברוק מ'וועד הנחות בלה"ק' רץ כשהוא מתנשף, בידו ערימת קונטרסים 'טריים' והוא מניח אותם על השולחן. אני שומע דיבורים שיצא קונטרס לא רגיל. איש לא הסביר מה המיוחד בו, מלבד הכותרת 'קונטרס בית רבינו שבבבל'.

עד מהרה פשטה השמועה בקרב התמימים ואנ"ש כי יצא לאור קונטרס חדש ומופלא שיש בו "גילויים חדשים ומבהילים שאוזן לא שמעה מעולם".

התחלנו לגמוע בשקיקה את הקונטרס החדש, מנסים למצוא את ה"קוועטשים" המיוחדים. אלה עד מהרה זהרו והאירו באור יקרות. התחושה היתה נעלית ומיוחדת. התפילות עם הרבי באותו יום היו בטעם שונה לגמרי.

בבת אחת הרגשנו שהרבי מרומם אותנו טפחיים מעל הקרקע ומגביה אותנו לעולמות אחרים; נותן לנו להבין את מעלתו העצומה של "בית חיינו" שמהיום מסתמא יכונה גם "בית רבינו שבבבל" או "בית משיח". הבנו היטב שנכנסנו לתקופה חדשה ונעלית. הרבי פתח צינור חדש בהתקשרות.

"רבנו, נשיא הדור, הוא גם המשיח גואלן של ישראל בדור" (מתוך הקונטרס) יוצא כעת מתפילת שחרית. ההתבוננות ברבי שונה לגמרי. "מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים". התחושה היא שממששים את הגאולה בידים.

ואז, בעיצומה של ה'ריתחא דאורייתא', כאשר התמימים מדייקים בכל אות ותג בשיחת הקודש שכמותה לא זכו מאז ומעולם, נודע שעלי ההגהה של הקונטרס היו על שולחנו הטהור של הרבי מספר חודשים, ורק בערב יום הבהיר כ' מר חשון, יום ההולדת של אדמו"ר הרשב"ב נ"ע, זכינו לגילוייה.

דבר "בית רבינו שבבבל" מגיע לכל מקום ומקום אשר דבר המלך ודתו נשמע שם. החסידים מבינים שהחלה תקופת התגלות חדשה, הקונטרס היה עוד ביטוי מוחשי לכך שהגענו לשלב של משיח בגילוי. הרבי מגלה עניינים נעלים שהיו כמוסים באוצרו של מלך, וכעת הוא מורה לפרסמם לכל העולם באופן של "לא יכנף עוד מוריך", ללא העלמות והסתרים.

ביום שני כ' במר חשוון, נסע הרבי לאהל הק' ואני עמדתי לראות את הרבי יוצא. והנה אני מבחין כי בידו הקדושה של הרבי נמצא הקונטרס החדש.

הקונטרס הק' לא מש מסידורו של הרבי כל הימים עד לכ"ז אדר ראשון, מה שהראה על החביבות המופלאה שרוחש הרבי לקונטרס זה.

(מיומנו של אחד התמימים. פורסם ב'בית משיח' גליון 531)

• מדוע שורה השכינה ב-770?

בהתוועדות שבת פרשת האזינו תש"נ דיבר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות מעלתו של 770, ובתוך הדברים אמר:

"ועוד ועיקר - שכיון שזהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מהנהגת "יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל", שבודאי למד זה מהנהגת משה רבו, להמצא תמיד באותו מקום שבו נמצא הקדוש-ברוך-הוא".

ובשיחת 'קונטרס בית רבינו שבבבל' אומר הרבי, שהשכינה נמצאת במקום בו נמצאים יהודים, ומכיון שב"בית רבינו שבבבל" נמצא נשיא הדור הכולל בתוכו את נשמותיהם של כל היהודים, ממילא "יש בו השראת וגילוי כללות השכינה... מעין ודוגמת השראת וגילוי השכינה בבית המקדש".

ומעניין לשים לב, שהסיבה שכל הצדיקים נמצאים ב"בית רבינו שבבבל", זהו מכיון ששם נמצא הקב"ה. ומדוע נמצא שם הקב"ה? - מכיון שהרבי נמצא שם!...

לזכות

החתן הרה"ת **מנחם מענדל** שיחי'

והכלה מרת **חנה** שתחי'

ליפשי

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ

יום הבהיר, "יום זכאי" - כ"ח סיון ה'תשע"ו

יה"ר שיהא הבניין בניין עדי עד מיוסד על יסודי התורה והמצוה

כפי שהם מוארים במאור שבתורה זו תורת החסידות

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

יה"ר שיראה רוב נחת משלוחיו,
חסידיו ומקושריו, וכלל ישראל
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו
וישמיענו תורה חדשה מפיו
בגאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומי"ד ממ"ש!